Charlotte Hughes
365mag.ro

FERMECATĂ

CHARLOTTE HUGHES

CAPITOLUL 1

Ploaia cădea în rafale acum, lovind cu putere vegetaţia luxuriantă de pe malurile golfului Lizard. Un broscoi scoase un sunet gros, în semn de protest, când o puternică pală de vânt scutură trestiile înalte şi stuful de pe marginea râului. Frunzele mari de palmier, în formă de evantai, se aplecară mult din cauza vântului puternic şi un întreg covor de lintiţă zbură dus de rafale în partea cealaltă a golfului, unde se cuibări printre chiparoşii pitici şi zambilele de apă. Deasupra, cerul de august părea un uriaş baldachin plin de apă, gata să se reverse. O rafală de vânt aduse în casă stropi de ploaie şi Michelle Thuruston închise repede fereastra. Îi aruncă bunicii o privire furioasă.

— Reba Kenner, eşti cea mai încăpățânată şi mai afurisită persoană pe care am cunoscut-o vreodată.Ai sa mori, pricepi? Dacă rămâi aici, eşti un om mort.

Bătrâna îi aruncă nepoatei ei un zâmbet şi

încuviinţă tăcută.La optzeci de ani, Reba Kenner era o ediţie prescurtată a propriei persoane din tinereţe. Dar pielea îi era netedă şi curată, iar părul, alb şi des, era sănătos, urmare a unui preparat pe care-l băuse ani de zile şi despre care povestea că ar fi conţinut două părţi de apă din golfuleţ. Insistase ca acelaşi leac să-l bea şi nepoata ei când era adolescentă, pentru a scăpa de acnee şi acesta era motivul, sau cel puţin aşa considera Reba, că la treizeci de ani, tenul lui Michelle era la fel de neted ca al unui copilaş, iar părul ei lung, de culoarea căpşunei, era des şi frumos. Dar în timp ce Michelle era foarte agitată, bunica ei era foarte calmă.

— Mai vrei cafea, draga mea? întrebă ea în cele din urmă cu un glas plăcut şi catifelat Michelle rămase cu ochii ei verzi pironiţi asupra bătrânei, simţind cum neliniştea şi frustrarea au tendinţa de a o copleşi, la fel ca şi vântul de afară.

— Ai auzit ceva din ce-am spus, bunico? întrebă ea.

— Am auzit aproape tot, mărturisi femeia, dar cred că ar fi bine să-ţi spun că mi s-a terminat alaltăieri bateria de la aparatul acustic şi încă nu am înlocuit-o.Mă gândeam că poate mergem împreună în oraş, dacă tot eşti aici.

Michelle rămase cu gura căscată nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Bunico, nu putem merge în oraş. S-a anunţat un uragan.

— Ştii că i-au pus numele de Katie?

— Da. Şi noaptea trecută a lovit Cuba. Înţelegi? Probabil că va lovi şi aici.

Michelle rezistă tentaţiei de a o scutura pe

bunica ei în timp ce-i vorbea, dorind din tot sufletul ca ea să înţeleagă primejdia. Era extenuată după tura de noapte pe care o petrecuse la urgenţă, urmărind cu atenţie înaintarea uraganului. De când părinţii ei plecaseră cu serviciul în străinătate, rămăsese în sarcina ei să aibă grijă de bunica. Şi la ora cinci după-amiază furtuna îşi schimbase cursul, fiind acum mai mult ca sigur că şi Louisiana va fi lovită.

Pentru că Reba nu avea telefon, Michelle n-avusese cum s-o anunţe. Parcursese distanţa de două ore de la Baton Rouge în timp record, sosind la Lizard Thicket puţin după ora nouă, în acea dimineaţă, îmbrăcată încă în uniforma de soră medicală. Acum se simţea tentată s-o arunce în spate pe bătrâna subţirică şi să fugă cu ea la maşină, înainte de a fi prea târziu.

Reba continuă să mângâie motanul auriu ce-i şedea în poală şi care torcea zgomotos de plăcere şi apoi se ghemui fericit pe genunchii ei.

— Nu am de gând să-mi părăsesc animalele, Mic, spuse ea cu ochii brusc înlăcrimaţi.

Michelle n-o mai văzuse plângând pe bunica ei decât o singură dată şi asta, la înmormântarea bunicului. Pentru ea, această scenă era la fel de dureroasă ca şi cele la care era martoră la camera de gardă şi simţi cum şi pe ea încep s-o înţepe ochii. Aruncă în jur o privire neputincioasă asupra menajeriei de animale. Cel puţin vreo şase pisoi stăteau întinşi pe scaune, pe fotolii şi pe covoraşul împletit de modă veche din faţa căminului. În bucătărie, o căţea de vânătoare cenuşie cu pete, pe nume Mae West, fătase de curând opt căţeluşi. În sufragerie, o colivie mare, deosebită, constituia

adăpostul unui papagal mare, de culoare verde, pe nume Mister Ed şi care nu tăcuse o clipă de când sosise Michelle.

— Cred că le-am putea lua cu noi la Baton Rouge, spuse ea nu tocmai convinsă, înghiţind cu greu nodul din gât. Simţi cum o trece un fior la gândul că toate acele animale ar putea călători în *Mustang*-ul ei decapotabil nou-nouţ. Şi când te gândeşti că plătise în plus pentru scaunele acelea acoperite cu piele albă.

Reba chicoti.

— Parcă văd blană şi pene zburând de jur împrejur.

Căţeaua aia n-o să lase pe nimeni să se apropie de puişorii ei.

Michelle oftă din rărunchi şi se aşeză într-un vechi balansoar din răchită ce nu se potrivea cu nimic altceva din încăpere. Casa Rebei arătase întotdeauna de parcă ar fi fost mobilată dintr-un depozit de vechituri din apropiere. Nu arunca niciodată nimic. Tot ceea ce exista în casă era fie cârpit, fie reparat, dar până şi Michelle, care prefera stilurile moderne, trebuia să recunoască faptul că mobilierul era deosebit de confortabil. Ce n-ar fi dat să tragă acum un pui de somn în vechiul pat de fier al bunicii.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai să fii de acord, spuse Michelle obosită. Ce-am să mă fac oare cu tine, bunico? Nu vrei să-ţi pui telefon şi niciodată nu-mi răspunzi la scrisori.Pe măsură ce trece timpul, devii parcă o adevărată pustnică.

De unde să ştie cineva, pentru Dumnezeu, dacă eşti bolnavă sau ţi se face rău şi cazi? Reba întinse mâna şi o bătu uşurel pe nepoata ei cu afecţiune

pe braţ.

— Draga mea, sunt în stare să-mi am singură de grijă, crede-mă pe cuvânt. Şi ştii cât de mult ţin la singurătatea mea. Ţistui din buze.

— Eşti doar obosită. Întotdeauna te agiţi când eşti obosită. Ce-ar fi să te întinzi puţin pe canapea şi să te odihneşti? Casa asta veche e mult mai zdravănă decât crezi tu. Doar am trecut printr-o grămadă de furtuni de când mă ştiu. Şi la fel şi tu, dacă-ţi mai aduci aminte de verile pe care le-ai petrecut aici când erai mică.

N-o să păţim nimic. Michelle ştia că era inutil să o contrazică. Când Rebei îi intra ceva în cap, nimeni nu mai reuşea să-i schimbe hotărârile. Putea ea să se roage mult şi bine, prin asta nu face decât s-o încăpățâneze pe Reb de a rămâne pe loc.

— Atunci cred că ar trebui să ne apucam să pregătim casa, spuse Michelle în cele din urmă, ridicându-se din balansoar.

Ea nu prea ştia de unde să înceapă. Era învăţată să facă faţă la urgenţe, la asta se pricepea cel mai bine. Dar majoritatea oamenilor se arătau cooperanţi în asemenea situaţii, nu ca Reba care nu intenţiona deloc să o ajute.

Michelle încercă să se gândească la tot ceea ce le-ar fi de folos în cazul în care furtuna va lovi cu putere, iar ea nu avea nici cea mai mică îndoială că aşa se va întâmpla. În timpul nopţii lovise coasta Cubei, vântul având o viteză de aproape 180 de kilometri la oră, distrugând o mulţime de case. Şi când toată lumea credea că-şi va schimba cursul, întorcându-se în golf şi slăbind în intensitate, prinsese din nou puteri şi se îndrepta

acum către nord. Se aprecia că va lovi curând Pensacola, Bilosci şi New Orleans, chiar în acea după-amiază.

Şi apoi o auzi.La început, Michelle crezu că era vântul, dar zgomotul puternic continua să persiste. Se grăbi către fereastră, şterse cu palma geamul aburit şi aruncă o privire afară. O barcă mică cu motor, abia vizibilă din cauza ploii, înconjură pâlcul de chiparoşi.

— Vine cineva, spuse ea.

— Pe vremea asta? Reba se ridică de pe scaun şi veni la fereastră lângă nepoata ei.

— Oh, acesta trebuie să fie Gator Landry, spuse ea, uitându-se la mica ambarcaţiune. Este noul nostru şerif. Bineînţeles că nu Gator este adevăratul lui nume. A fost botezat Matthieu, după tatăl său. Dar oamenii de pe aici întotdeauna i-au spus Gator. Dar eu una nu ştiu de ce.

Ochii lui Michelle se măriră ca două jumătăţi de dolar.

— Cred că nu e vorba despre Gator Landry pe care l-am cunoscut în vara când am împlinit cincisprezece ani? întrebă ea, nevenindu-i să creadă şi amintindu-şi de băiatul Cajun, cu părul şi ochii negri ca tăciunele, care o tachinase, o chinuise şi o urmărise fără milă în anul acela.

— Şi chiar l-a făcut cineva şerif? Reba chicoti.

— Oh, cu Gator e bine, spuse ea. Recunosc că are ceva sălbatic în el, dar dacă o să ajungă măcar pe jumătate la fel de bun ca tatăl său, atunci o să fie bine. Tatăl lui a fost şerif mai bine de treizeci de ani, ştiai? Reba făcu o pauză.

— Bineînţeles că Gator n-a fost prea încântat când oamenii l-au ales. S-a strâmbat chiar de-a

binelea. Reuşise să strângă ceva bani de pe o plantaţie cu trestie de zahăr, de-aici, din sud, şi se hotărâse să o lase mai uşor o vreme. Da, într-adevăr, a fost cam iritat când oamenii l-au ales şerif. Michelle îşi strânse buzele încruntată.

— De ce a acceptat postul? Reba ridică din umeri.

— Păi, oraşul acesta a fost bun cu familia lui Gator.

Casa lor a ars până în temelii când era el mic, iar oamenii de aici s-au strâns şi le-au construit un cămin nou. Mama lui Gator locuieşte încă acolo şi cât a fost el plecat toţi anii aceştia, încercându-şi norocul, tot oamenii de aici au avut grijă de ea. Şi apoi, ultimul nostru şerif nu făcea nici cât o ceapă degerată. Stătea şi se uita cum banda aia de răufăcători de la sala de jocuri teroriza bătrânii de pe aici. Bănuiesc că se temea de ei. Oricum, oamenii l-au dat jos şi l-au ales şerif pe Gator. Toată lumea ştie că lui Gator Landry nu-i e frică de nimeni şi de nimic.

Râse încet.

— Oricum, a făcut mare gălăgie când a aflat că a fost ales şerif fără permisiunea lui. Zâmbetul Rebei dispăru şi deveni serioasă.

— Apoi cineva a atacat-o chiar pe mama lui Gator şi i-a furat poşeta. N-a păţit nimic altceva dar Gator a văzut roşu înaintea ochilor. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să închidă sala. Michelle clătină din cap. Gator Landry era unul dintre ultimii oameni din lume peste care se aştepta să dea după toţi aceşti ani.

Bineînţeles că asta s-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu, într-un loc de mărimea

orăşelului Lizard Thicket, unde aproape toată lumea era înrudită prin legături de sânge sau căsătorie.

— De ce crezi că a venit aici? întrebă Michelle, urmărindu-l cu privirea pe bărbatul cu pelerină galbenă de ploaie, care-şi lega ambarcaţiunea de un stâlp din spatele casei. Ploaia cădea lovindu-i cu putere capul, umerii şi spatele lat. Era o figură impozantă chiar şi de la distanţă. Reba îşi strânse buzele necăjită.

— Sunt sigură că va încerca să mă convingă să plec, spuse ea. Dar n-am de gând s-o fac. Reba deschise uşa din spate şi scoase capul afară.

— Intră, Gator, strigă ea, încercând să se facă auzită peste zgomotul ploii şi al vântului.

— Ai să te-neci pe vremea asta. Preţ de o clipă singurul zgomot pe care-l auzi Michelle, în afară de şuieratul vântului, fură bătăile propriei inimi. Se dojeni în gând pentru această încordare a nervilor.La naiba, ea şi cu Gator fuseseră doar nişte copii în vara aceea, neavând mai mult de cincisprezece ani. Aşa cum îl ştia pe Gator, probabil că el nici nu-şi mai amintea de ea, îşi zise Michelle în gând.

Se auzi zgomot de paşi pe veranda din spate şi o clipă mai târziu, Gator Landry apăru în uşă, o siluetă masivă ce păru să umple întreg spaţiul de la intrare, cu umeri laţi ce se scuturară, împrăştiind apă pe duşumeaua de lemn a Rebei. Îşi scoase pălăria şi se strâmbă, de parcă efortul ar fi fost prea mult pentru el. Ochii îi erau roşii, faţa palidă, verzuie, iar Michelle se gândi că părea gata-gata să cadă din picioare.

— Reba, cred că ai auzit că furtuna se îndreaptă

spre noi, spuse el, cu glasul lui grav ce avea acel accent unic, Cajun şi care făcu să răsune pereţii încăperii.

Scutură din cap şi picături de apă se împrăştiară peste tot.

— Trebuie să te iau de-aici. Am făcut nişte adăposturi în oraş.

— Nu merg, Gater, spuse Reba ridicându-şi bărbia încăpăţânată. Ştii foarte bine că n-o să mi se permită să-mi aduc animalele în adăposturile acelea şi refuz categoric să plec şi să le las lipsite de apărare. Şi apoi, nepoata mea o să aibă grijă de mine. Gator îi aruncă o privire întrebătoare, apoi se uită în jur înainte de a-şi fixa ochii asupra lui Michelle. O clipă rămaseră uitându-se fix unul la altul, iar tăcerea din încăpere deveni la fel de asurzitoare precum vântul şi ploaia de afară.

— Ce cauţi aici? o întrebă el cu un ton aproape acuzator.

Bruscheţea din glasul lui o surprinse. Deci îşi amintea de ea, îşi zise Michelle, reuşind să-şi păstreze atitudinea distantă, fără a-şi da de gol propriile gânduri. Îşi lăsă privirea să rătăcească asupra lui. Era la fel de aspru ca şi înainte, îşi zise ea.

Trăsăturile lui erau prea colţuroase pentru a avea o frumuseţe clasică dar era destul de impresionant pentru a întoarce capul oricărei femei. Nasul şi gura erau puţin prea pronunţate, moştenire de familie, dar în vreme ce aceleaşi trăsături ar fi părut deplasate pe chipul altui bărbat, lui îi sporeau caracterul. Şi, Doamne, ea nu uitase niciodată, ochii aceia de onix. Privirea aceea pătrunzătoare ar fi putut trece şi printr-un

zid de piatră, înmuind genunchii oricărei femei. Se împlinise şi era mai înalt. Avea aproape doi metri. Cămaşa kaki pe care o purta stătea întinsă pe pieptul lui masiv, unde se afla înfiptă şi insigna aurie de şerif. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni strâmţi care îi veneau ca o mănuşă, iar la brâu purta o lanternă, un baston şi un pistol. Cu siguranţă că arăta deosebit faţă de cei cu care ea era obişnuită să lucreze, îmbrăcaţi în halate albe, scrobite. În cele din urmă Michelle reuşi să rostească.

— Bună, Gator, spuse ea, m-am gândit că bunica s-ar putea să aibă nevoie de mine…

Cu furtuna asta şi cu restul.

— N-ar trebui să te afli aici. Niciuna dintre voi. Furtuna asta vine exact peste noi.

Trebuie să vă duc undeva unde să fiţi în siguranţă.

— Nu plec nicăieri, spuse Reba, iar Michelle şi Gator se uitară la ea iute, de parc-ar fi uitat că se afla şi ea de faţă.

— Şi pe urmă, nici nu mi-e frică de furtună, adăugă Reba încrucișându-şi braţele subţiri pe piept. Gator oftă din rărunchi şi-şi trecu degetele prin părul negru-albăstrui.La naiba, ce durere de cap afurisită avea. Probabil că suferea de cea mai grozavă mahmureală din viaţa lui. Exact furtuna asta îi mai lipsea.

— Haide, Reba, nu te mai strâmba, spuse el. Când o să lovească uraganul ăsta o să distrugă casa, iar tu n-ai să poţi face nimic, cu atât mai puţin să-ţi aperi animalele.

Haide să mergem la şalupă înainte de a apuca să se umple cu apă şi să se scufunde.

— Nu merg nicăieri, Gator, şi cu asta am încheiat orice discuţie.

Reba se îndreptă către un scaun şi se aşeză ţeapănă. Privirea ei era inflexibilă.

— Socotesc că la vârsta mea sunt în stare să iau o hotărâre.

— Atunci o să te iau pe sus, spuse el cu o privire la fel de ameninţătoare precum furtuna ce se apropia. Reba îşi încleşta mâinile pe marginea scaunului.

— Iar eu am să ţip şi am să urlu, până când o să se dărâme tavanul, spuse ea.

— Zău? Gator îşi puse mâinile în şolduri şi se încruntă la bătrână.

— Atunci cred că o să trebuiască să te împuşc.

— Las-o în pace, spuse Michelle. Ochii lui negri se ridicară surprinşi când

Michelle se apropie de el.

— N-o poţi forţa pe bunica mea să meargă cu tine. Şi niciun fel de ameninţări nu-i vor schimba hotărârea. Gator păru dintr-o dată amuzat. Nu-şi pierduse curajul, slavă Domnului. Se legănă înainte şi înapoi pe călcâie.

— Ei, Reba ştie că n-am s-o împuşc de-adevăratelea. Încerc numai s-o sperii puţin.

— Ei, hai copii, îi certă Reba cu blândeţe. Hai să nu ne mai agităm atât. Suntem încordaţi din cauza furtunii. Se ridică de pe scaun.

— Hai în bucătărie, Gator, să-ţi dau ceva să mănânci. Arăţi groaznic. Probabil că te-ai culcat târziu azi-noapte.

— Acum nu încerca să schimbi vorba, Reba. O urmă în încăperea alăturată.

— Am să beau doar un pahar cu suc de roşii,

dacă ai. Şi vreo două aspirine, adăugă el cu speranţă în glas. Michelle rămase surprinsă. Se luă după ei şi-i urmări din uşa bucătăriei cum Gator primi aspirina şi o bău cu un pahar mare de suc de roşii.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea. Eşti mahmur. Şi mai spui că eşti şerif? Ai nişte ochi roşii ca naiba şi arăţi de parcă acum te-ai fi dat jos din pat. Şi, pentru Dumnezeu, aia de pe gât e o muşcătură? Gator puse paharul gol pe masă şi se întoarse cu faţa către Michelle.

— Uite ce e, doamnă, spuse el punându-şi hotărât mâinile în şolduri. Nu-i treaba nimănui cum îmi petrec eu serile de sâmbătă. Am grijă de oamenii ăştia douăzeci şi patru de ore pe zi, şase zile pe săptămână şi dacă vreau să mă distrez sâmbătă seara, asta-i treaba mea. Am şase oameni care-mi ţin locul. Acum ce-ar fi să încetezi să mă mai baţi la cap. În legătură cu viaţa mea personală şi să plecăm naibii de-aici? N-am la dispoziţie toată ziua. Când vorbi glasul Rebei fu neînduplecat.

— Asta-i ultima dată când îţi mai spun, Gator. Nu plec nicăieri.

Nu mă mai bate la cap.

— Ar trebui să te închid şi să arunc cheia, Reba Kenner, spuse el. Se uită o clipă la bătrână.

— Dacă nu vrei să te gândeşti la tine, gândeşte-te măcar la nepoata ta. Vrei să-i pui şi ei viaţa în pericol? Reba fu vizibil zguduită de această idee.

— Atunci convinge-o să meargă cu tine, Gator.

Dar eu nu pot să plec. Nu mi-aş ierta niciodată dacă s-ar întâmpla ceva cu animalele mele.

— Nu fi caraghioasă, bunico, spuse Michelle. Nu

te las aici singură.

Michelle se apropie de bunica ei şi-i luă mâna subţire într-ale ei.

— N-o să păţim nimic, îi spuse ea lui Gator, cu un glas în care se simţea mai mult curaj decât avea în realitate.Ar fi mai bine să pleci înainte ca vremea să se înrăutăţească şi mai mult, adăugă ea după o clipă.

Dintr-un motiv necunoscut era grăbită să-l vadă plecat. Revederea cu el, după toţi aceşti ani, o zguduise mai mult decât îndrăznea să recunoască, aducându-i aminte de nişte momente pline de dulci presimţiri.

Era la fel de sălbatic şi de aprig ca întotdeauna. Dar, de fapt, există lucruri care nu se schimbă niciodată, îşi spuse ea. Gator va rămâne întotdeauna de necucerit pentru o femeie. A pune mâna pe el e ca şi cum ai încerca să prinzi cu mâna un rotocol de fum! Gator privi de la una la alta, la cele două femei. Era limpede pentru el că nepoata Rebei încerca să scape de el. Nerăbdarea şi neliniştea erau clar întipărite pe chipul acela frumos şi cu atât mai mult accentuate în ochii ei verzi, ca de smarald. Doamne, ochii aceia! întotdeauna simţea că se pierde când se uita în ei. Şi părul acela blond. Avea o nuanţă roşcată atât cât să pară ca o flacără arzătoare. Încă îşi mai putea aminti cât de mătăsos îl simţise pe pieptul lui gol.

Oh, la naiba, se gândi el. Acesta era ultimul lucru la care trebuia să se gândească acum. Gator îşi îndepărtă aceste gânduri. Acum trebuia să se concentreze pentru a le apăra. El era şeriful şi asta era datoria lui. Acum nu mai conta că el nu

dorise slujba aceasta, niciodată nu şi-o dorise, de fapt. Până când va găsi pe cineva capabil să-i ia locul, era sarcina lui.

— Sunteţi amândouă nebune, ştiaţi asta? Dacă se întâmplă ceva uneia dintre voi, s-ar putea să treacă zile întregi până să vă găsească cineva.

— De ce-mi spui mie asta? întrebă Michelle enervată de insistenţa lui.

Pentru Dumnezeu, de ce nu pleacă omul ăsta?

— Pentru că de tine depinde s-o convingi pe bunica ta să plece, adăugă el.

— Asta şi încerc să fac de mai bine de o oră, spuse ea. Ce vrei să fac, s-o scot afară de păr? El bombăni o înjurătură care înroşi puternic obrajii bătrânei.

— Reba, ai cumva nişte placaj la îndemână? întrebă el în cele din urmă.

Brusca schimbare a subiectului le luă prin surprindere pe ambele femei.

— Cred că sunt nişte bucăţi în spatele casei, spuse ea. De ce?

— Vreau să acopăr ferestrele astea, spuse el făcând semn către geamurile mari din spatele casei. Deşi casa avea o verandă acoperită, el ştia că un vânt puternic putea sfărâma sticla sau putea arunca ceva înăuntru, spărgând-o.

— N-am de gând să stau şi să aştept până când o să vină furtuna peste noi, ca să încep să iau măsuri de precauţie, murmură el trăgându-şi gluga pelerinei de ploaie pe cap. Aruncă o privire către Michelle.

— Vezi dacă poţi să găseşti un ciocan şi nişte cuie.

— Doar n-ai de gând să rămâi, spuse Michelle

plină de speranţă.

— Pe dracu’, doar n-o să vă las pe amândouă singure, aici, spuse el, îndreptându-se deja către uşa din spate. Ieşi trântind-o în urma lui.

Femeile rămaseră privind uluite una la cealaltă. Michelle clătină din cap şi o trecu un fior de groază.

— Mai bine spune-mi unde-i ciocanul, spuse ea. Nu cred că o să scăpăm de el.

Nu ştia de ce-i era frică mai mult, de furtună sau de faptul că va trebui să-şi petreacă timpul cu Gator Landry. Gator găsi placajul frumos orânduit în spatele casei. Blestemă din nou cu năduf când îşi dădu seama că trebuia să se bage de fapt dedesubt pentru a ajunge la el. Îşi ridică ochii spre cer enervat. De ce Dumnezeu îi lăsase să-i agate o insignă în piept, fir-ar să fie? se întrebă el pentru a mia oară. Cu timpul reuşise să realizeze câte ceva, nişte bani în bancă, o casă ca lumea şi destule femei doritoare să-i încălzească patul noaptea.

Gator se lăsă pe burtă şi se târî către teancul de scânduri. Oare nu plătise pentru tot ce avea, cu vârf şi îndesat, printr-o muncă grea? Doamne, zece ani asudase pe plantaţiile alea de trestie de zahăr înainte de a avea vreun câștig. Nu avusese niciun sprijin material şi uneori stătuse chiar nemâncat, doar ca să investească fiecare bănuţ, din nou, în recoltă. Dar reuşise. Acum vreo doi ani se hotărâse să se retragă din afaceri, să poată dormi şi el până mai târziu, să pescuiască şi să se odihnească o vreme, înainte de a găsi o nouă afacere profitabilă. Şi atunci, nişte bătrâni nebuni se apucaseră să-l aleagă şerif. Mai mult decât atât, îl făcuseră să se simtă obligat de parcă le-ar

fi datorat ceva! Asta îl deranja, de fapt, cel mai mult, se gândi el. Nu le datora nimic acestor oameni şi, dacă ei se aşteptau ca el să frecventeze nişte afurisite de cursuri timp de şase săptămâni doar ca să poată ocupa o slujbă pe care, de fapt, nu şi-o dorise de la bun început, n-aveau decât să aştepte mult şi bine. O să le-arate el ce greşeală făcuseră. Bineînţeles că va rămâne în post până când va afla cine o atacase pe mama lui. Abia aştepta să pună mâna pe ticălosul răspunzător de asta. După ce va rezolva această mică problemă, o să-şi dea frumos demisia şi o să pună capăt acestei situaţii.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de această urgenţă, îşi zise Gator. Indiferent de probleme, trebuia să aibă grijă de Reba şi de nepoata acesteia care era o încrezută, considerându-se întotdeauna prea bună pentru el. Doamne, ce n-ar da să-i mai taie din nasul ăla pe sus, ca să-i dovedească că nu era regina din Saaba.

S-ar putea să-i prindă bine. Se întrebă dacă mai era încă virgină şi gândul îl făcu să surâdă. Numai virginele şi bibliotecarele bătrâne se învârteau cu nasul pe sus şi cu gura strânsă pungă, de parcă ar fi înghiţit zeamă de lămâie.

Michelle, îmbrăcată cu pelerina de ploaie, ieşi repede afară, căutându-l pe Gator.

Ploaia cădea în rafale. Vântul îi lipi fulgarinul de picioare şi-i împroşcă noroi pe ciorapi, în timp ce mergea cu prudenţă prin curte, încercând să nu alunece în iarba udă. Îl găsi pe Gator întins pe jos în spatele casei. O clipă nu fu în stare decât să rămână pe loc cu ochii holbaţi.

Canadiana i se ridicase mai sus de talie,

expunându-i trupul îmbrăcat în blugii strâmţi de la mijloc în jos. Ce corp, se gândi ea cu privirea pironită asupra muşchilor încordaţi. Privirea ei zăbovi doar o clipă, după care se mută în jos către coapse şi glezne. Şi apoi, dintr-o dată şoldurile acelea începură să se mişte, alunecând dintr-o parte într-alta ca un şarpe ce dă înapoi.

Se auzi un bombănit mai tare şi-i apăru şi restul trupului, ţinând în mâinile mari un teanc de şipci din placaj.

— Haide, nu sta acolo ca o momâie, spuse Gator când o zări. Ajută-mă să scot placajul ăsta. Omul ăsta n-avea niciun pic de maniere, se gândi Michelle.

— O clipă, spuse ea punând ciocanul şi cuiele sub streaşină ca să nu se ude.

Avea să fie o zi lungă, medita ea. După o oră, Michelle şi Gator reuşiseră să asigure cele două ferestre mari din spatele casei, deşi era aproape imposibil să te împotriveşti vântului puternic, în ciuda protecţiei oferite de veranda acoperită. De câteva ori, Michelle se trezi lipită de geamuri, incapabilă să se mişte din cauza tăriei rafalelor de vânt, în timp ce peretele de apărare se ondula şi scârţâia din toate încheieturile. O şipcă se rupse şi-i aruncă ploaia în faţă, aproape orbind-o. În cele din urmă Gator o prinse cu amândouă mâinile de talie şi, pur şi simplu, o luă pe sus, ducând-o către uşa din spate.

— Intră înăuntru, strigă el. Eu mă duc să văd dacă îmi pot lega şalupa mai bine.

Michelle nu-l contrazise. Ştia că nu ar face altceva decât să-l enerveze şi mai tare, pentru că era incapabilă să se lupte cu forţa vântului. Reuşi

să deschidă uşa din spate dar o nouă rafală de vânt băgă ploaia în casă, udând-o pe Reba care o ajută să închidă uşa la loc.

— Unde s-a dus Gator? întrebă ea frecându-şi nervoasă mâinile subţiri.

— Îşi verifică ambarcaţiunea, spuse Michelle, abia trăgându-şi sufletul.

— E rău tare afară, bunico. Rău de tot. Michelle observă că pentru prima dată, câinele Rebei stătea lângă ea.

— Cum de-a ieşit Mae West din culcuş? N-ar trebui să stea cu căţeii?

— A speriat-o vântul, spuse Reba. Nu poate sta liniştită. Şi Mister Ed parcă a înnebunit. Făcu semn către papagalul ce se agăţase cu ghearele de zăbrelele cuştii. Luminile clipiră şi amândouă femeile tresăriră.

— Îmi trebuie toată banda adezivă pe care o ai în casă, îi spuse Michelle bunicii ei. În timp ce eu lipesc geamurile, vreau să cauţi lumânări.

Michelle îşi scoase pelerina de ploaie dar nu se sinchisi să se schimbe de uniforma udă. Trecu la treabă, lipind geamurile cât putea de repede. Gator veni şi el după câteva minute, îşi scoase canadiana, lăsând-o jos pe podea şi o ajută. Când terminară banda adezivă reuşiseră să asigure majoritatea geamurilor de la primul etaj şi pe cele mai mari de la al doilea. Gator se dădu înapoi din dreptul ferestrelor mari de la dormitor şi privi la X-ul mare pe care-l făcuseră cu banda.

— Ei bine, cred că asta-i tot ce putem face. Michelle văzu că era ud până la piele.

Blugii erau plini de noroi şi lipiţi de coapse şi pulpe într-un mod care-o făcu să i se usuce gura.

Cămaşa, la fel de udă, era deschisă până în talie, expunându-i pieptul lat pe care părul negru lucea ud. Părul des îi era lipit de cap dându-i o înfăţişare aspră. Michelle îşi dădu seama că nici ea nu arăta mai bine. Uniforma ei de bumbac era plină de apă şi i se lipise de corp ca o a doua piele. Mugurii sânilor ei, întăriţi din cauza ploii reci şi a frecării cu materialul de bumbac din care-i era făcută uniforma, se vedeau clar pe sub ţesătura udă. Se înroşi ca un rac când observă că Gator rămăsese cu ochii aţintiţi asupra ei. Dar dacă acest lucru îi provocă neplăcere, nimic nu se putea compara cu neliniştea pe care o simţi când ochii aceia negri, cu privirea ascunsă, se uitară fix la ea.

— Trebuie să ne scoatem hainele astea ude, spuse ea, încrucișându-şi braţele pe piept în încercarea de a se ascunde de privirile lui. O scutură un fior în timp ce Gator continuă să o privească. Încă mai avea puterea de a face să i se înmoaie genunchii când o privea aşa, se gândi ea. Ochii aceia negri, scânteietori, nu scăpau nimic din vedere. Se simţea de parcă privirea lui avea puterea de a-i pătrunde în sufletul zguduit în acei moment, la fel de puternic precum ramurile copacilor de afară. Era sigură că el ştia ce emoţii îi provoca acea privire, aşa cum putea provoca oricărei femei, de fapt. Făcuse, probabil, din asta o adevărată artă. Şi dacă avusese un efect puternic asupra ei la vârsta de cincisprezece ani, acum, la treizeci, îl simţea îndoit.

— Asta-i cea mai bună idee pe care am auzit-o pe ziua de azi, spuse Gator, scoțându-şi cămaşa. Era rece şi o simţea pe piele ca pe o algă marină, îşi şterse fruntea şi pieptul cu ea şi-şi frecă gâtul.

Michelle se întrebă dacă el avea idee cât de senzual era acest act în sine. Era tot numai muşchi şi carne întărită. I se făcu pielea de găină, iar sfârcurile lui se întăriră din cauza temperaturii scăzute din încăpere. Braţele îi erau lungi şi bronzate, la fel ca şi restul trupului. Încăperea părea să se micşoreze în prezenţa lui. Michelle văzuse destule trupuri datorită meseriei ei, ca să-şi dea seama că cel pe care-l avea acum în faţa ochilor era unul dintre cele mai atrăgătoare.

Gator ar fi trebuit să fie orb ca să nu vadă aprecierea din ochii ei. Zâmbetul pe care i-l aruncă era de milioane.

— Îţi place ce vezi, Mic? Capul lui Michelle zvâcni cu o forţă care aproape că-i provocă ameţeală. Obrajii ei luară foc.

— Eu doar… doar…

— Te uitai? Păru uşor amuzat. Râdea de ea, îşi zise ea furioasă. Îşi reţinu cu greu impulsul de a fugi din cameră.

— Nu te flata singur, spuse ea înţepată.

— Nici nu trebuie, frumoasă doamnă. Tocmai mi-ai oferit cel mai mare compliment pe care l-am primit în ultima vreme, chiar dacă-ţi dai seama sau nu.

— Nu te-ai schimbat deloc, Gator Landry. Credeam că până acum s-o fi găsit cineva care să-ţi bage în capul acela pătrat nişte norme elementare ale bunei-cuviinţe.

— Nici tu nu te-ai schimbat prea mult, spuse el.Ai în continuare cei mai frumoşi ochi verzi pe care i-am văzut vreodată.Ca să nu mai vorbim de funduleţul acela drăgălaş.Aş spune că te-ai făcut şi mai frumoasă o dată cu trecerea timpului.

Îşi puse pe gât cămaşa udă şi făcu un pas către ea.

— Am auzit că eşti soră medicală acum. Mi-aduc aminte prima dată când mi-ai spus că vrei să te faci soră medicală. Tu, nu? Michelle se lupta cu îndemnul de a face un pas înapoi din faţa lui. Dacă ar fi procedat aşa, ar fi fost o laşitate, iar ea mai curând şi-ar fi muşcat limba decât să-i arate lui Gator că-i era frică de el.

— Cum aş putea să uit? întrebă ea.Ai propus să ne jucăm de-a doctorul ca să pot face exerciţii pe tine. El râse încetişor.

— Dar tu ai refuzat.

— Asta pentru că ştiam ce-ţi poate capul şi nu aveam nevoie de aşa ceva.

— Ba eu cred că aveai.

— Întotdeauna ai fost un stricat şi un neobrăzat, gata să te dai peste cap ca să obţii tot ce vrei de la orice fată.

— Cum se face că nu te-ai reîntors în vara următoare, după cum promiseseşi?

— Pentru că n-aveam absolut niciun chef să stau şi să aştept până când îmi dădeai tu un semn să mă apropii de tine, iată de ce.

— Încă mai eşti nebună după mine, nu-i aşa? Ei aproape că-i veni să râdă, pentru că în acel moment se simţea ca în vremurile de altădată, când Gator încerca din toate puterile să o aţâţe, iar ea îi arunca înapoi, în faţă, toate vorbele şi insinuările.

Gator Landry fusese în stare întotdeauna s-o facă să roşească şi să aibă anumite emoţii pe care alţi băieţi nu reuşeau s-o facă.

— Nu fi caraghios, Gator, spuse ea. Aveam doar

cincisprezece ani atunci. Acum am de două ori pe atât şi sper să fi căpătat de două ori mai mult bun-simţ decât aveam atunci când acţionam mai mult sub imboldul hormonilor decât cel al raţiunii. Şi pe urmă nici n-ai fost primul bărbat care m-a sărutat. Şi nici ultimul.

El îşi lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi reflectat asupra celor spuse.

— Poate că nu. Dar pariez că sunt cel de care-ţi aminteşti cel mai bine.

— Eşti atât de încrezut, spuse ea, dorindu-şi ca el să nu se fi aflat atât de aproape.

Fiecare, nerv al ei era încordat în aşteptare şi dacă aşteptarea fusese plăcută la cincisprezece ani, acum era şi mai şi, când ea putea înţelege în întregime unde duceau toate aceste sentimente şi senzaţii. Era impresionată la fiecare mişcare pe care o făcea el, cum i se ridica şi i se cobora pieptul, cum îi fluturau genele întunecate când clipea sau cum era când îi simţea răsuflarea caldă pe obraz.

Iar ea îi simţise adesea răsuflarea caldă pe obraz, în spatele clădirii vechi a şcolii de duminică, stând în umbra muzeului de arme, unde avea loc dansul de sâmbătă seara sau înotând alături de el în râu.

— Ştii că putem muri cu toţii aici, Mic, spuse el oprindu-şi privirea întunecată asupra buzelor ei. Într-o oră furtuna asta ne poate duce iute în lumea celor drepţi. Ce-ai zice să ne facem unul altuia un mic cadou?

Michelle nu ştia dacă el este serios sau nu, dar gura i se deschise uimită de cererea lui ieşită din comun. Gator consideră asta drept o invitaţie şi

gura lui se deschise brusc, cuprinzând-o pe-a ei într-un sărut fierbinte.

Braţele lui lungi îi cuprinseră mijlocul, trăgând-o mai aproape, atât de aproape încât ea îi putea simţi muşchii tari ai coapselor lipiţi de-ai ei, iar pieptul îi strivi sânii. Anii nu-i şterseseră din memorie gustul buzelor lui. Limba lui pătrunse în gura întredeschisă, cu mişcări blânde pe buzele ei care o făcură să-şi piardă capul. Palmele îi alunecară pe spatele ei, cuprinzându-i şoldurile şi lipind-o de coapsele lui unde excitaţia era mai mult decât evidentă. Dacă un alt bărbat ar fi procedat astfel, ar fi părut indecent şi nepotrivit dar pentru un bărbat ca Gator, asta făcea parte din sărut la fel ca şi buzele. Gator nu întreprindea nimic cu jumătate de măsură. Iar Michelle nu putea face nimic altceva decât să stea pe loc, rugându-se din tot sufletul să nu i se înmoaie genunchii de tot.

Când, în cele din urmă, îşi ridică capul, el zâmbi.

— Nimic nu s-a schimbat între noi, Mic, spuse el cu un glas blând ce suna a invitaţie. După toţi aceşti ani, încă te mai doresc.La fel de tare ca şi atunci când aveam cincisprezece ani şi nu ştiam exact ce facem. E mai bine când eşti mai matur, să ştii. Dar de data asta refuz să mă mai mulţumesc doar cu câteva sărutări înfocate. Michelle îşi dădu seama că respiră cu greutate. Se dădu iute un pas înapoi, desprinzându-i braţele de pe mijlocul ei.

— Eşti nebun, Gator Landry, spuse ea, fără suflare. Asta păru să-l amuze.

— Credeam că sunt un stricat şi un neobrăzat.

— Şi asta, spuse ea. Dar eşti complet nebun dacă îţi închipui că am să mă încurc cu tine.

— Cine a spus aşa ceva? întrebă el râzând. Văzu cum obrajii ei devin purpurii. Da, ea încă mai credea că era prea bună pentru unul ca el. Poate că tocmai asta îl atrăsese la ea în primul rând, pentru că era de neatins. Putea alege şi putea avea orice fată din localitate, dar Michelle Thurston întotdeauna îl făcuse să lupte pentru a-i câștiga afecţiunea.

— Ai un orgoliu nemăsurat, spuse ea scuturând din cap a neîncredere.

Oh, ce n-ar fi dat să-i poată şterge înfumurarea aceea de pe chip cu o palmă. Dar cunoscându-l bine pe Gator, se îndoia că n-ar fi lovit-o şi el ca răspuns la un asemenea gest. Se întrebă pentru o clipă ce văzuse oare la el, în urmă cu atâția ani. Şi dac-ar fi să trăiască o sută de ani tot n-ar înţelege de ce oamenii acelui oraş îl aleseseră şerif. Doamne, oamenii ăştia ori erau nebuni, ori erau disperaţi!

— Într-un fel sau altul va trebui să facem faţă acestei furtuni împreună, spuse ea în cele din urmă. Între timp te sfătuiesc să-ţi ţii mâinile acasă.

El păru să reflecteze asupra celor spuse.

— Bine, spuse el dând din cap în semn de aprobare. N-o să te mai ating decât dacă mi-o ceri tu. Michelle râse în ciuda furiei pe care o simţea.

— Eşti imposibil, ştii asta?

— Mi s-a mai spus. Şi ai fi aflat şi tu singură dacă nu te-ai fi speriat în seara aceea şi n-ai fi fugit. Facem târgul? Altfel n-o să mă pot concentra îndeajuns ca să te pot apăra pe tine şi pe bunica ta de furtuna asta, dacă tu ai să te tot dai la mine.

Din nou râdea de ea, îşi zise Michelle. De fapt, arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în hohote în orice clipă. Ăsta era unul din lucrurile care o călcase cel mai mult pe nervi, acele zâmbete ascunse care dădeau impresia că el ştia ceva rău despre ea. Ăsta şi faptul că stătea prea aproape de ea când vorbea. Întotdeauna, în asemenea situaţie simţea cum rămâne fără respiraţie, de parcă ar fi alergat două mile la deal. Ochii lui bineînţeles că-i urmăreau între timp mişcările iuţi ale pieptului, ceea ce înrăutăţea şi mai mult situaţia. Iar felul în care privirea lui rătăcea peste întregul ei trup, de parcă era dreptul lui s-o facă, îi spunea că, indiferent la ce se gândea, el trebuia să fie ceva rău dacă nu chiar de-a dreptul vulgar.

— Nu-mi vine să cred că purtăm o asemenea conversaţie, dar sunt de acord cu târgul tău. O să stau cât pot de departe de tine.

Ca şi cum ar fi vrut să dovedească cele spuse, se întoarse pe călcâie şi fugi. Şi atunci se întrebă, în timp ce urca câte două trepte o dată, dacă ochii aceia negri şi sărutările lui nu erau cumva mult mai periculoase decât orice alte necazuri ce i le-ar fi putut provoca furtuna.

CAPITOLUL 2

La prânz deja vântul foarte puternic urla ca un animal sălbatic, iar casa se zguduia la fiecare rafală, îmbrăcat cu nişte haine uscate, pe care Reba le scosese dintr-un şifonier de sus, Gator meşterea la un aparat de radio cu baterii care producea zgomote puternice de paraziţi. Înjurase din toată inima când îşi aminti că-şi uitase

aparatul de emisie-recepţie în oraş, dar îşi dăduse repede seama că oricum nu l-ar fi ajutat prea mult, din moment ce se afla atât de departe. Avea de gând să insiste ca Reba să-şi instaleze un telefon după ce se termina toată povestea asta. Poate că familia ei n-o va putea convinge, dar el, unul, avea de gând să pună piciorul în prag odată pentru totdeauna şi să-i instaleze un post telefonic.

La vârsta ei, cu maşina ei veche care mai mult nu mergea, avea categoric nevoie de un mijloc pentru a putea comunica. Se uita uşor că ea încă trăia acolo absolut singură, iar el nu se va putea afla întotdeauna prin preajmă pentru a le aminti oamenilor acest lucru. Michelle, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni prea largi pentru ea, ce trebuiau susţinuţi în talie, se uita pe fereastra parţial acoperită de scânduri văzând cum copacii se scuturau şi se îndoiau de parcă fusese deschisă o uriaşă cutie a Pandorei, de unde ceva îngrozitor şi rău ieşise la iveală.

Ramuri de copaci şi bucăţi de moloz erau aruncate spre casă pentru ca imediat în clipa următoare să fie îndreptate de forţa vântului în cu totul altă direcţie.

Simţi brusc un ţiuit în urechi care indica o schimbare a presiunii din atmosferă la fel de înfricoşătoare ca şi vântul de afară. Gator se apropie de ea, continuând să ţină radioul la ureche.

— Ar fi mai bine să te dai deoparte de la geam, spuse el.

Abia rosti aceste cuvinte când ceva lovi casa cu atâta putere încât păru pentru o clipă că se ridică

în aer. Reba care se legănase agitată în ultimul ceas, în balansoarul ei, se opri brusc şi-şi ridică privirile, în timp ce luminile mai clipiră o dată şi apoi se stinseră. Acum se aflau într-un întuneric aproape total.

— Creşte apa, spuse Gator apropiindu-se de fereastra unde se aflase Michelle cu puţin timp în urmă. Reba veni şi ea lângă el.

— Parcă-i sfârşitul lumii, spuse ea încet, ţinând în braţe un pisoi alb. Privi de la Gator către nepoata ei şi apoi din nou la el, părând că se află pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să rămânem. Dacă se întâmpla ceva vreunuia dintre voi, va fi numai vina mea.

— N-o să se întâmple nimic, spuse Gator, punându-i mâinile pe umerii fragili în semn de îmbărbătare. Michelle ar fi trebuit să fie surdă ca să nu audă gravitatea din tonul lui. Se apropie din nou de fereastră. Erau atraşi de ceea ce se întâmpla afară ca fluturii de o lampă aprinsă.

Îi aruncă o privire neliniştită lui Gator peste capul bunicii şi-l văzu uitându-se la ea cu o expresie gânditoare întipărită pe chip. Oare la ce se gândea? se întrebă ea. Îi părea oare rău că rămăsese aici? Nu-şi putea închipui pe cineva ca Gator Landry riscându-şi pielea nu numai pentru sine. Îşi aminti brusc de sărutul pe care-l schimbaseră şi întoarse iute capul. Se uită din nou pe geam unde golfuleţul, de obicei lipsit de curenţi, părea acum să pulseze sub valurile înspumate, într-un fel asta îi aminti de modul cum îşi simţea ea pulsând stomacul de fiecare dată când Gator o privea cu ochii aceia negri.

Gator insistă în final să se mute cu toţii către mijlocul camerei, departe de ferestre. În următoarele două ore rămaseră pe loc, ascultând rapoartele meteo pe care le puteau prinde la aparat. Mâncară câteva sandvişuri cu şuncă şi brânză şi nişte prăjituri, vorbind puţin, ascultând şi aşteptând. Timpul se scurgea încet. În timp ce Reba se legăna, îngânând psalmi, Gator încercă să o atragă pe Michelle într-o conversaţie.

— Ţi-aduci aminte când ne-a prins furtuna la lac? întrebă el.

Michelle, amintindu-şi, se uită la el şi simţi cum roşeşte.

— Nu. Zâmbetul lui îi spuse că ştia că ea minte.

— Gândeşte-te puţin.Ai să-ţi aduci aminte. Începuse să fulgere şi trebuia să ieşim din apă. Cum ar fi putut să uite; îi venea să urle la el. Ajunsese în maşina lui veche, singură cu el, având pe ea doar costumul de baie şi mirosind a cremă ieftină de plajă. Ceva îi încorda stomacul, amintindu-şi cum arăta el în slip, în ziua aceea. Gator se maturizase mult mai repede decât restul băieţilor de vârsta lui şi în ziua aceea, cu pieptul gol lucind de ulei şi cu slipul ud, lipit de trup, Michelle se convinsese de maturitatea lui. Aceea fusese ziua când Gator o sărutase pentru prima oară deşi, cerul îi era martor, că mai încercase de zeci de ori până atunci.

Nu-şi amintea exact cum începuse totul, dar deodată se trezise cu el aproape, gura lui atingându-i uşor buzele de parcă i-ar fi fost teamă să n-o sperie şi să fugă şi ea ca veveriţele când începuse ploaia. Dar ea nu fugise. Îşi ridicase nerăbdătoare gura către el. Acel sărut trezise în

ea toate simţurile şi toate acele senzaţii, pe care le încercase când îl văzuse pentru prima dată, şi care ameninţau acum să se transforme în ceva foarte puternic. Îi atinsese pieptul şi desenase cerculeţe cu vârful degetelor pe pielea lui unsă, privind uimită cum sfârcurile i se întăriseră, ridicându-se. Zăcuse în noaptea aceea ore în şir în pat, gândindu-se şi întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ea nu ar fi pus capăt acelui sărut ce devenise, doar în câteva minute, fierbinte şi plin de pasiune. Şi apoi îşi băgase capul sub pernă, strângând ochii cu putere, gândind că nicio fată de cincisprezece ani n-ar trebui să simtă ceea ce Gator o făcea pe ea să simtă.

— Da, îmi amintesc, spuse ea în cele din urmă, susţinându-i privirile.

Se întreba dacă el ştia cât de puternice erau acele priviri. Erau aproape hipnotice.

Se simţea atrasă către el ca un peşte mic, prins într-o plasă.

— E atâta vreme de atunci, adăugă ea, gândind cu glas tare.

Dar amintirea era atât de vie, încă.

— Uneori, pare de parcă ar fi fost ieri, zise el.

Ceva se lovi de peretele lateral al casei şi Michelle tresări când realitatea reveni cu o putere ce o făcu să tremure. Zgomotul se accentua până când întreaga suprafaţă păru să devină o adevărată zonă de război. Apa pătrunse pe veranda din spate şi se strecură pe sub uşă. Încercară în zadar s-o oprească cu prosoapele.

Mister Ed scotea sunete ascuţite şi dădea din aripi, în timp ce câinele se foia de colo până colo neliniştit.

Şi apoi, exact când Michelle credea că nu mai poate îndura mai mult, vântul şi ploaia se opriră şi nu-şi mai auzi decât puternicele bătăi ale inimii.

Toţi trei se grăbiră la fereastră privind la adevăratul masacru de afară, de ramuri rupte, copaci dezrădăcinaţi şi bucăţi de moloz. Totul era absolut nemişcat. Ea se uită la Gator.

— S-a terminat? Gator clătină din cap.

— Mă tem că nu, Mic. Cred că este doar ochiul furtunii care va trece pe aici.

Îi plăcea cum el îi rostea numele de alint; întotdeauna semăna de parcă ar fi spus „Meek”. Îşi amintea de noaptea încărcată de mirosul magnoliilor înflorite, când el îi şoptise numele la ureche, atingându-i obrazul cu răsuflarea lui fierbinte. Se strecurase noaptea afară ca să fie cu el doar din neconformism. Îşi amintea cum el o aşezase jos, pe o pătură veche a mamei lui, pusă peste un pat moale din ace de pin, ce răspândeau un miros îmbătător, în timp ce o adiere uşoară de vară îi răsfira părul mângâindu-i trupul. În noaptea aceea nu mai fusese o joacă, provocarea dispăruse. El nu fusese altceva decât un bărbat copleşit de o asemenea dorinţă pătimaşă încât o speriase. Deodată nu mai fuseseră doar doi adolescenţi de cincisprezece ani care experimentau nişte senzaţii. Arsura pe care o simţea Michelle în partea de jos a trupului se transformase în ceva misterios şi sălbatic, amenințând să nu mai fie stăpână pe ea. O simţise până în tălpi. Niciun băiat n-o mai făcuse să simtă asemenea lucruri. Fugise de lângă el, sărise ca arsă de pe pătură, alergând prin pădure, de parcă ar fi urmărit-o chiar diavolul. Se strecurase fără

zgomot înapoi, în casa bunicilor, dar inima îi bătea atât de tare încât îi fusese teamă că pereţii se vor prăbuşi în jurul ei. Aşa şi merita, îşi spusese ea mereu. Nicio fată serioasă nu s-ar fi strecurat afară, la miezul nopţii, ca să se întâlnească cu cei de teapa lui Gator Landry.

Atunci fusese ultima dată când îl văzuse pe Gator şi aproape că se bucurase când a doua zi părinţii ei sosiseră s-o ia acasă. Lăsase în urmă vara şi relaţia pe care o avusese cu Gator trei luni de zile. Nu-şi luase niciodată rămas bun de la el. Dar bănuia că oricum asta n-avea nicio importanţă. Gator probabil că o ura că fugise de el. Sau poate că, pur şi simplu, râsese straşnic împreună cu prietenii. Ea îşi făgăduise să nu se mai umilească şi nici în ceea ce-l privea pe el.Ar fi putut veni după ea. O parte din ea sperase chiar că o va face.

Michelle îşi forţă gândurile să se reîntoarcă la prezent.

Mai trecură încă câteva minute într-o linişte absolută înainte ca Gator să se hotărască să se aventureze afară pentru a vedea ce mai era prin jur. Ea îl urmă, încălțând o pereche de cizme de cauciuc ca să nu se mai ude. Afară nimic nu se mişca. Aerul era greu şi ameninţător şi atât de dens, încât Michelle era sigură că l-ar fi putut mesteca. Ocoliră casa şi ea scoase un strigăt când văzu un stejar complet scos din rădăcini, prăbuşit peste *Ford*-ul ei nou. Simţi că i se înmoaie picioarele.

— Ei bine, s-au dus speranţele noastre că vom putea pleca de aici, spuse ea simţind lacrimi în ochi. Împreună cu Gator se apropie să vadă mai

bine stricăciunile.

El clătină din cap dar încercă să pară optimist.

— E bine cel puţin că nu s-a prăbuşit pe botul maşinii, altfel i-ar fi distrus motorul.

Michelle scoase un hohot de râs lipsit de expresivitate.

— Ce mai contează? Oricum e un jaf. Şi abia cumpărasem maşina asta.

Acum plângea, dar nu-i mai păsa.

— Am cerut special culoarea asta şi a trebuit să aştept două luni până s-o obţin. Şi atâtea luni în care n-am cumpărat nimic şi-am pus fiecare bănuţ deoparte. Am renunţat până şi la concediu, adăugă ea suspinând. Gator simţi cum i se înmoaie inima văzându-i lacrimile. Suporta orice în afară de lacrimile unei femei.

— Hai, Mic, nu plânge, spuse el cuprinzând-o de umeri. Avem noroc că suntem în viaţă. O să chem pe cineva aici să dea copacul ăla jos de pe maşina ta.Ai s-o poţi duce la un atelier de reparaţii şi o să ţi-o facă înapoi nou-nouţă. Fii mulţumită că a fost doar maşina şi nu unul dintre noi.

Michelle nu se putea opri din plâns oricât de mult ar fi încercat.

— Încă mai putem muri, spuse ea, ştergându-şi lacrimile, plină de amărăciune. Partea a doua a furtunii se spune că e la fel de puternică ca şi prima, dacă nu şi mai rea. Dacă i se întâmplă ceva bunicii n-am să mi-o iert niciodată că n-am pus piciorul în prag şi n-am forţat-o să plece.

— Cred că era foarte hotărâtă, Mic, spuse el blând. Nu va fi vina nimănui.

Michelle sughiţă.

— Oh, Gator, mi-e atât de frică. N-am fost în

viaţa mea atât de speriată. Şi sunt doar obişnuită să văd în fiecare zi lucruri neplăcute. Face parte din meseria mea.

Credeam că mă pot stăpâni.Pe obraji îi curgeau lacrimi, iar teama şi oboseala îi slăbeau rezistenţa. Închise ochii încercând să nu mai vadă ce era în jurul ei.

Gator o îmbrăţişă strâns, simţind cum îl cuprinde îngrijorarea. O sărută pe frunte, pe pleoapele închise, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare.

— Eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am întâlnit, Mic, spuse el în cele din urmă. Şi n-am de gând să las să vi se întâmple vreun rău, ţie sau bunicii tale. O să fac tot ce pot ca să fiţi în siguranţă.Ai înţeles?

Michelle deschise ochii. De data asta pe chipul lui nu exista nicio umbră de surâs sau de amuzament. Privirea lui era tandră şi sinceră. Era minunat să se afle în braţele lui, îşi zise ea. În siguranţă. Se simţea în siguranţă pentru prima dată de ore întregi. Şi oricât de nebunesc ar fi părut, avea încredere în el şi ştia că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a le apăra.

— Uneori mă plictisesc să tot fiu curajoasă mereu, mărturisi ea. Oamenii care ajung la urgenţă arată atât de rău, încât singurul lucru pe care pot să-l fac este să rămân pe loc şi să n-o iau la goană. Înghiţi un nod din gât.

— Pe noi ne privesc de parcă am avea puterea să-i ţinem în viaţă şi… Se opri.

— Nu reuşim întotdeauna.Ne imploră să nu-i lăsăm să moară, familiile lor ne imploră să-i ţinem în viaţă dar uneori, pur şi simplu, nu putem.

— Dar măcar încercaţi, spuse el, mângâindu-i părul cu mâinile lui mari.

Lui Gator nu-i venea să creadă că încearcă un asemenea sentiment de tandreţe care-l copleşise auzindu-i mărturisirea. Întotdeauna ea păruse atât de sigură pe ea, stăpânindu-şi la fel de bine emoţiile. Acesta era unul dintre motivele pentru care-i plăcea s-o aţâţe. Voia să vadă dacă poate pătrunde dincolo de acel exterior rece, dorind să distrugă acea reţinere pe care ea o avea. Brusc pentru el deveni foarte important s-o protejeze, pe ea şi pe cei pe care-i iubea, iar asta nu avea nimic de-a face cu datoria sau cu ceea ce se aştepta din partea lui. Voia s-o protejeze pentru el însuşi, în cazul în care mai rămăsese ceva din relaţia pe care o începuseră cu atâta vreme în urmă. Bănui că nu era altceva decât un ticălos egoist. Michelle se lipi şi mai tare de el şi închise din nou ochii, inconştientă de efectul pe care-l avea asupra lui. Era mult timp de când nu se mai aflase în braţele unui bărbat. Toată lumea simţea nevoia să fie îmbrăţişată sau pur şi simplu atinsă de o altă fiinţă umană, din când în când, îşi zise ea. Dăduse atât de mult din ea pacienţilor, oare era rău că cerea şi ea ceva în schimb? îşi strecură braţele în jurul taliei lui Gator şi se lipi de trupul lui solid, dorind să soarbă din puterea lui. Petrecuse atâţia ani oferind putere şi sprijin altora încât era o senzaţie minunată să primească şi ea acelaşi lucru.

Nu va dura mult până când furtuna va reizbucni cu aceeaşi furie şi ar putea muri cu toţii, dar acum ea nu-şi dorea nimic altceva decât să se piardă în căldura îmbrăţişării lui Gator. Nimic altceva nu mai conta în aceste clipe. Era limpede că se afla

într-o stare de şoc, îşi zise ea. Oamenii se manifestau ciudat când erau puşi în faţa propriului lor sfârşit. Dar îndepărtă acest gând, concentrându-se doar asupra mirosului lui şi a senzaţiei pe care o simţea când buzele lui îi atingeau părul şi fruntea, încercând să-i ofere mângâiere.

— Sărută-mă, Gator, spuse ea aproape şoptit.

El nu mai avu nevoie de o altă încurajare. Gator îşi aplecă capul şi-i cuprinse buzele cu gura lui. Michelle rămase la fel de nemişcată ca iarba şi copacii ce-i înconjurau, în timp ce gura lui fierbinte se deschise peste a ei. Limba lui era încinsă când îi pătrunse printre buze, explorându-i gura cu o pasiune care o făcu să-şi piardă controlul. Mâinile lui îi cuprinseră spatele, mângâindu-i şi masându-i muşchii încordaţi, în timp ce muşchii din partea de jos a trupului se strângeau cu putere. Deşi sărutul era la fel de senzual ca şi celelalte, Michelle simţi ceva mai mult, o dăruire ciudată, aproape completă, de parcă Gator ar fi încercat să dea şi ceva din el însuşi. Deschise ochii încet când el îşi ridică capul.

— Ar fi mai bine să intrăm acum, spuse el în cele din urmă, deşi simţea cum îi zvâcnesc tâmplele. O dorea mai mult decât o dorise vreodată şi, dacă mai dura câteva clipe, era în stare să uite unde se aflau şi ce pericole îi aşteptau. Dar îşi promisese s-o apere şi era hotărât să se ţină de cuvânt.

— Reba o să se îngrijoreze. Michelle dădu din cap absentă şi susţinută protector de braţele lui intră în casă. Era timpul să aştepte cea de-a doua parte a furtunii.

Forţa reînnoită a furtunii sparse geamurile,

rupse copacii în două și inundă primul nivel al casei. Gator, prevăzând evenimentul le porunci celor două femei să sus într-un hol mic, unde nu se aflau ferestre. Reba insistase să aducă şi animalele acolo, aşa încât se înghesuiră împreună în linişte, în timp ce Mister Ed scotea nişte sunete ascuţite în cuşca lui, pisicile se foiau agitate' prin toate camerele, iar Mae West mârâia ameninţător din cutia ei plină cu căţeluşi. Singura lor lumină provenea de la o lampă cu gaz. Puţin mai târziu, luară cina compusă din carne rece de porc, fasole şi pâine. Din când în când Gator arunca câte o fâșie de lumină cu lanterna în josul scărilor.

Michelle evitase pe cât posibil să vorbească cu el de îndată ce îi trecuse spaima şi îşi revenise, realizând brusc că-i ceruse lui Gator să o sărute. Doamne Dumnezeule, încă tot nu-i venea să creadă. Acesta era un bărbat care, fără îndoială, obişnuia să-şi petreacă serile de sâmbătă în compania unei sticle de bere şi jucându-se în pat cu orice femeie doritoare să facă acest sport, îşi reaminti ea; iar ea i se aruncase pur şi simplu în braţe. Cu siguranţă că el îşi dăduse seama că în acel moment ea se aflase pe punctul de-a face o criză de isterie.

— Ce cauţi? întrebă Michelle în cele din urmă când Gator verifică din nou scara cu lanterna. Se ridică apa? Deja aceasta ajunsese la cea de-a doua treaptă.

— Apa ce se ridică nu-i singurul lucru de care trebuie să ne facem probleme, spuse el sec, stingând lanterna.

— Atunci ce?

— Caută şerpi, spuse Reba calmă. Unde există

apă, sunt şi şerpi. Michelle înghiţi în sec.

— Şerpi? Gator încuviinţă. Michelle aproape că simţi în gură gustul fricii.

Se strecură, apoi se apropie şi mai mult de bunica ei, încercând să nu se mai gândească. Într-un fel va reuşi să scape din această situaţie, îşi promise ea, iar mâine va găsi pe cineva care să dea deoparte copacul acela de pe maşina ei, ca să se poată întoarce acasă. Numai de s-ar opri odată vântul şi ploaia. Numai de ar scădea apa ca să dispară şi şerpii. Numai de n-ar fi sărutat-o Gator, redeşteptându-i toate acele senzaţii tulburătoare. Când în sfârşit vântul se mai potoli, rămânând doar la un şuierat constant, Gator insistă ca ele să încerce să se odihnească din moment ce niciunul dintre ei nu pleca nicăieri până dimineaţă. După ce închise uşa dormitorului şi puse haine în dreptul pragului pentru a împiedica şerpii să între, Gator se aşeză pe un scaun vechi în timp ce Reba şi Michelle împărţeau vechiul pat de fier şi salteaua lui de puf. Michelle era sigură că n-o să închidă un ochi dar extenuarea o forţă să închidă totuşi ochii. Îi deschise pentru o clipă când îl auzi pe Gator umblând prin încăpere cu lanterna şi cercetând podeaua şi pe sub pat. Dar era prea obosită ca să-l mai întrebe ceva. Bineînţeles că dacă ar fi ştiut că el încă umbla după şerpi…

Sosi dimineaţa şi o dată cu ea apăru un cer frumos şi albastru. Michelle simţi cum îi creşte inima văzând această privelişte şi îşi aruncă braţele de gâtul bunicii care privea pe geam alături de ea, părând foarte necăjită de dezastrul de afară.

— Suntem în viaţă, bunico, şopti ea către

bătrâna supărată. Acum asta e cel mai important. Gator, cu barba nerasă din ajun, îi zâmbi uşor, iar ea se gândi că el nu arătase niciodată mai sexy. Nu că ar mai fi avut vreo importanţă, îşi reaminti ea. Cu cât va pleca mai repede de aici şi de lângă Gator cu atât îi va fi mai bine.

Coborâră pe scări cu prudenţă, Gator fiind primul și luminând cu lanterna treptele. Deşi apa scăzuse un pic, primul nivel era plin de umezeală. Gator se întoarse către Reba.

— Acum nu mai poţi să rămâi aici. Cred că-ţi dai seama, nu? Bătrâna refuză să-i întâlnească privirea.

— Nu este electricitate, iar locul ăsta probabil că mişună de şerpi. O să încerc să-mi găsesc barca şi dacă mai este încă întreagă o vom folosi pentru a pleca de aici.

Ea nu-i răspunse şi atunci el continuă:

— Putem lua căţeaua şi puişorii… dar pisicile vor trebui să rămână. Poţi să le laşi mâncare şi apă şi n-or să păţească nimic vreo două zile.

— Nu pot să-l las pe Mister Ed, spuse Reba. Dacă sunt şerpi… atunci îţi dai seama că or să-l omoare.La auzul numelui său, Mister Ed scoase un sunet ascuţit. Gator oftă şi clătină din cap.

— Lasă-mă mai întâi să văd dacă găsesc barca. O să rezolvăm restul problemelor când o să ajungem la ele.

— Unde o să mergem? întrebă Michelle.

— Sunt câteva adăposturi în oraş dar sunt sigur că acolo nu e voie cu animale.

Făcu o pauză.

— Eşti binevenită să stai acasă la mine, dacă mai e în picioare, spuse el.

Apoi, văzându-i privirea încruntată pe care ea i-o aruncă adăugă:

— Cel puţin până când se vor putea rezolva lucrurile altfel.

Se îndreptă către uşa din spate, o deschise şi privi afară. Deodată începu să râdă.

— Ce este? Michelle veni repede şi se uită şi ea afară. Barca lui Gator intrase, nu se ştie cum, prin peretele de protecţie şi se afla parţial pe veranda acoperită de apă până la glezne. Elicea fusese smulsă şi nu se vedea pe nicăieri. O vâslă plutea prin apropiere şi Gator o apucă în mână ştiind că aceasta era singura lor legătură cu civilizaţia.

— Mă întreb oare cât timp îmi va lua să vâslesc zece mile în susul golfuleţului cu toţi trei în barcă, spuse el amuzat, în ciuda sarcinii îngrozitoare care-l aştepta.

Înainte ca Michelle să-şi dea seama ce se întâmpla izbucniră amândoi în râs, cu hohote care le înlăcrimară ochii. Reba li se alătură şi ea râzând atât de tare că o apucă un junghi într-o parte. Tot ce era în jurul lor era un adevărat dezastru dar pe moment nu se putură împiedica să nu trăiască bucuria faptului că se aflau în viaţă teferi şi nevătămaţi.

În timp ce Gator şi Michelle reuşiră să împingă barca de pe verandă, Reba se ocupă de pisici şi luă câteva provizii necesare în călătoria lor. Găsiră şi cealaltă vâslă plutind în curtea din spate lângă o magazie. Căţeaua cu puişorii ei fură aşezaţi în mijlocul bărcii unde urma să stea Reba, în timp ce Michelle se aşeză în faţă cu colivia lui Mister Ed, simţindu-se caraghioasă. Gator împinse barca şi începu să vâslească. Golfuleţul se schimbase

considerabil datorită uriaşei cantităţi de apă, dar asta nu constituia o problemă pentru Gator care cunoştea zona ca pe propriul dormitor. Vâsli, în timp ce la radio se transmiteau primele comunicate. Se părea că New Orleans-ul primise şocul furtunii din plin; peste o sută de mii de oameni erau lipsiţi de energie electrică şi alte mii de oameni rămăseseră fără adăpost.La început Michelle fu prea atrasă de priveliştea din jur ca să mai facă şi altceva în afară de a privi.

Ici-colo ciripea câte o pasăre, acestea fiind primele semne de viaţă de după furtună. Un broscoi orăcăi de undeva, de la distanţă şi printre tufişurile din jur zăriră la un moment dat o căprioară ce îi privea fix. Cu colivia în braţe, Michelle moţăi. Se trezi la sunetul unui zumzăit puternic şi uitându-se deasupra, văzând un mic elicopter ce trecea pe deasupra capetelor lor. Toţi trei făcură semne cu mâna în timp ce elicopterul coborî, învârtindu-se deasupra lor şi apoi pornind într-o altă direcţie.

— Vor trimite pe cineva după noi, spuse Gator, adresându-i Rebei un zâmbet de îmbărbătare. Avu dreptate. Peste o oră, o ambarcaţiune mare apăru de după pâlcul de chiparoşi. Era o priveliştе binevenită pentru grupul istovit.

CAPITOLUL 3

De îndată ce au fost remorcaţi până la dig unde se afla camioneta lui Gator,

Michelle urcă în spate cu colivia şi câinii, simţindu-se de parcă ar fi fost cu toţii o nouă versiune a formaţiei de muzică country „Beverly Hillbillies”. Gator se îndreptă imediat către cel

mai apropiat adăpost care fusese amplasat în sala primăriei. Îşi parcă camioneta sub un stejar verde ca animalele să nu sufere de căldură în timp ce ei se aflau înăuntru. Primarul păru uşurat când îl văzu pe Gator.

— Te-am căutat peste tot, băiete, spuse el, în timp ce în jurul capului i se înălţau norişori de fum din trabucul pe care-l ţinea între dinţi, ignorând afişul cu Fumatul interzis lipit pe pereţii sălii. Începusem să mă gândesc că ţi s-a întâmplat ceva. Gator îi explică pe scurt situaţia dar era mai nerăbdător să afle cum suportase oraşul puternica furtună. În timp ce el şi primarul avură o scurtă discuţie, Reba şi Michelle băură câte o cafea.Pe jos erau o grămadă de saci de dormit, în mulţi dintre ei aflându-se copii care dormeau. Ici-colo câte un grup de copii care se jucau cu jucării, în timp ce părinţii lor se aflau în apropiere. Unii erau necăjiţi, alţii păreau nedumeriţi de situaţie.

Când Gator se întoarse, arătând obosit şi preocupat, Michelle îi întinse ceaşca ei cu cafea pe care el o primi bucuros.

— Unul dintre pompierii noştri voluntari s-a oferit să vă ducă, împreună cu animalele, la mine acasă, spuse el. A fost mai devreme pe acolo şi a văzut că locuinţa încă mai e în picioare. Sunteţi binevenite să staţi acolo dar eu n-am timp să vă duc personal. Aruncă o privire în jur.

— După cum vedeţi, aici e puţin cam înghesuit şi cred că şi în celelalte adăposturi e aceeaşi situaţia. Motelul din centru este şi el arhiplin.

Michelle reflectă asupra situaţiei. Ultimul loc din lume unde dorea să stea era acasă la Gator Landry dar nu voia să provoace o discuţie pe

această temă şi în aceste clipe, când erau atâtea lucruri de făcut. Şi apoi, trebuia să facă ceva cu animalele Rebei.

— Unde se află cel mai apropiat spital? întrebă ea. Dacă tot se afla aici, cel puţin putea să dea o mână de ajutor.

— La treizeci de mile de aici. Dar avem o clinică în oraş.

— Poţi să mă duci până acolo? S-ar putea să le prindă bine un ajutor în plus.

— Da, desigur.

— O să merg acasă la tine să-mi las animalele în siguranţă, spuse Reba. Dar dacă n-ai nimic împotrivă, după aceea m-aş întoarce aici. Câţiva oameni de pe aici au nevoie de cineva pentru a rămâne cu copiii lor, în timp ce ei merg să vadă ce s-a întâmplat cu casele lor. Gator dădu din cap, îndreptându-se deja către ieşirea din spate, urmat de o altă persoană. Femeile se luară după el. Animalele Rebei fură iute mutate în celălalt vehicul. Michelle o îmbrăţişă pe bătrână, apoi urcă în camioneta lui Gator. Oraşul fusese crunt lovit, observă Michelle în drum spre clinică. Liniile de înaltă tensiune căzuseră peste tot. Copacii fuseseră smulşi din rădăcini, acoperişurile caselor avuseseră aceeaşi soartă, iar indicatoarele metalice fuseseră îndoite sau distruse complet. Trecură pe lângă o maşină ce fusese răsturnată, cu roţile în sus, semănând cu o insectă uriaşă. Apa încă nu se retrăsese dar asta nu-i oprea pe muncitorii, încălţaţi în cizme lungi de cauciuc, să-şi vadă de treabă.

— Când crezi că vor fi restabilite legăturile telefonice? îl întrebă Michelle pe Gator când ieşiră

pe şoseaua principală.

— Greu de spus. Avem o linie de urgenţă care funcţionează pentru ca oamenii să poată lua legătura cu rudele lor. Vrei să vorbeşti cu cineva?

Se uită la ea. Bineînţeles că voia. Orice femeie, având înfăţişarea ei trebuia să aibă pe cineva care aştepta veşti de la ea.

— Un prieten, poate? întrebă el, ştiind că nu abordase un mod tocmai subtil de a încerca să afle câte ceva despre viaţa ei personală. Michelle îi întâlni privirea cercetătoare. Omul ăsta avea tupeu nu glumă, băgându-şi nasul în viaţa ei personală, de parcă ar fi fost dreptul lui, se gândi ea. Ridică din umeri şi întoarse capul. Lasă-l să fiarbă. Dumnezeu îi era martor că şi ea petrecuse multă vreme întrebându-se în legătură cu viaţa lui.

— Poate, spuse ea. Gator strânse şi mai mult volanul în mâini, aşteptând ca ea să-i povestească mai multe amănunte. Dacă văzu că nu o face, îi aruncă din nou o privire.

— Asta înseamnă da sau nu? întrebă el în cele din urmă. Michelle, furată de imaginile ce se succedau în jurul ei, îi aruncă o privire indiferentă.

— Ce-ai spus? Gator oftă.

— Încerc doar să aflu dacă ai vreun prieten, da?

— De ce?

— Din curiozitate, atâta tot.

— Am avut destui prieteni, da, spuse ea întrebându-se dacă el va remarca faptul că vorbise la trecut. Ce crezi că am făcut vreme de cincisprezece ani, am stat la mănăstire aşteptând să-mi dai tu vreun telefon? Ştii că niciodată nu m-ai sunat? Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi scrii

vreun rând. Gata, uite că o spusese, în sfârşit. Dar întârziase cu cincisprezece ani, îşi aminti ea. El păru surprins.

— Nu mi-ai dat niciodată adresa sau numărul tău de telefon.

— Puteai să-l iei foarte uşor de la Reba. Gator nu răspunse imediat.

— Nu m-am gândit, de fapt, că ai fi dorit să iau legătura cu tine, Mic. După… noaptea aceea.Ai fugit atunci ca de dracu'.

— Am fost speriată.

— De mine?

— Lucrurile scăpaseră de sub control. Dacă aş fi rămas, probabil că am fi… ei bine, ştii tu.

— Şi asta ar fi fost chiar atât de rău? Ea îşi întoarse capul, privindu-l din nou.

— Pentru Dumnezeu, aveam doar cincisprezece ani. Bineînţeles că ar fi fost rău.

Oftă.

— N-ar fi trebuit să mă furişez din casă în noaptea aia cu tine. Căutam necazurile cu lumânarea.

— De ce-ai făcut-o?

— Pentru că nu mai făcusem niciodată ceva atât de îndrăzneţ până atunci. Şi sunase atât de romantic când o spuseseşi tu, ca un fel de scenă din Romeo şi Julieta. Cred că eram naivă. Acum nu mai sunt aşa.

Gator se simţea ca un prost acum că o întrebase. Fusese un tâmpit când îşi imaginase că ea ar mai fi câtuşi de puţin interesată de el. Bineînţeles că existaseră şi alţi bărbaţi în viaţa ei şi poate că acum era chiar cineva deosebit. Ştia că nu este căsătorită, pentru că Reba se plângea întotdeauna

de asta când el întreba de ea, necăjită că nu va avea niciodată strănepoţi. Dar când o sărutase pe Michelle i se redeşteptaseră toate acele plăcute amintiri, ce gust aveau buzele ei şi cum se simţea când o ţinea strâns lipită de el. Îşi putea doar imagina cum ar fi să facă dragoste cu ea. Era cam târziu să se mai gândească la lucrurile astea acum, îşi spuse el.

— O să aranjez să-l poţi suna pe prietenul tău în după-amiaza asta, Mic, spuse el încet, cu glas resemnat.

— Nu pot să-l sun, spuse ea liniştită când Gator intră în parcarea din faţa clinicii.

Soţia lui s-ar putea să nu fie de acord. Nu era prea sigură ce anume o făcuse să spună asta dar probabil că era vorba despre altceva în afară de uşoara amărăciune pe care o simţise după despărţirea ce se petrecuse în urmă cu şase luni. Nu era mândră de ranchiuna ei; întotdeauna fusese genul ce iertase cu uşurinţă. Învăţase în camera de urgenţă că doctorii stresaţi şi pacienţii suferinzi adesea spuneau lucruri aberante. Dar asta era o problemă personală.

Gator nu răspunse imediat. Parcă camioneta şi opri motorul. Timp de câteva clipe se uită doar la ea, studiindu-i profilul. Era la fel de frumoasă ca şi pe vremuri, hotărî el. Pielea îi era albă, cu excepţia nasului pe care se aflau câţiva pistrui. Ea îi întâlni privirea. Ochii ei verzi erau prudenţi.

— Îmi pare rău, Mic, spuse el în cele din urmă. Michelle îşi ridică sprâncenele surprinsă.

— Rău? Nu era chiar răspunsul la care se aşteptase. El încuviinţă.

— Îmi pare rău că te afli într-o asemenea

situaţie.

— Nu mă aflu în nicio situaţie, îi spuse ea. Ne-am despărţit când el s-a căsătorit.

Se opri o clipă.

— Femeia aceea nu însemna nimic pentru el. A fost o aventură de-o noapte, a rămas însărcinată şi a refuzat să facă avort. Aşa că el… Jeffrey… a făcut un lucru onorabil şi s-a căsătorit cu ea. Suntem în continuare prieteni, bineînţeles, din moment ce lucrăm împreună. Bănuiesc doar că din când în când i-e milă de mine.

Se încordă când îl prinse zâmbind.

— Ce-i de râs?

— Tocmai mi-a trecut prin cap că nu săruţi deloc ca o femeie care duce dorul altui bărbat. Gator ştia că prin asta nu dovedea deloc sensibilitate, dar nu se putu abţine. Nu dorea să audă despre bărbatul din viaţa ei. Poate că standardurile lui erau mai înalte. Dumnezeu ştia că şi el avusese partea lui de femei în cei cincisprezece ani. Michelle simţi cum îi dispare culoarea din obraji.

El, bineînţeles, că vorbea despre sărutul pe care-l schimbaseră în mijlocul furtunii. Cât de bine i se potrivea acest gest lui Gator, să-i arunce în faţă aşa ceva, tocmai când îi mărturisise ceva foarte personal.

— Aia n-a însemnat nimic. Mi-era frică să nu mor. Căutam ceva de care să mă agăţ pentru a nu mă mai gândi la pericolul în care ne aflam.

Maxilarul lui Gator se încordă imperceptibil. Gândul că ea s-ar fi putut doar folosi de el, pentru că bărbatul la care ţinea cu adevărat nu era în preajmă, îl irita mai mult decât voia să recunoască.

— Pe cine încerci să convingi, Mic? Pe mine sau pe tine?

Ea deschise portiera. Din nou râdea de ea, fir-ar el să fie! împărtăşise cu ea cel mai înfiorător moment, o sărutase şi o ţinuse în braţe în timp ce ea se luptase cu propria-i teamă că totul în jur parcă înnebunise şi acum îşi bătea joc de ea, considerând-o ridicolă. Simţi cum o cuprinde furia.

— Ascultă la mine, Cajun neobrăzat, spuse ea printre dinţi. Mai degrabă mă înec în golf decât să am de-a face cu oameni ca tine. Gator se strâmbă auzind aceste cuvinte dar era vizibil amuzat. Era evident că depăşise limita cu comentariile lui dar era încurajator faptul că el încă o mai putea provoca.

— Doamne, Mic, unde-ai învăţat limbajul ăsta? Nu aşteptă ca ea să-i răspundă.

— Şi erai atât de dulce şi de timidă când ne-am cunoscut. Acum eşti încurcată cu un om însurat şi foloseşti un limbaj indecent. Mai ai puţin şi ai să începi să scrii cuvinte din patru litere pe pereţii toaletelor. Michelle coborî din camionetă şi trânti portiera.

— Nu mai am cincisprezece ani, spuse ea prin geamul deschis.

Am văzut lumea reală din jurul meu. Am lucrat cu victime ale supradozei de droguri, cu sinucigaşi şi membri ai unor bande înarmate. Am văzut femei bătute de nerecunoscut şi… Se opri, clătinând din cap, încercând să-şi limpezească gândurile. De ce oare-i spunea toate astea?

— Eşti ultimul om din lumea asta îndreptăţit să mă judece, Gator Landry, când tu însuţi eşti un hoinar şi un afemeiat. Nu eşti potrivit să fii şeriful

acestui oraş. Şi nu numai asta…

— Nu e nevoie să mai continui, spuse el cu ochii sclipindu-i de râs. Cred că ai stabilit ce sentimente te încearcă faţă de mine. Porni motorul.

— Dar acum trebuie să mă întorc la treabă. S-ar putea să nu fiu un şerif bun dar deocamdată oamenii mă au doar pe mine. Băgă camioneta în marşarier şi plecă, lăsând-o pe Michelle în mijlocul parcării ca o caraghioasă, întotdeauna spusese şi făcuse lucruri prosteşti când Gator se afla prin preajmă. Crezuse că în această privinţă s-a maturizat până acum.

Personalul de la clinică păru încântat să o aibă alături. Una dintre surori îi găsi un schimb curat de haine, îi dădu o găleată de apă şi-i arătă unde se putea spăla.

Clinica, la fel ca şi la primărie, avea un generator de rezervă, ceea ce însemna că era lumină. Furtuna o învăţase să aprecieze micile facilităţi, se gândi ea, în timp ce ieşea după un sfert de oră de la baie, simţindu-se înviorată, cu părul lung pieptănat şi legat la baza gâtului.

Din fericire nu fuseseră morţi, doar câțiva oameni din cartierul de lângă parc fuseseră grav răniţi şi trimişi la spital. Un bătrân fusese adus în acea după-amiază cu răni la cap şi un picior fracturat. Fusese prins sub dărâmături toată noaptea şi starea lui era critică. În timp ce doctorul şi sora încercau să-l stabilizeze, Michelle ajută la punerea unei aţele provizorii la picior. După ce dădu semne de îmbunătăţire fu trimis cu o ambulanţă la spital. Personalul petrecu restul zilei tratând răni minore, fracturi şi coloane

înţepenite.

Când Gator sosi la clinică la sfârşitul zilei, o găsi pe Michelle pe hol, mâncând un sandviş, bând cafea şi părând la fel de obosită ca şi el. Proprietarii a două restaurante din oraş donaseră mâncare care, ne mai mergând frigiderele s-ar fi stricat. Ea îi oferi un sandviş, iar el îl acceptă, dându-şi deodată seama că nu mâncase nimic toată ziua. Fusese una dintre cele mai păcătoase zile din viaţa lui, căutând cadavre printre dărâmături. Nu găsise niciunul şi era recunoscător pentru asta. Apelase la pompieri şi-i împrăştiase pe oameni prin oraş pentru a preveni jafurile.

— Mai ai treabă aici? întrebă Gator. Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

Ea dădu din cap.

— Sunt obosită. Salonul de primire a fost plin toată ziua dar cred că acum situaţia este sub control.

— Ce-ar fi să ne oprim pe la primărie s-o luăm şi pe Reba şi apoi să mergem la mine, sugeră el. Cred că merităm şi noi o pauză după toate cele prin care am trecut.

— Ar fi bine. Aruncă la coş ambalajul de la sandviş. Încă nu se simţea pe deplin liniştită că va trebui să stea acasă la Gator, mai ales după discuţia de mai înainte, dar în clipa de faţă nu părea să aibă o altă alternativă.

— Aşteaptă-mă o clipă până vorbesc cu ceilalţi, spuse ea, ieşind repede din încăpere. După zece minute se aflau în drum spre sala de la primărie. Niciunul dintre ei nu vorbi şi Michelle se întreba dacă Gator se simţea la fel de neplăcut ca şi ea. Se hotărî că era mai bine să lămurească situaţia dacă

tot avea de gând să petreacă noaptea sub acoperişul lui.

— Uite ce e, îmi pare rău de ceea ce am spus mai devreme, începu ea fără niciun preambul. Văzu privirea surprinsă a lui Gator şi continuă:

— Nu ştiu de ce m-am purtat aşa de ciudat. Probabil din cauza stresului. Toată chestia asta m-a întors pe dos. Gator ridică din umeri.

— Cred că a fost şi vina mea. Uneori nu prea ştiu când trebuie să mă opresc. Dar toată lumea e puţin nervoasă acum.

— Aş vrea totuşi ca noi doi să fim prieteni, spuse ea, din moment ce probabil că va trebui să petrecem câteva zile împreună. Îşi mută privirea în altă parte.

— Nu există niciun motiv să avem resentimente pentru ceva ce s-a petrecut acum cincisprezece ani. Gator ştia că ea are dreptate, că ar fi trebuit să dea la o parte neînţelegerile dintre ei. Iar el într-a-devăr avea pică pe ceea ce se petrecuse, păstrase în el o ciudă în toţi aceşti ani. Când ea fugise de el, în noaptea aceea, se gândise la ceea ce era mai rău, că poate o dezgustase. Sau poate că lipsa lui de experienţă îl făcuse să pară neîndemânatic sau stângaci. Ea era o fată de la oraş, chiar din inima lui Baton Rouge, unde era sigur că băieţii de vârsta lui erau mai experimentaţi şi ştiau cum să facă o femeie să se simtă bine.. El era un băiat simplu, de la ţară, care ştia prea puţin în legătură cu preludiul sau sărutul franţuzesc. Când Michelle îl împinsese şi fugise, crezuse că totul se datora lipsei lui de experienţă în domeniul romantic. Nu-i venise să creadă că plecase fără ca măcar să-şi ia rămas bun şi că nu

fusese în stare să o roage pe Reba să-i dea adresa ei. Cum să vrea o fată frumoasă de la oraş să aibă de-a face cu unul de teapa lui? îşi zisese el. Probabil că şi râsese de el. Şi pe urmă, avea doar cincisprezece ani şi-l mai aşteptau încă mulţi ani de şcoală.

Ce i-ar fi putut el oferi? Gator reveni cu gândurile în prezent. Michelle se uita la el aşteptând un răspuns. Voia ca ei să fie prieteni. Cum putea un bărbat să fie prieten cu fata pe care o iubise, de, care se îndrăgostise prima dată? se întrebă el.

Ei bine, va încerca orice, măcar o dată.

— Sigur, am să fiu prietenul tău, spuse el oprind la stop. De ce nu?

Era o nebunie să aştepţi mai mult din partea unei femei care ţinea la un alt bărbat. Michelle zâmbi.

— Bine atunci, hai să dăm mâna. Îi întinse mâna.

Luându-i mâna într-ale lui fu prima greşeală, realiză Gator în clipa când i-o atinse. Aproape că tresări, de parcă ar fi făcut contact două fire electrice. Efectul fu imediat, simţind curenţi puternici cum i se ridică de-a lungul braţelor şi era sigur că în curând şi părul de pe frunte i se va zbârli. Îi dădu drumul, dar încă mai simţi urma mică a palmei ei în mâinile lui.

Strânse volanul cu putere şi porni mai departe dar nu-i ieşea din cap senzaţia pe care o trăise când cuprinsese în mâini palma aceea delicată sau curiozitatea în legătură cu felul în care s-ar fi simţit, dacă mâna aceea i-ar fi mângâiat cu blândeţe trupul. Pentru el era clar că nu o putea atinge fără s-o dorească.

Michelle ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu observe schimbarea din atitudinea lui Gator. Şi ea era zguduită. Cum putea oare ca o nevinovată strângere de mână să aibă un efect atât de puternic asupra ei? se întreba ea. Asta n-avea nicio legătură cu prietenia, era convinsă. Mâna lui pusă peste a ei însemnase mult mai mult. Îşi putea imagina cu uşurinţă mâinile acelea aspre pe pielea ei. Mâinile acelea aveau putere şi tărie dar puteau şi să mângâie o femeie cu o atingere la fel de uşoară ca a unui puf de păpădie. Această înţelegere nu făcu altceva decât să-i sporească capacitatea de percepţie şi se întrebă dacă exista oare vreo femeie pe pământul ăsta care să nu fie influenţată de masculinitatea lui.

Michelle se întoarse la adăpost cu Gator. Dar înainte de a o lua pe Reba, ajută câțiva oameni cu răni superficiale. Se făcuse târziu când Gator le conduse acasă pe Michelle şi pe Reba. Casa lui era o casă plutitoare, albastră, lungă de peste zece metri, ancorată într-un golfuleţ din Hell Hole Bayou. Destul de surprinzător, suferise foarte puţine stricăciuni în urma furtunii, cu excepţia unei ferestre sparte şi puţină apă pe jos. Nu avea energie electrică, dar aşa se întâmplase în toată zona.

Folosind lanterna pentru a intra, Gator le ajută pe Rebe şi pe Michelle să coboare din camionetă şi le conduse pe puntea din spatele casei plutitoare.

Se opri să deschidă, apoi le lumină calea ca ele să poată intra primele.

— Aveţi grijă, le spuse el după ce intrară.

Rămâneţi puţin pe loc până aprind lampa cu gaz. De îndată ce avură lumină, Reba se îngriji de câine şi acceptă oferta lui Gator de a-l scoate la o plimbare. Dar Mister Ed începu să scoată ţipete ascuţite când îi văzu, fiind calmat doar de glasul Rebei. Îi puse un prosop peste colivie, iar el se culcă. Michelle văzu că se află într-un fel de sufragerie despărţită de o mică bucătărie printr-o tejghea. Mobilierul consta din două canapele şi o bibliotecă în perete unde se afla televizorul şi o combină stereo.

Rafturile erau pline cu cărţi şi albume înregistrate dar era prea întuneric pentru a le vedea titlurile. Ridică lampa către intrarea într-un mic holişor şi găsi un dormitor mic cu o baie alături. Totul era surprinzător de ordonat.

Reba căscă şi se întinse.

— Sunt atât de obosită că-mi vine să mă întind aici pe jos şi să dorm.

Michelle dădu din cap tocmai când Gator se întoarse cu câinele.

— Am găsit două lanterne în camionetă, spuse el, verificându-le dacă funcţionează.

Dădu fiecăreia câte una.

— Poate am să vă ajut să nu vă daţi cu capul de pereţi. Vă puteţi culca amândouă în pat, iar eu pe canapea, spuse Gator. Dar mai întâi se opri şi, amuzat, îi aruncă o privire Rebei ar fi mai bine să schimb aşternuturile.

Reba chicoti, dar Michelle îşi dădu ochii peste cap.

— Am aprecia într-adevăr gestul foarte mult, spuse ea cu un sarcasm neascuns în glas. Numai Dumnezeu ştia ce fel de întâmplări avuseseră loc

pe acele cearşafuri.

În cele din urmă Michelle îl ajută să schimbe aşternuturile, refuzând să-l privească în ochii care ştia că sclipeau de râs. Omul ăsta n-avea niciun scrupul, îşi zise ea. Era bucuroasă că fiind întuneric el nu-i putea vedea roşeaţa din obraji.

— Vrei să te speli? întrebă Gator după ce terminară de făcut patul. Am câteva găleţi de apă în camionetă. Şi întotdeauna am două periuţe noi de dinţi în caz că primesc oaspeţi.

— Da, bineînţeles că primeşti, sunt sigură, răspunse Michelle.

— Numai puţin, să caut ceva de îmbrăcat pentru tine şi Reba şi apoi mă duc să aduc apa. În timp ce Reba se schimba în dormitor, Michelle turnă apă în chiuveta de la baie şi se spălă pe faţă şi pe gât, apoi şi în rest, cât putu. Gator le dădu periuţele de dinţi, iar Michelle fu încântată că se poate spăla pe dinţi după două zile. Poate că era prea dură cu el, îşi zise ea. El se străduia ca ele să se simtă bine şi nu era treaba ei cum îşi trăia el viaţa. Lucrase neîntrerupt toată ziua în oraş, cu toate că nu-şi dorise acel post. Trebuia să-i aprecieze efortul din acest punct de vedere. Pentru ea, a-i ajuta pe ceilalţi era un act conştient care-i satisfăcea propriile nevoi. Pentru că părinţii ei se ocupau cu aprovizionarea cu material medical în întreaga ţară, ea petrecuse multă vreme cu bone. Şi neavând fraţi sau surori se simţise foarte singură. Admirase îndemânarea părinţilor ei în afaceri dar fusese mai impresionată de medicii şi surorile medicale pe care le întâlnise în decursul timpului şi de relaţia de la om la om ce se stabilea între personalul medical şi pacienţi. Părinţii ei îi

sugeraseră să urmeze medicina, pentru că îşi puteau permite s-o întreţină la facultate, dar ea nu dorise să devină medic, căci, după părerea ei, era doar un om ce-i dirija mai mult pe ceilalţi. Era convinsă că surorile medicale erau mai importante. Ele erau cele mai apropiate de pacienţi, îi încurajau, ajutându-i să treacă peste teama pe care o simţeau mai ales în timpul nopţii. Devenind soră medicală, reuşise să vină atât în întâmpinarea nevoilor altor oameni cât celor pe care ea le simţea.

Abia mai târziu Michelle îşi dăduse seama că asta nu era suficient. Jeff Rigby era un proaspăt absolvent al şcolii de medicină, gata să cucerească lumea. Nu era blazat ca ceilalţi medici, ţinea sincer la pacienţii săi. Michelle îl descoperise plângând odată, în depozitul de materiale, după ce pierduse un pacient, iar ea îl îmbrăţişase câteva clipe. Asta îi apropiase atât de mult încât adesea el venea s-o caute când avea probleme. Ea era bucuroasă să-i fie de ajutor. El pune atâta suflet în tot ce făcea încât părea normal ca ea să-l consoleze şi să fie sprijinul lui, când lucrurile deveneau prea dure. Şi când, într-o dimineaţă o sărutase, după o noapte destul de grea, în camera de urgenţă, legătura dintre ei devenise şi mai puternică.

Asta era adevărata dragoste, îşi zise ea. Nu conta că nu ieşeau scântei şi nu auzea clinchete de clopoţei când se aflau împreună. Era o legătură puternică dintre doi oameni care încerca, fiecare în felul lui, să facă lumea mai bună. Nu conta că dragostea lor nu se încadra în literatura erotică de specialitate. Era ceva blând şi plăcut ca un balsam

minunat pentru un suflet obosit. Şi când el îi mărturisise scurta aventură cu o asistentă de la radiologie ea îl iertase. Şi apoi, ea considerase că avea ceea ce conta cel mai mult, încrederea şi prietenia lui sinceră. Îşi spusese că sexul, în fond, era o problemă căreia i se dădea mult prea multă importanţă într-o relaţie. Când îi povestise despre copil şi hotărârea lui de a se căsători cu acea femeie, nu avusese de ales şi trebui să pună capăt relaţiei lor. Dar ea rămăsese în continuare prietena lui. Durerea din ochii lui fusese o dovadă suficientă a suferinţei pe care o îndura. Trebuise să dea la o parte mâhnirea şi să fie tare pentru el. Nu va mai exista nimic intim între ei, îi spuse ea, deşi va fi în continuare „stâlpul lui de sprijin”, aşa cum o numise el adesea. Asta, pentru că bunul ei simţ nu-i mai permitea să rămână într-o relaţie intimă cu un bărbat însurat. Dar va fi întotdeauna lângă el dacă dorea să discute cu cineva.

La început fusese greu. Visase să aibă un viitor alături de el. Aveau interese şi ţeluri comune şi amândoi îşi doreau copii, într-o bună zi. Dar acum o altă femeie va avea acei copii. Nu era cinstit, îşi spunea Michelle ori de câte ori trecea pe lângă acea femeie pe hol sau în salon, văzând cum se îngroaşă talia cu fiecare lună care trecea. Nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult îşi dorea un copil şi o familie. Dar nu era să fie. Din fericire, durerea se mai micşorase o dată cu trecerea timpului, dar nu şi sentimentul de respingere şi trădare. Nu avea de gând să facă din nou aceeaşi greşeală.

Când Michelle ieşi în sfârşit din baie, o găsi pe Reba deja în pat, dormind. Se schimbă, îmbrăcând

o cămaşă de bumbac pe care i-o dăduse Gator şi râse când văzu cât îi era de mare. Tivul aproape că-i atingea genunchii, iar mânecile îi erau cu cel puţin cincisprezece centimetri mai lungi. Le suflecă până la cot. Gator bătu uşor la uşă şi ea deschise.

— Mai ai nevoie de pasta de dinţi? întrebă el.

— Oh, iartă-mă, ţi-o aduc imediat. Michelle o luă din baie şi o duse în bucătărie unde Gator se spăla la chiuvetă. Îşi scoase cămaşa şi se săpunea pe piept, pe abdomen şi sub braţe. Michelle rămase nemişcată, incapabilă să-şi ia ochii de la el. Blugii îi alunecaseră pe şolduri într-un mod care făcu să i se usuce gura.

Indiferent de ce părere avea despre, el, era fără îndoială unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată. Cunoscuse şi alţi bărbaţi, inclusiv pe Jeff, care-şi petrecea ore întregi în sala de gimnastică, dar nu ajungea să arate nici pe departe atât de bine. Se întreba dacă şi Gator se antrena, dar nu credea. Şi-l putea imagina spărgând lemne sau înotând în râu pentru a fi în formă dar nu şi-l putea închipui ridicând greutăţi sau alergând pe alei asfaltate în treninguri scumpe.

— Vrei să-mi dai prosopul? întrebă Gator, aplecându-se peste chiuvetă, în timp ce-şi îndepărta spuma de pe corp cu o mănuşă de spălat. Era unul dintre cele mai senzuale acte pe care ea le văzuse vreodată. Michelle luă prosopul de pe masă şi i-l dădu. El se frecă repede şi apoi îşi puse prosopul după gât.

— Ţi-e foame? Michelle ridică din umeri. Era singurul lucru care o împiedica să nu rămână cu

ochii lipiţi de priveliştea pe care o oferea pieptul lui gol, ca să nu mai vadă cum îi strălucea părul mătăsos în lumina lămpii şi cum i se întăreau sfârcurile în aerul rece al nopţii.

— Puţin, spuse ea în cele din urmă. Dar era încordată, fără îndoială din cauza nenumăratelor ceşti de cafea pe care le băuse peste zi, şi pentru că petrecuse atât de mult timp în compania lui, îşi zise ea.

— Nu am decât bere şi covrigi săraţi. Nu pari a fi o băutoare de bere.

Nici el nu fusese un mare băutor de bere până când nu lucrase pe plantaţiile cu trestie de zahăr. Devenise o obişnuinţă să împartă o bere rece cu restul oamenilor la sfârşitul unei lungi zile fierbinţi. Dar el nu putea bea ca majoritatea bărbaţilor; era vorba despre metabolismul lui, bănuia el. Din trei beri se îmbăta, iar a doua zi avea o durere groaznică de cap. Băieţii de la „Night Life Longe” îl tachinau fără milă pe tema asta când, după câteva înghiţituri, el comanda apă minerală.

— În clipa asta orice este binevenit, spuse Michelle. Spera ca berea să o relaxeze.

Deşi era epuizată, încă nu era gata să se urce în pat lângă bunica ei, despre care ştia că sforăie mai tare decât zgomotul făcut de un avion cu reacţie.

Gator deschise frigiderul şi scoase două beri.

— Mai sunt încă reci, spuse el, punând o cutie pe frunte.

Deschise una şi i-o dădu ei, apoi băgă mâna în dulap după o pungă cu covrigi.

Michelle se aşează la masă şi bău berea încet,

uitându-se la Gator în încăperea slab luminată. Flacăra lămpii desena umbre pe chipul lui întunecat.

El stătea aplecat cu bărbia sprijinită în pumn.

— După ce te-am văzut în seara asta mi-am dat seama de ce te-ai făcut soră medicală, spuse el.Ai un efect calmant asupra oamenilor. În afară de el, se gândi Gator. Îşi simţea fiecare nerv încordat când ea se afla prin preajmă.

— Presupun că e puţin plictisitor să lucrezi aici, după toată agitaţia care există într-un spital dintr-un mare oraş.

— Nu e plictisitor ci doar diferit. Probabil că am mai multă înţelegere faţă de aceşti oameni pentru că ce s-a întâmplat n-a fost din vina lor. Mulţi dintre oamenii cu care am de-a face acasă sunt într-un fel vinovaţi de rănile sau chiar moartea lor.

— Ei, avem şi noi problemele noastre aici, spuse Gator. Violenţă domestică, şoferi beţi, bătăi.

— De aceea te-ai hotărât să devii şerif?

Ştia că nu acesta era motivul, dar într-un fel dorea să audă asta din gura lui.

El se îndreptă şi-şi încrucişa braţele pe piept.

— Am devenit şerif pentru că am fost ales. Niciodată nu mi-am făcut iluzii că aş putea schimba lumea. Nu-mi pasă prea mult de ceea ce se întâmpla în jurul meu atâta vreme cât nu mă afectează direct. Pentru un om ca tine asta s-ar putea să sune a egoism, dar aşa sunt eu. Ce vezi, aia e.

— De ce crezi că ai fost ales în primul rând?

— Pentru că tatăl meu a fost şerif atâta vreme. Oamenii, cred că se aşteaptă ca eu să continui ceea ce a început el.

— Înţeleg că oamenii l-au apreciat foarte mult.

— Da şi niciodată nu pierd ocazia să-mi reamintească cât de grozav a fost. Iar acum, pentru că e mort, îl văd ca pe un erou naţional sau cam aşa ceva. Nu te poţi lupta cu aşa ceva. Dar eu am alte planuri mai importante în viaţă decât să o fac pe Andy din Mayberry şi în curând voi găsi pe cineva să-mi ia locul, rezolvând astfel mai bine problema. Ea dădu din cap.

— Intenţionezi să locuieşti aici pentru o vreme? întrebă ea privind în jur.

— Da, până când voi găsi altceva de făcut. Michelle consideră că asta nu era ceva prea ambiţios dar îşi zise din nou că asta nu era treaba ei. Se ridică.

— Ei bine, cred că ar fi indicat să merg la culcare, spuse ea. Mâine o să fie o zi lungă. Cred că nu ştii dacă aş putea găsi pe cineva să ridice copacul acela de pe maşina mea. Nu vrusese să-l deranjeze mai devreme, ştiind cât era de ocupat.

Gator se uită la ea cu un zâmbet uşor pe buze. Se întreba dacă ea ştia oare cât de sexy arăta în cămaşa aceea, cu părul lăsat pe spate.

— Te grăbeşti să te întorci, Mic? întrebă el.

— Păi, am un serviciu acolo, ai uitat? El dădu gânditor din cap.

— Eşti sigură că asta n-are legătură deloc cu vechiul tău prieten?

Întrebarea o surprinse.

— Bineînţeles că nu. Dar asta nu înseamnă că nu sunt îngrijorată din pricina lui.

Gator ocoli masa, acoperind distanţa dintre ei. Se uită la ea gânditor. Fără să-şi dea seama luă în mână o şuviţă blondă din părul ei şi o frecă între

degete.

— Nu merită îngrijorarea ta, Mic. Dacă eu şi cu tine am fi împărţit acelaşi pat n-ar fi existat o altă femeie care să-mi poarte copilul în pântece. Ridică şuviţa de păr şi şi-o trecu peste buze.

— Îmi place ca lucrurile să fie simple când mă culc cu cineva. În felul ăsta nimeni nu e rănit. Ştia că spusese ceva deplasat, dar îl rodea gelozia şi nu se putea abţine.

N-avea niciun drept asupra ei dar simplul gând că ea ar fi putut iubi un alt bărbat îl făcea să simtă că înnebuneşte. Se gândise la ea de-a lungul anilor, dar imaginile care-i apăruseră în minte erau legate de ea aplecându-se deasupra unor oameni bolnavi sau luând masa împreună cu colegele la cantina spitalului, nicidecum să cuprindă vreun alt bărbat. De fapt, nu asta era ceea ce crezuse cu adevărat, realiză el acum. Pur şi simplu se minţise singur.

Michelle nu ştiu ce să spună la început. Cuvintele lui o prinseseră nepregătită.

Rămase cu privirea aţintită asupra ochilor lui care păreau două pietre strălucitoare de onix în lumina slabă din încăpere. Inima îi bătea atât de tare încât îi era teamă că el o va auzi. Îşi trase părul dintre degetele lui.

— Încerci să-mi spui cumva, Gator, că tu eşti un bărbat credincios? întrebă ea, de îndată ce-şi recapătă gândirea logică. Nu-i dădu şansa de a răspunde.

— Pentru că, dacă-i aşa, dă-mi voie să-ţi spun că nu te cred. Tu cu… muşcătura aceea de pe gât. El zâmbi larg.

— Nu-i o muşcătură de dragoste, Mic.

— Da, sigur că da. Glasul ei era plin de sarcasm. De data asta el râse încetişor.

— Este o înţepătură de albină, iubito. Am avut o reacţie alergică. Dar nu mă înţelege greşit; nu am nimic împotrivă ca o femeie să mă muşte din dragoste. Prefer doar s-o facă în locuri unde nu se vede. Nu trebuie să ştie lumea ce fac eu în pat.

Înţelegi ce vreau să spun? Ea nu ştia dacă să-l creadă sau nu.

— Atunci de ce n-ai spus nimic, azi-dimineaţă? M-ai lăsat să cred ce era mai rău.

— Asta, pentru că-mi place să văd cum te enervezi. Aşa cum am făcut şi când te-am lăsat să crezi că am dormit cu o femeie în aşternuturile astea noaptea trecută şi că de aceea mă grăbeam să le schimb ca să nu găseşti tu vreo urmă. Nu voiam să-ţi stric proasta impresie pe care o ai despre mine, dându-ţi senzaţia că vreau să fiu doar gazdă bună.

Vezi tu, mama m-a învăţat demult, că trebuie să am cearceafuri şi prosoape curate când vin oaspeţi. Şi la fel şi o periuţă de dinţi de rezervă. Dar era mai distractiv să te văd cum imaginaţia ta o ia razna.

— Ai făcut-o pentru că-ţi place să râzi de mine. Privirea lui deveni serioasă.

— Niciodată n-am râs de tine, Mic. Michelle înghiţi în sec. Se întrebă dacă va fi vreodată capabilă să poarte o conversaţie cu el fără să fie copleşită de emoţii.

Acum o tachina, acum o fermeca şi într-o clipă era în stare să se transforme într-un om plăcut şi sincer. Era plin de contradicţii. Ea una nu-i putea face faţă.

Poate că ăsta era modul lui de a opera, întâi zăpăcea femeile şi apoi obţinea ce voia. O plângea pe femeia care se va lega de el. O relaţie cu Gator ar fi furtunoasă şi lipsită de echilibru, plină de suişuri şi coborâşuri, niciodată calmă şi liniştită.

— Trebuie să merg la culcare, spuse ea simţind nevoia să pună o oarecare distanţă între ei. Alături de el se simţea vulnerabilă şi asta o făcea să nu se simtă în largul ei. Deşi el încheie această conversaţie ca oricare altă persoană, ea era conştientă de faptul că dincolo de graniţa conversaţională, exista un bărbat foarte puternic ce răspândea forţă şi o masculinitate debordantă, ştiind cu precizie toate trucurile necesare pentru a cuceri o femeie. Îi lipsea relaţia simplă, lipsită de complicaţii de acest gen pe care o avusese cu Jeff.

— Noapte bună, Mic, spuse el blând. Michelle se întoarse spre dormitor, dar îi putea simţi privirea în spate. Nu se simţi în siguranţă până când nu intră în cameră şi nu închise uşa după ea. Dar somnul nu veni prea curând. De fiecare dată când închidea ochii, vedea chipul lui Gator. Gator Landry era periculos, îşi zise ea.

Promisese s-o apere de furtună dar cine o va apăra de el însuşi şi de aceste senzaţii pe care le trăia ori de câte ori se afla în preajma lui

CAPITOLUL 4

Crucea Roşie sosi după două zile cu corturi şi ajutoare din care majoritatea fură folosite pentru acele familii din cartierul de lângă parc distrus aproape complet.

Apă, gheață şi alte provizii alimentare începură să sosească cu camioane astfel încât nevoile de

bază ale populaţiei să fie satisfăcute. Gator şi ceilalţi oficiali ai oraşului cercetaseră zona în amănunţime, trecând molozul prin sită, în timp ce Michelle îşi împărţea timpul între clinică şi adăposturi. Gator trecuse şi pe acasă, pe la Reba, ducând mâncare şi apă pentru pisici, îndeplinindu-şi astfel şi ceea ce el numea „îngrozitoarea sarcină” de a le schimba cutiile cu nisip. Deşi apa mai scăzuse puţin, el o avertiză pe Reba să nu se întoarcă acasă prea curând.

Când Michelle reuşi în sfârşit să sune la spital, îi găsi pe colegii săi mai îngrijoraţi decât s-ar fi aşteptat şi foarte înţelegători că nu putea veni imediat, mai ales că maşina ei încă se afla sub un copac prăbuşit. Personalul spitalului era redus pentru că fuseseră trimişi oameni la New Orleans şi când Michelle vorbi cu Jeff, află că absolut toată lumea lucra în ture duble. Părea extenuat şi puţin iritat că ea nu sunase mai devreme.

— Am încercat de câteva ori să dăm de tine, Michelle, spuse el. Tot ce ne-au putut spune a fost că n-au existat morţi. Dar nimeni nu ştia dacă erai sau nu rănită şi nu ne-ai spus numele bunicii tale.

— Îmi pare rău, Jeff, spuse ea, simţindu-se vinovată că îi făcuse pe ceilalţi să se îngrijoreze din pricina ei. Dumnezeu ştia că Jeff avea destule pe cap acum, mai ales cu soţia aceea a lui care era însărcinată.

— Trebuie să-ţi aştepţi rândul ca să poţi vorbi la telefon aici, pentru că nu există decât câteva linii deschise. Şi la început am fost mai ocupată să am grijă de cei răniţi. Făcu o pauză.

— Pari a fi mort de oboseală.

— Sunt. Am dormit în fiecare noapte la spital şi

ştii cum e. Dar e mai bine decât să merg acasă. Nu merge, Michelle. Am făcut o greşeală. Nu ştiu cât am s-o mai pot duce aşa. Ei îi părea sincer rău pentru el. Încercase să facă un lucru onorabil, căsătorindu-se cu femeia aceea şi ea ştia că acum el plătea greşeala.

— Încearcă să rezişti, Jeff, spuse ea. Am să vin acasă peste vreo două zile şi o să vorbim.

— Ce fel de viaţă-i asta, Michelle? întrebă el, părând a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu fac altceva decât să muncesc. Pacienţii nu mă apreciază, vor mai mult de la mine. Numai asta vor, să li se ofere, Michelle. Şi pe urmă trebuie să mă duc acasă la o soţie care mă dispreţuieşte şi căreia îi este rău tot timpul. Nu există nicio satisfacţie, nicio bucurie în existenţa mea. Nu mai pot îndura.

Michelle începea să se simtă iritată de miorlăiala lui.

— Nu vorbi aşa, Jeff, spuse ea cu fermitate, întrebându-se când începuse el, oare, pentru prima dată să se poarte ca un copil neajutorat. Era un bărbat matur, un doctor, pentru Dumnezeu! Poate că munca lui de la urgenţă era de vină.

— Eşti mai puternic decât crezi. Sunt nişte momente grele acum, dar ai să treci tu peste ele. Privi peste umăr unde un grup de oameni se adunase la uşă, fiecare nerăbdător să folosească telefonul.

— Uite, Jeff, trebuie să închid. Aşteaptă şi alţi oameni ca să vorbească la telefon.

— Când vii acasă?

— Cât de repede pot. Promit.La revedere, Jeff. Închise telefonul clătinând din cap şi întrebându-

se dacă viaţa se va reîntoarce la normal vreodată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Gator, observându-i expresia de îngrijorare de pe chip. Michelle nu spuse nimic până când fu sigură că n-o mai putea auzi nimeni.

— Trebuie să merg acasă, Gator, spuse ea când el o ajunse din urmă.

— Lasă-l pe tip să-şi rezolve singur problemele, Mic.

— Nu mă aştept ca tu să înţelegi.

— Înţeleg că un bărbat trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru ceea ce face. Să stea pe propriile picioare. Doar nu eşti mama lui.

Nu-i plăcea că el îşi băga nasul în treburile ei.

— Sunt prietena lui. Tu ce-ai face, Gator, i-ai întoarce spatele?

— Problema lui n-are nicio legătură cu tine. Este între el şi soţia lui. Ea se înfurie.

— N-ai niciun drept să te bagi în treburile mele şi cu siguranţă că nu eşti în măsură să judeci un om ca Jeff. Ce ştii tu despre onoare şi obligaţii? Tu abia aştepţi să scapi de obligaţiile tale, lăsându-le în seama altcuiva, ca să-ţi vezi de treburile tale. Jeff n-a avut această şansă.

— Ţi-am mai spus şi înainte, fiecare are de ales. Eu cred că el a ales.

Michelle nu crezuse că Gator putea fi atât de crud chiar şi atunci când era furios.

Ce spera să dovedească? Ea se resemnase în legătură cu relaţia ei de multă vreme; de fapt, erau momente când se întreba ce văzuse oare la Jeff. Dar Gator n-avea dreptul să-şi bage nasul în greşelile ei şi cu siguranţă că n-avea dreptul s-o rănească.

— N-am de gând să discut asta cu tine, spuse ea, ridicând mâna pentru a pune capăt conversaţiei. Dar trebuie să merg acasă. Dacă nu vrei să mă ajuţi să găsesc pe cineva care să dea deoparte copacul acela de pe maşina mea, am s-o fac eu.

Gator îşi dădu seama acum că fusese prea dur cu ea. Din nou se lăsase condus de emoţii. Voia să-i ceară iertare că-i rănise sentimentele, s-o sărute ca să-i treacă, dar nu era locul potrivit.

— Utilajele grele sunt necesare în altă parte, Mic, doar ştii asta. Şi cu bunica ta ce ai de gând să faci? Cineva trebuie s-o ajute să-şi pună casa la punct. E prea bătrână ca să se poată descurca singură.

Michelle îşi îngropă faţa în mâini. Era atât de obosită. Se săturase să mănânce sandvişuri vechi şi să bea cafea neagră. Se săturase să poarte aceleaşi haine şi să-şi spele sutienul şi slipul în fiecare noapte în chiuveta lui Gator. Dar ştia că el avea dreptate: cineva trebuia s-o ajute pe Reba. Pentru că părinţii ei erau plecaţi din ţară până la sfârşitul lunii, ea era singurul sprijin al Rebei. Dar asta era soarta ei. Părinţii ei nu se aflau niciodată alături, nici de ea, de nimeni. Michelle îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— Poţi să mă duci acasă la Reba, mâine? întrebă ea.Aş vrea să încep treaba imediat.

— Bine, Mic. Dumnezeu mi-e martor că nu doresc să rămâi mai mult decât este necesar. Se îndepărtă cu un oftat de dezgust. Gelozia, îşi zise el, era cu adevărat un monstru, aşa după cum se spunea. El spera, spre binele său, că acum era pentru prima şi ultima dată când îl încerca un astfel de sentiment.

Casa Rebei era un dezastru. Gator şi Michelle sosiră devreme a doua zi dimineaţă cu barca lui. Deşi se putea ajunge şi cu maşina, distanţa era astfel mult mai lungă. Reba pierduse două anexe ale casei şi scândurile de la verandă se legănau în bătaia vântului ca rufele puse la uscat pe o frânghie: Mai multe geamuri fuseseră sparte, iar curtea era plină de ramuri rupte, moloz, dând impresia unui loc părăsit care nu se potrivea deloc cu modul de viaţă al Rebei.

Pontonul şi o parte din curtea din spate erau încă sub apă dar în rest, locul era uscat. Înăuntru era mult mai plăcut şi Michelle era bucuroasă că Gator o convinsese pe Reba să rămână la mama lui câteva zile. Michelle plănuia să meargă şi ea acolo în seara asta. Mama lui Gator părea să nu se sinchisească de animalele Rebei, iar Michelle considera că era un moment potrivit pentru Reba să se reîntâlnească cu vechile ei cunoştinţe. Devenise mult prea retrasă de la moartea soţului ei.

— Nu ştiu de unde să încep, spuse Michelle, uitându-se în jur.

Covorul mare, împletit, din sufragerie era ud la fel ca şi celelalte covoraşe răspândite pe duşumea. Se întoarse către Gator.

— Nu-i nevoie să rămâi aici, spuse ea. Îmi dau seama ca ai lucruri mai importante de făcut în oraş. Nu ştia cum se va descurca fără ajutorul lui dar se simţea vinovată că profitase deja prea mult de timpul lui.

— Nu-ţi face griji, Mic. Am lăsat jumătate din oraş în locul meu. Îmi pot permite o zi-două libere.

— De ce faci asta? întrebă ea în cele din urmă.

Gator nu părea genul care să procedeze astfel pentru a ajuta pe cineva decât dacă era vorba de vreo obligaţie sau se simţea vinovat cu ceva. Ei nu-i datora nimic. Deşi muncise fără oprire în ultimele câteva zile, de când izbucnise furtuna, ea ştia că el nu dorea cu adevărat să fie aici, că aştepta doar să găsească un moment potrivit. Gator ridică din umeri.

— Este cel mai mic lucru pe care-l pot face. Oamenii din oraşul ăsta au avut grijă de mama mea cât am fost eu plecat. Când mai veneam din când în când, vedeam că cineva îi tăiase lemnele sau îi tunsese iarba din grădină în locul meu. Cred că n-o să mor dacă am să fac şi eu câte ceva în schimb.

Apăsă cu călcâiul pe covor şi ieşi apă.

— Mai întâi trebuie să scoatem covorul ăsta afară ca să se poată usca podeaua.

Michelle simţi că el era nerăbdător s-o ajute şi că nu mai dorea să-şi piardă timpul cu discuţii. În următoarea jumătate de oră se străduiră să scoată covorul afară, şi-l aşezară pe nişte capre de lemn ca să se usuce. Michelle nu era sigură că acel covor mai putea fi salvat, dar ştiind că Reba nu arunca nimic, întotdeauna ezita ea s-o facă. Deşi era încă devreme, ziua era caldă şi înăbuşitoare. Gator deja transpirat leoarcă, îşi scosese cămaşa şi-şi legase o eşarfă veche, albastră în jurul frunţii. O peliculă fină de transpiraţie îi acoperea spatele şi umerii şi mici broboane de sudoare îi străluceau în părul de pe piept. Toate astea împreună cu obrazul nebărbierit, o făcuseră pe Michelle să considere că niciodată el nu arătase mai frumos sau mai înnebunitor de sexy.

Un bărbierit şi un duş ar fi fost un adevărat lux acum, ea ştia asta. Deşi Gator dispărea discret în fiecare seară când făceau baie, ca să le ofere Rebei şi lui Michelle un pic de intimitate, exista totuşi ceva foarte apropiat în faptul că trebuiau să împartă aceeaşi bucată de săpun, acelaşi tub de pastă de dinţi sau aceeaşi chiuvetă. Gator adesea aştepta până când femeile se culcau înainte de a termina şi el duşul, iar Michelle asculta vrăjită zgomotele pe care le făcea el, apa care curgea în chiuveta de metal, cântecul îngânat de Gator când se spăla. În mintea ei şi-l închipuia stând gol în faţa chiuvetei, cu lampa care arunca umbre pe trupul lui mare şi puternic. Se întreba cum va reuşi ea oare să mai adoarmă într-unul din paturile acelea tari din camera de gardă.

Michelle reveni cu gândurile în prezent, urmându-l din nou pe Gator în cameră. Deschiseră ferestrele acelea care nu se spărseseră în timpul furtunii pentru a ajuta la uscarea interiorului. Michelle începu greaua sarcină de a strânge apa de pe jos în timp ce Gator măsură ramele geamurilor pentru a tăia bucăţi de folie din sulul gros pe care-l cumpăraseră de la magazin în dimineaţa aceea.

N-avea idee când va putea cineva să plece după geamuri, dar folia cel puţin va împiedica să între ţânţarii. Michelle tocmai terminase de şters jumătate din sufragerie când Gator îi ceru ajutorul.

— Trebuie să mă ajuţi şi să ţii foliile de plastic cât timp eu le fixez cu ţinte, spuse el rulându-le ca să le vină mai uşor când le fixau. Luă un ciocan şi un pumn de cuie.

— Ce-ar fi să începem de sus? Michelle dădu din cap şi îl urmă.

Gator o puse pe Michelle să ţină folia de plastic în timp ce el o fixa în ramă.

Michelle era convinsă că trăia cel mai iritant moment din viaţa ei, fiind nevoită să stea întinsă ca să ţină folia, în timp ce el se afla exact în spatele ei, bătând cuiele. Îi simţea respiraţia pe ceafă, făcându-i pielea de găină şi provocându-i senzaţii delicioase pe spate. Când pieptul lui lat îi atingea din greşeală omoplaţii ea îşi ţinea respiraţia, încercând să se facă mică. Brusc, se simţea vulnerabilă îmbrăcată aşa, în pantaloni scurţi, strâmţi şi cu o bluză de bumbac, care i se ridica mereu când întindea braţele. Păruse o îmbrăcăminte destul de practică când se hotărâse să o îmbrace mai devreme la adăpost; pentru că nu prea erau haine disponibile, avusese noroc să găsească ceva pe mărimea ei. După câteva clipe îşi zise că, de fapt, îmbrăcămintea n-avea nicio legătură cu modul în care se simţea.

Gator Landry era în stare să facă o femeie, chiar şi în rasă de călugăriţă să se simtă dezbrăcată. El mirosea a săpun şi a piele de bărbat şi în timp ce braţele lui puternice ţineau cuiul, trimițându-l în lemn cu o lovitură uşoară, muşchii se încordau. Când Gator termină în cele din urmă de pus folia de plastic, îşi lăsă mâinile în jos şi se dădu înapoi de la fereastră. Michelle, care practic îşi ţinuse respiraţia, expiră cu o asemenea forţă încât aproape că o cuprinse ameţeala.

Se apucă de pervaz ca să-şi păstreze echilibrul.

— Te simţi bine? o întrebă Gator, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Da, bine.

— Atunci de ce te-ai înroşit aşa la faţă? Ea căută disperată un răspuns.

— E… e din cauza… căldurii.

— Sper că nu eşti şi însărcinată. Michelle se întoarse cu faţa la el.

— Bineînţeles că nu sunt însărcinată. Ce naiba te-a făcut să spui un asemenea lucru? El ridică din umeri.

— M-am gândit doar că ar fi nostim ca doctorul Kildare să-şi fi lăsat însărcinate atât soţia cât şi amanta în acelaşi timp. Obrajii ei luară foc.

— Nu sunt amanta lui.

— Poţi să-i spui cum vrei, Mic, dar tot asta înseamnă. De data asta îi trebui toată puterea să se stăpânească, nelăsându-se cuprinsă de furie.

— Nu mă culc cu el, spuse ea. Nu că ar fi treaba ta dar nu am… ăăă…

— Avut o relaţie sexuală?

— Nu am fost în relaţii intime de luni de zile, reuşi ea să spună, simţindu-se din ce în ce mai stingherită. Şi nu obişnuiesc să am doar o simplă relaţie sexuală cu vreun bărbat. Dacă nu ţin la cineva cu adevărat, nu mă culc cu el. El chicoti.

— Deci asta explică comportamentul tău afurisit şi ridurile acelea care-ţi apar din când în când pe frunte. E limpede că ai nevoie de o partidă bună de dragoste. Şi să ştii că, din întâmplare, s-ar putea să găsesc ceva timp pentru tine în agenda mea aglomerată. Michelle îşi încrucişă braţele pe piept şi-l privi cu un aer dispreţuitor.

— Iar începi, spuse ea. Tocmai când începusem să cred că principiile tale morale se ridicaseră un pic măi sus decât abdomenul unui şarpe, faci tot

ce-ţi stă în putinţă ca să-mi dovedeşti că m-am înşelat. El păru amuzat.

— N-aş vrea să te dezamăgesc, scumpo. Ea zâmbi dulce.

— N-ai putea să faci niciodată aşa ceva, domnule şerif, pentru că părerea mea despre tine este oricum proastă, ca să spunem lucrurilor pe nume. Gator făcu un pas către ea.

— Mi se pare că-mi amintesc de o vreme când nu era chiar atât de proastă, Mic. De fapt, erai nebună după mine în vara aceea.

— Mă plictiseam şi n-aveam altceva mai bun de făcut.

El zâmbi, amintindu-şi de noaptea aceea, cu atâția ani în urmă.

— Mi-aduc aminte cum stăteai în braţele mele, pe iarba răcoroasă, cu miros îmbătător.

— Eram pe cuvertura mamei tale.

— Sub un uriaş stejar verde.

— Era un copac cu magnolii. Zâmbetul lui se mări.

— Pentru cineva care era plictisită de moarte, cu siguranţă că ai o memorie foarte bună. Michelle roşi.

— Am o memorie excelentă, niciodată nu uit nimic.

— Ţi-aduci aminte ce mi-ai şoptit la ureche în noaptea aceea?

Ea înghiţi în sec şi se uită alături.

— Nu. El îşi aplecă capul înainte, încât acum ea se uita direct în ochii lui.

— Mi-ai spus că te fac să simţi lucruri care nu le mai simţiseşi până atunci.

— Gator Landry, eşti un mincinos! Niciodată n-

am spus aşa ceva.

El dădu slab din cap.

— Oh, ba da, ai spus. Îi puse un deget sub bărbie şi-i ridică faţa spre el.

— Eram amândoi atât de înfierbântaţi în noaptea aceea, încât credeam că o să luăm foc. Glasul lui era grav dar blând, ca o muzică în urechile ei, încât simţi că i se usucă gura şi începe să o mănânce în fundul gâtului.

Michelle rămăsese cu privirea pironită în ochii de onix care o captivau.

— Ţi-am mai spus că asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, zise ea în sfârşit. Nu cred că mi-am dat seama cu adevărat în ce mă băgasem până când nu m-ai tras în jos, pe patul acela pliant al tău. Dar acum aş vrea să uit de asta, dacă nu te superi. El îşi lăsă capul într-o parte de parcă ar fi reflectat asupra dorinţei ei.

— Nu cred că putem uita, Mic, spuse el sincer. Cum putea să uite cum o simţise în noaptea aceea, când ea se tot foia în jurul lui în pantalonii ăştia scurţi? Şi unde Dumnezeu, găsise şi bluza asta?

De fiecare dată când respira, marginea bluzei se ridica în sus, oferind privirilor o şuviţă de piele de culoarea piersicii. Aproape că-şi pierduse cumpătul când îi zărise buricul acela apărând de după curea, ce parcă abia aştepta să fie sărutat.

Îi luă degetul de sub bărbie şi-i puse mâna pe umăr. Gator îi atinse gânditor gâtul cu vârful degetelor, şi căldura binevenită a atingerii lui o pătrunse până în străfunduri.

— Şi nu cred că ne vom opri vreodată să ne întrebăm cum ar fi acum între noi dacă am înceta să ne mai jucăm unul cu altul şi ne-am lăsa

conduşi de sentimente.

Dacă eram atât de capricioşi la cincisprezece ani cum crezi că am fi acum?

Michelle se dădu înapoi, dorind să scape de senzaţia pe care o încerca sub atingerea mâinii lui. Dar chiar când scăpă, urma atingerii lui rămase. Cuvintele îi schiţaseră în minte o imagine mult prea periculoasă pentru a o contempla. Ceea ce sugera el era crud şi indecent din punctul ei de vedere. Unde erau dragostea şi respectul sau toate celelalte lucruri care stăteau la baza unei relaţii?

Aproape că-i veni să râdă la acest gând. Gator Landry îi spusese clar de la început că nu dorea o relaţie. Nu căuta decât o parteneră în pat cu care să se distreze până când găsea alta. Ei bine, n-avea decât să caute în altă parte, îşi zise ea.

— Femeile din Lizard Thicket s-au împuţinat atât de mult încât ai ajuns să hărţuieşti orice femeie care vine în oraş? întrebă ea.

— Nu, deloc. Michelle strânse din dinţi văzând expresia încrezută de pe chipul lui.

Omul ăsta avea cu siguranţă o părere prea bună despre el.

— Atunci de ce nu te duci să cauţi pe cineva care poate cădea mai uşor pradă farmecelor tale, în loc să-ţi pierzi vremea cu cineva care nu te vrea?

El surâse larg arătându-şi două şiraguri de dinţi perfecţi.

— Îmi place de tine, Mic.Ai stil. Îmi plac femeile care au clasă atâta timp cât nu o aduc şi în dormitor. Gator se întoarse, înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, şi luă o nouă bucată de plastic.

Îşi dădea seama că în felul acesta o aţâţa, dar nu se putea abţine. Îi plăcea s-o vadă cât mai tulburată ca să nu mai poată gândi ca lumea. Chiar şi acum se chinuia să-şi revină şi-l încânta nespus faptul că ea nu reuşea încă să găsească o replică pe măsură. Era conştient că tachinările lui o iritau la culme, dar nu se putea abţine.

Pe de o parte voia să se răzbune pe ea, că ţinea cu ardoare să se întoarcă acasă.

Deşi pretindea că era îngrijorată din cauza serviciului, se întreba cât oare din această îngrijorare avea de-a face cu bărbatul care existase odată în viaţa ei. Îl deranja că se îndrăgostise de un doctor. Dar şi-o putea imagina jucând rolul soţiei cuminţi a doctorului care participă la activităţi caritabile, crescând acasă copii cu părul blond şi dantura perfectă. Strânse şi el din dinţi la acest gând.

Michelle nu prea ştia cum să răspundă la comentariul lui, aşa că nu mai zise nimic. Dacă i-ar fi răspuns, discuţia ar fi continuat, iar asta, după părerea ei era o pierdere de timp. Gator n-avea decât să creadă ce voia despre ea. Ea se afla aici pentru un singur lucru - să aibă grijă de bunica ei. Cu cât îşi va termina treaba mai repede, cu atât va pleca mai repede spre Baton Rouge.

Lucrară fără oprire tot restul zilei, oprindu-se doar pentru scurt timp să mănânce prânzul pregătit de Reba în dimineaţa aceea. Era încă devreme când se pregătiră să se întoarcă acasă dar Gator voia să fie sigur că vor ajunge înainte de lăsarea întunericului. El ştia că noaptea oricine se putea rătăci în golf.

Acum, casa se afla în mare parte pusă la punct,

putând fi locuită, deşi împrejurimile arătau încă destul de prost cu toate eforturile lui Gator. Hotărâseră să se reîntoarcă a doua zi şi să încerce să termine treaba, ca Reba să nu-şi facă griji când se va întoarce acasă. În timp ce Gator încărca barca, Michelle puse mâncare şi apă proaspătă pentru pisici şi schimbă cutiile lor cu nisip.

Tocmai ieşea pe uşa din spate când îl zări pe Gator, absolut nemişcat, cu un braţ întins ţeapăn către pământ, ţintuind cu pistolul către ceva. I se opri respiraţia când îi văzu ţinta, un şarpe mare, cu capul ridicat, gata să atace la mai puţin de trei metri de el. Focul de armă se auzi asurzitor, răsunând cu putere, în timp ce şarpele cădea pe pământ într-o poziţie dezgustătoare.

— E… mort? întrebă Michelle cu glasul sugrumat. Gator întoarse capul şi-i văzu privirea îngrozită. Se apropie şi lovi şarpele cu piciorul.

— Da, cred că da. Îl ridică de coadă.

— E destul de mare.Aş zice că e bunicul clanului.

— Ce… ce fel de şarpe e? Brusc, îşi dădu seama că tremura.

— Veninos.Mă mir că n-am dat mai devreme de vreunul.

Ea se uită neliniştită în jur, căutând cu privirea prin iarbă şi alţii.

— Crezi că mai sunt?

— Nu m-ar surprinde. Când îi văzu privirea înspăimântată, adăugă:

— Dar nu te teme, şi lor le e la fel de frică de noi cum ne e şi nouă de ei. De cele mai multe ori o iau în direcţie opusă când te aud venind. Cred că pe ăsta l-am luat prin surprindere. El aruncă şarpele

în apă unde căzu cu zgomot, împrăştiind în jur mici valuri. Michelle se scutură înfiorată.

— Acum putem pleca? întrebă ea, hotărâtă să se îndepărteze cât mai rapid de posibilitatea de a întâlni şi alţi şerpi. Era bucuroasă acum că mama lui Gator insistase ca ea şi Reba să petreacă noaptea acasă la ea, având o verandă mare, plină cu ferigi şi balansoare de răchită. Părea ceva mai civilizat decât cabana Rebei sau casa plutitoare a lui Gator. Nu era numai asta, dar doamna Landry îi promisese că va umple cada de baie cu apă caldă, ca Michelle să poată face o baie bună când se va întoarce. Perspectiva acestui adevărat lux o obsedase toată ziua pe Michelle.

— Sigur că da. Hai, urcă, spuse el, făcându-i semn către barcă. El o ţinu nemişcată, cât timp ea se aşeză, apoi desfăcu parâma şi porni motorul. După un minut erau pe drum. Michelle se lăsă pe spate şi închise ochii, bucurându-se de briza uşoară ce adia, răcorindu-i faţa. Era atât de bine să te odihneşti după o zi întreagă de muncă.

Nu se depărtaseră mai mult de vreo patruzeci de metri de ponton când motorul începu să dea rateuri. Amândoi se priviră surprinşi dar înainte de a apuca să spună ceva, acesta se opri de tot. Michelle se îndreptă de spate.

— Ce s-a întâmplat? Nu mai avem benzină? Gator clătină din cap.

— Doar ce-am schimbat rezervorul de benzină. Poate că benzina n-a ajuns încă la motor. Ridică din umeri.

— E multă vreme de când nu m-am mai ocupat de motoare.

— Şi acum ce facem? Gator n-o asculta. Se

îndreptase deja către pupa bărcii, verificând furtunul, se uită în rezervor şi mirosi. În cele din urmă ridică ochii.

— Cred că avem apă în conducta de benzină. Nu-mi dau seama ce altceva ar putea fi.

— E grav?

— Nu, dar va trebui să curăţ furtunele.

— Şi cât o să dureze?

— Nu mai mult de o oră dar nu asta-i problema.

— Atunci care-i problema noastră? întrebă ea, aproape înspăimântată să afle răspunsul.

— Nu avem benzină deloc. Acesta a fost ultimul meu rezervor. E plin, dar nu ne ajută cu nimic dacă are apă în el.

— Nu poţi cere ajutor prin radio?

— Suntem prea departe.

— Nu-i nimic, Reba şi mama ta vor trimite pe cineva după noi, aici, spuse ea cu speranţă în glas.

— Nu m-aş baza pe asta.

— De ce?

— Pentru că oamenilor nu le place să vină aici, în golf, noaptea. Balta asta se schimbă mereu, mai ales după o furtună. Oricine se poate foarte uşor rătăci fără să mai fie găsit vreodată pe aici.

— Atunci vor trebui să vină pe şosea, pentru Dumnezeu. Ştiu că e mai departe aşa, dar… Se opri când îl văzu pe Gator că nu se uită la ea.

— Ce este? S-a întâmplat ceva cu şoseaua? Gator nu-i răspunse imediat.

— Unul dintre poduri a fost luat de ape. O auzi cum exclamă şi se uită la ea.

— N-am vrut să-ţi spun, ca să nu te superi, mai ales că maşina ta e îngropată încă sub copacul acela. M-am gândit că n-o să dureze mai mult de

două zile până când va fi reparat şi n-am vrut să te mai necăjesc şi cu asta.

— Oh, grozav, ce să spun, foarte frumos din partea ta, spuse ea simţind cum o cuprinde mânia.Ai ştiut asta tot timpul şi nu te-ai obosit să-mi spui şi mie.

— La ce ţi-ar fi folosit?

— Aş fi putut… poate să aranjez să vină cineva de la Baton Rouge să mă ia.

Credeam că-i doar problema copacului ce trebuie ridicat de pe maşină.

— Sper că nu te aştepţi ca doctorul Kildare să-şi lase soţia însărcinată şi să vină să te salveze pe tine, spuse el sec.

— Te rog să-l laşi pe Jeffrey în pace.

— De ce, mă rog? El este motivul pentru care eşti atât de nerăbdătoare să te întorci acolo.

— Se întâmplă să am şi un serviciu şi nişte responsabilităţi acolo, spuse ea înfierbântată. Deşi tu n-ai habar ce înseamnă cuvântul „responsabilitate”.

— Iar o luăm de la capăt.

— Uită-te şi tu la tine. Hal de şerif. Poftim, nici măcar nu te simţi să pui o cămaşă pe tine, de cele mai multe ori.

— Asta, pentru că ştiu că tu mă preferi aşa.

O cuprinse furia când văzu expresia îngâmfată de pe chipul lui.

— Visezi, domnule. Gator întinse mâna după rame.

— Ce faci?

— Vreau să te pocnesc cu vâsla asta, spuse el calm, dacă n-ai de gând să încetezi să mai ţipi şi să urli la mine, ca o apucată. Cât timp ţi-ai

descărcat tu nervii, ne-am îndepărtat şi mai mult de casă.

Michelle îşi încrucişă braţele pe piept şi-şi strânse buzele hotărâtă. Era prea furioasă ca să vorbească pe moment. După o jumătate de oră, Gator, frânt de oboseală, legă din nou barca de pontonul din curtea din spate a Rebei. În tot acest timp, Michelle nu scoase niciun sunet şi coborî din barcă înainte ca el să apuce să lase ramele şi s-o ajute. Se îndreptă spre casă şi trânti uşa, dorind să se deschidă balta şi să-l înghită pe Gator cu barcă cu tot, încât ea să nu-l mai vadă niciodată în faţa ochilor.

CAPITOLUL 5

În următoarele două ore, Michelle îşi făcu de lucru înăuntru, încercând să profite până la capăt de lumina zilei. Gator intră o singură dată căutând alcool industrial ca să spele conducta de benzină şi după ce ea îl găsi, el îi mulţumi repede şi plecă. Avea o stare atât de groaznică, încât se hotărî că cel mai bine era să nu spună nimic. În timp ce lucra Gator arunca din când în când priviri spre casă, dar Michelle nu se mişcă din loc.

Se gândi să meargă până la cel mai apropiat vecin al Rebei, aflat la câteva mile distanţă, deşi ştia că era o pierdere de timp, mai mult ca sigur, că acest vecin se afla într-unul din adăposturile din oraş. Şi apoi, şi el şi Michelle nu se aflau într-o situaţie mai rea decât restul oraşului, în momentul de faţă.

Gator ştia că mama lui nu va fi îngrijorată prea curând. El îi spusese că s-ar putea să se oprească pe la primărie înainte de a se întoarce, astfel că ea nu-i aştepta prea curând acasă. Ştia că mama lui

avea încredere când se afla pe baltă, cu siguranţă că ştia pericolele, şi probabil că nu-şi va face probleme decât mult mai târziu. El trăise mult timp singur încât acum. Ea nu-i mai punea întrebări. Dar mama lui întotdeauna îi oferise spaţiul necesar de a se manifesta, chiar şi în zilele în care se răzvrătea şi când orice ar fi făcut îl enerva la culme pe tatăl său.

Gator se încruntă. Tatăl lui nu lăsase niciodată nimic de la el. Poate că de aceea mama lui se dăduse de o parte pentru a-l lăsa să ia propriile hotărâri, oferindu-i astfel spaţiul pe care-l dorea cu disperare. Tatăl se aşteptase ca el să fie curajos la zece ani, când privise cum le ardea casa până la temelii cu tot ce era în ea, cu toate jocurile şi jucăriile, cu toate comorile pe care le strânsese în scurta lui viaţă. Mama îl lăsase să-i plângă pe umăr. Şi în timp ce tatăl conducea totul cu o mână de fier, mama îl crescuse cu dragoste. Nu plânsese îi când murise tatăl şi nu dorea deloc să devină ca el, ca acest om ce era adorat de cei pentru care lucra, în timp ce familia lui abia îl tolera. Niciodată nu-şi auzise tatăl spunându-i mamei că o iubeşte. Ea făcea curat şi gătea pentru el, dar niciodată nu părea să-i aprecieze acest lucru. Şi niciodată nu-i spusese lui Gator că-l iubeşte, nici măcar când trăgea să moară după cel de-al doilea infarct. Rămânând neschimbat până în ultima clipă, cuvintele sale cele din urmă nu fuseseră altceva decât un ordin, o comandă de a i se pune o pernă sub cap.

Gator termină de curăţat furtunul de alimentare şi-l puse alături. Era posomorât şi ştia asta, dar de fiecare dată când îşi amintea de cel care-l

crescuse, păţea la fel. Şi asta, nu pentru că nu se împăcase de multă vreme cu sentimentul faţă de tatăl său. Mama îi spusese odată că tatăl său nu era capabil să-şi arate dragostea celor din jur, aşa cum făceau majoritatea oamenilor şi că el îşi exprima dragostea prin grija faţă de familie. În mintea tatălui său, îi explicase ea, obligaţiile se opreau aici. Gator se hotărâse cu mult timp în urmă că, dacă va avea vreodată copii, nu-şi va ascunde niciodată afecţiunea.

Dar nimic din toate astea nu erau importante în momentul de faţă, îşi reaminti el. Şi pe urmă, nu se întrevedea nicio posibilitate ca el să se căsătorească şi să aibă copii, acum, când dorea să vadă şi să facă încă atât de multe lucruri. Ceea ce conta pentru el acum era să găsească o modalitate de a se întoarce împreună cu Michelle în oraş. Se simţea neputincios. Pentru cineva obişnuit să aibă mereu situaţia sub control, nu era un sentiment prea plăcut. Dar afurisitul ăsta de uragan încurcase totul. Michelle contase pe el s-o ducă înapoi, iar el eşuase. Avea tot dreptul să fie furioasă. Întreaga ei viaţă o aştepta înapoi, în Baton Rouge, iar ea îşi pierdea timpul aici numai din cauza lui.

Ar fi trebuit să se gândească să mai fi avut o canistră de benzină.Ar fi trebuit să verifice în ce stare se mai afla podul. Trebuia să găsească pe cineva să-i dea jos copacul de pe maşină. Dar nu făcuse nimic din toate astea, pur şi simplu, pentru că nu vrusese s-o vadă plecând. Din nou se dovedea un ticălos egoist. Îşi promise solemn că va face ceva curând în privinţa asta, de îndată ce va ajunge în oraş, chiar de-ar fi să repare podul de

unul singur cu mâinile goale, chiar de-ar fi s-o ducă pe Michelle personal la Baton Rouge, predând-o teafără şi nevătămată în braţele doctorului Kildare!

Michelle stătea în sufragerie uitându-se pe geam la Gator care nu se mişcase din barcă de două ceasuri. Abia îl mai putea distinge în înserarea care se lăsa, iar el părea foarte îngândurat, aşa cum stătea acolo, cu ochii aţintiţi asupra apei.La ce putea oare să se gândească? se întrebă ea.

Brusc se simţi vinovată. Nu avusese niciun drept să-i spună lucrurile pe care i le opusese mai devreme. De la bun început el făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru Reba şi pentru ea, riscându-şi chiar viaţa când rămăsese cu ele în timpul furtunii, în loc să se adăpostească la primărie unde era mai în siguranţă. Le pusese propria casă la dispoziţie, dormise pe o canapea, oferindu-le patul lui, şi nu se plânsese nicio clipă. Mai mult decât atât, se întorsese cu ea aici ca s-o ajute să pună la punct casa Rebei şi iată cum îl răsplătise ea.

Michelle aproape că se un pe sine în acel moment. Cum de fusese în stare să-i spună toate acele lucruri după tot ce făcuse el pentru ea? Traversă încăperea, trase aer adânc în piept şi deschise uşa din spate. Deşi Gator o auzi venind nu-i dădu niciun semn. Rămase în continuare cu ochii aţintiţi la apa ce se mişca uşor, de parcă acolo s-ar fi aflat un mare secret. Michelle merse cu grijă prin iarbă, căutând creaturile acelea cu corp subţire şi lung. Se opri pe malul apei.

— Am pregătit cina, spuse ea cu glas plin de speranţă.

O briză uşoară îi înfoie părul şi ea îşi dădu la o parte câteva şuviţe de pe faţă.

— Peşte ton, carne de porc şi fasole, adăugă ea, care cred că-ţi plac foarte mult.

Gator îşi întoarse capul uşor. Zâmbetul îi era slab.

— Nu cred că am mâncat vreodată ton, carne de porc şi fasole. Ea dădu din cap.

— Şi dacă ai noroc, poate că nu va mai trebui să mănânci aşa ceva şi mâine seară.

El râse încet şi întoarse capul. Ea oftă şi-şi prinse mâinile una într-alta.

— Gator, mă simt îngrozitor pentru ceea ce ţi-am spus mai devreme. Îmi pare rău.

Clipi de câteva ori, simţind lacrimi în ochi.

— Ştiu că n-am fost uşor de suportat. Nu ştiu ce m-a apucat doar că… ştiu eu, m-am săturat să tot mănânc conserve şi să mă spăl la chiuvetă.Aş face orice pentru o cadă cu apă caldă şi o trusă de machiaj. Niciodată nu m-am socotit o persoană vanitoasă până acum, dar… Se opri.

— Oricum, nu cred că e important de ce m-am purtat ca o ticăloasă de primă mână.

Zâmbi.

— Ştii, Gator, întotdeauna tu ai fost în stare să scoţi la iveală tot ce e mai rău în mine. Când Gator se întoarse din nou cu capul spre ea, surâdea larg. Nu se aşteptase la scuze dar oricum le aprecia. Dacă ar fi făcut un mic efort pentru a afla cum lucrează mintea unei femei, îşi zise el, probabil că şi-ar fi dat seama ce o deranja. Cât de feminină îi era dorinţa de a avea o cadă cu apă caldă, când întreaga lume se întorsese cu susul în jos în jurul lor. Dar lui îi plăcea acest lucru la ea. Şi ca să fie

cinstit, trebuia să recunoască că şi ea muncise din răsputeri.

Merita o cadă cu apă caldă, la naiba!

— Şi ce-ai fi în stare, mai exact, să faci pentru o cadă cu apă caldă, Mic?

Ea râse. Şi el îşi revenise, slavă Domnului. Spera din tot sufletul să rămână prieteni până când le vor sosi ajutoare.

Gator nu veni imediat la cină, aşa că Michelle mâncă singură la lăsarea nopţii, adâncind umbrele din interiorul casei. Se uită la flacăra lumânării de pe masă simţind o atracţie hipnotică către lumina aurie. Se simţea transpirată, îi era cald şi era obosită, prea obosită ca să iasă să vadă ce meşterea Gator. Când şi când vedea pe fereastră lumina lanternei lui şi se întreba oare ce avea el gând.

Când Gator intră în casă puţin mai târziu o găsi pe Michelle moţăind pe canapea. O clipă rămase cu ochii pironiţi asupra tabloului pe care ea îl oferea, cu părul căzându-i blând pe faţă şi cu obrazul sprijinit în palmă. Pantalonii ei scurţi îi oferiră priveliştea celor mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată, cu glezne fine, pulpe şi coapse superbe.

Bluza i se ridicase din nou, dezgolind o fâșie de piele mătăsoasă. Ceva tulburător se trezi în el şi-şi dădu seama că se excitase doar privind-o cum doarme.

Îşi continuă treaba, oprindu-se din când în când să ciugulească din conserva de peşte şi biscuiţi. Doamne, ce n-ar da pentru o friptură mare şi gustoasă, cu garnitură! Michelle deschise ochii câteva minute mai târziu, când el intră pe uşa din

spate cu o găleată cu apă fierbinte.

— Eşti gata pentru baia aia fierbinte, somnoroaso? întrebă el, apoi dispăru în baie înainte ca ea să-i poată răspunde. Michelle clipi de câteva ori şi se ridică încet, frecându-se la ochi. Oare spusese într-adevăr baie fierbinte? Probabil că înţelesese ea aiurea. Coborî în picioarele goale şi se opri la uşa băii.

Gator ieşi zâmbind.

— Ţi-am pregătit totul, fetiţo. N-am găsit spumă de baie, aşa că ţi-am pus în loc detergent de vase. Michelle păşi în baia de modă veche unde o lumânare mare, aşezată pe marginea căzii oferea o lumină plăcută şi intimă. Cada era pe jumătate plină cu apă. O atinse uşor.

— E fierbinte, spuse ea, nevenindu-i să creadă. De unde ai făcut rost de apa asta caldă?

— Am găsit o oală mare de fontă într-o magazie, spuse el, şi am făcut un foc pe care am pus-o.Ar fi bine să te bagi în ea până nu se răceşte. Şi el îi întinse o sticlă cu şampon cred că ţi-ar prinde bine şi asta. Cheamă-mă după ce te speli pe cap şi o să te clătesc cu o găleată de apă. Luă halatul de baie al Rebei, aflat în cui, în spatele uşii de la baie, şi i-l întinse.

— Poţi să ţi-l pui cât te speli la chiuvetă. După ce trebuise să se lipsească de atâtea lucruri în ultimele câteva zile, plăcerea simplă a unei băi calde era mai mult decât sperase Michelle.

— Nu ştiu ce să spun, mărturisi ea. Îţi mulţumesc, Gator.

— Numai să nu dai drumul la apă după ce termini, spuse el. Vreau să intru şi eu după tine.

— Tu ar trebui să intri primul. De fapt, tu eşti

cel care a încălzit apa şi ai cărat-o.

El zâmbi larg.

— Chiar vrei? Ea râse.

— Nu, dar m-am gândit că ar fi frumos din partea mea să-ţi propun asta.

Surâsul lui deveni şi mai larg.

— Cheamă-mă când vrei să te clătesc pe cap, Mic. Dispăru, închizând uşa în urma lui. Michelle se dezbrăcă repede de haine şi le lăsă frumos pe podea. Se băgă în cadă, umplând încăperea cu exclamaţii de plăcere.

La început rămase nemişcată, lăsând apa să-i pătrundă în pielea aspră şi să-i relaxeze muşchii obosiţi. Gator Landry se întrecuse pe sine, de data asta, îşi zise ea. Se simţi minunat, săpunindu-şi tot trupul, apoi se dăţi, simţind cum i se înfioară pielea de plăcere. În sfârşit, îşi udă părul şi se dădu cu şampon. După ce se spălă bine, Michelle îşi prinse părul plin de spumă în vârful capului şi ieşi din cadă. Se şterse repede, tamponându-şi faţa şi gâtul unde se scurseseră dâre de şampon şi-şi puse halatul Rebei.

Gator intră în baie imediat ce ea îl strigă, aducând încă o găleată cu apă fierbinte.

Zâmbi văzând-o îmbrăcată în halatul Rebei, cu prosopul în jurul gâtului. Pielea îi strălucea, având o culoare sănătoasă.

— Gata de clătit, doamnă? întrebă el încercând apa din găleată ca să nu fie prea fierbinte.

— Da, domnule, răspunse ea, aplecându-se deasupra chiuvetei.

Gator îi turnă apa încet deasupra capului, privind cum dispare spuma şamponului. Deşi îi trebuiră câteva găleţi cu apă pentru a-i dăţi bine

părul lung, pe Gator nu-l deranja deloc. Era ceva foarte intim în acest act de a spăla părul unei femei, îşi zise el, şi-i făcea plăcere. În spate, gâtul era lung şi alb, presărat cu perişori mici, blonzi ca un puf ce implorau parcă sărutul unui bărbat. Încercă să îndepărteze acest gând concentrându-se asupra clătirii părului blond-auriu.

Apoi, Michelle se şterse pe cap cu un prosop şi-şi lăsă şuviţele umede pe umeri.

El se întrebă dacă ea îşi dădea seama cât de sexy arăta acum şi cât de frumos mirosea.

— Acesta e cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, spuse ea, atingându-i încet braţul. Gator înghiţi în sec. Era al naibii de greu să gândească când ea îl atingea aşa sau când se uita la el cu ochii aceia blânzi şi verzi.

— N-ai stat prea mult în cadă, spuse el cu un glas ce suna străin chiar şi în propriile lui urechi. Am crezut c-ai să te bălăceşti mai mult.

— N-am vrut să se răcească apa. Dacă vrei, aş putea încerca să-ţi găsesc ceva de îmbrăcat de la bunicul meu, după ce faci baie.

— Da, mulţumesc.

El îi dădu lanterna şi se dădu repede deoparte dorind să pună cât mai iute distanţă între ei. Baia era prea mică pentru amândoi, îşi zise, nu exista nici măcar suficient aer înăuntru. De aceea respira cu greutate şi era ameţit. Auzind-o plecând, se simţi uşurat şi oftă din rărunchi. Îi stătu inima când ea se opri la uşă.

Privirile li se întâlniră, uitându-se fix unul la altul.Au fost cele mai lungi trei secunde din viaţa lui.

— S-a întâmplat ceva, Mic? întrebă el.

Ea îi zâmbi, clătinând din cap, apoi ieşi şi închise uşa. Rămase o clipă pe loc, ţinându-se cu mâna de abdomen. I se zbătea de parcă un stol de păsări aterizaseră pe negândite înăuntrul ei.

Inima îi bătea cu putere, iar genunchii îi tremurau. Lui Gator Landry nu-i prea stătea în caracter să facă asemenea lucruri pentru ea. Exact în clipa în care simţise că era stăpână pe ea, el făcuse din nou ceva care o tulburase profund.

Michelle urcă repede în camera de oaspeţi unde ştia că Reba ţinea lucrurile vechi ale bunicului. Găsi un halat de baie vechi, din velur şi-l agăţă de clanţa uşii de la baie. Ezită o clipă în dreptul uşii ascultând zgomotele pe care le făcea Gator, spălându-se. Imediat îi apăru imaginea lui stând în cadă, cu trupul gol şi umed şi cu lumina de la flacăra lumânării reflectându-se în ochii lui negri.

Puţin după aceea, Gator ieşi îmbrăcat cu halatul şi arătând proaspăt şi curat.

Michelle se gândi că niciodată el nu păruse mai sexy. Halatul îi era scurt, ajungându-i abia până la genunchi, descoperind o pereche de pulpe acoperite cu păr negru şi puţin din coapsele lungi şi musculoase. Simţi un nod în stomac privindu-l. Părul ud îi stătea zburlit.

— Ei da, a fost într-adevăr tare bine, spuse el, aşezându-se pe canapea lângă ea.

Perna se lăsă sub greutatea trupului. Se lăsă pe spate şi-şi sprijini picioarele de măsuţa de cafea a Rebei. Mirosea a săpun şi a piele curată de bărbat, observă Michelle, punându-şi şi ea picioarele lângă ale lui, încercând din răsputeri să pară liniştită. Dar cum să spere să treacă cu bine prin

această nouă situaţie când gândurile ei refuzau s-o ajute? Cum putea să uite că el era complet gol sub halatul acela? Un pisoi mare, galben îi sări în braţe şi se ghemui în poala ei.

Câteva clipe Michelle şi Gator rămaseră nemişcaţi privind amândoi la lumânarea ce ardea la picioarele lor.

— Când crezi că o să vină cineva după noi? întrebă ea în cele din urmă.

— Dimineaţă, probabil.

— Deci o să dormim aici în noaptea asta? El încuviinţă.

— Nu cunosc prea mulţi oameni care s-ar aventura pe balta asta în timpul nopţii.

— Sper că Reba nu e îngrijorată.

— Ştie că eu voi avea grijă de tine, Mic, spuse el blând.

Michelle îşi ridică ochii verzi către ochii lui negri. Ştia că el spusese adevărul.

Reba s-ar putea să-şi facă probleme că ea nu se întoarce, dar se va simţi cu siguranţă mai liniştită când va afla că Gator este împreună cu ea. Şi ce era ciudat era faptul că şi Michelle se simţea la fel de liniştită. Gator, în felul lui, îi inspira încredere. Chiar dacă o enerva cumplit uneori, se simţea în siguranţă lângă el.

Zâmbi gândindu-se la asta. Lui Gator nu-i scăpă gestul.

— La ce te gândeşti, Mic? întrebă el blând.

— Mă întrebam cum Dumnezeu te-ai ales cu porecla asta de Gator.

De fapt ea încerca să găsească ceva de discutat care să-i îndepărteze gândurile de la faptul că el era atât de aproape şi încă gol pe sub halat. Nu

era o sarcină uşoară, îşi zise ea, apoi se întrebă dacă nu cumva între timp devenise o maniacă sexuală. El râse încet.

— De unde ştii că ăsta nu-i numele meu adevărat?

— Reba mi-a spus că numele tău este de fapt Matthieu. El ridică o sprânceană.

— Deci i-ai pus Rebei întrebări în legătură cu mine? Ea roşi.

— Nu. Reba mi-a spus în ziua când a fost furtuna. Îi aruncă o privire pe sub gene.

— Deci, de unde vine numele ăsta? El ridică din umeri.

— Am crescut odată un pui de aligator de când era mic. Copiii mi-au spus „omul aligator” o vreme şi apoi l-au prescurtat în Gator. De fapt, niciodată nu mi-a prea plăcut numele meu adevărat.

— Mie îmi place. El se întoarse spre ea.

— Zău? Ei bine, ăsta-i un început. În sfârşit ai descoperit ceva ce-ţi place la mine.

Cuvintele lui o uimiră.

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Gator, spuse ea. Doar că nu te înţeleg. Eşti… atât de diferit faţă de alţi bărbaţi pe care îi cunosc. El se întoarse cu faţa la ea, sprijinindu-şi cotul de marginea canapelei. Michelle se încordă când halatul se desfăcu puţin, descoperindu-i o parte din piept. El nu păru să observe.

Gator îi studie chipul la flacăra lumânării. Lumina blândă îi accentua conturul fin al feţei, subliniindu-i pometii obrajilor şi scoţându-i în evidenţă ochii ei mari şi verzi. Niciodată nu fusese parcă mai frumoasă.

— E chiar atât de rău? Să fii diferit faţă de alţi

oameni?

Michelle tăcu mult timp căutându-şi răspunsul, nu numai pentru că-i era greu să se concentreze avându-l pe el atât de aproape, cât mai ales pentru că simţea că răspunsul ei era important. Poate că asta le va explica la amândoi de ce relaţia dintre ei era atât de încordată.

— Nu e rău, cred. Numai că eu mă simt... nesigură când sunt cu tine.

Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept din partea ta.

Şi niciodată nu ştia la ce să se aştepte şi din partea ei, ar fi vrut ea să adauge.

— Iar ţie nu-ţi plac surprizele, nu? El zâmbi cu blândeţe.

— Îmi place să ştiu în ce relaţie mă aflu cu o persoană.

El reflectă asupra celor spuse de ea.

— Păi tu întotdeauna te-ai aflat undeva deasupra în ceea ce mă priveşte, Mic.

Întinse mâna, luându-i o şuviţă din părul umed şi o frecă între degete. Ei nu păru ca nu-i pasă.

— Şi celelalte fete nu se apropiau nici pe departe de tine.

— Dar asta nu te împiedica totuşi să le faci curte, nu-i aşa? întrebă ea, oferindu-i un zâmbet trist.

— Niciodată n-am avut vreun motiv să n-o fac. Îşi răsuci pe deget şuviţa din părul ei.

— Nu te-am uitat niciodată, Mic, spuse el simplu şi cu sinceritate în glas.

— Dar eu n-aveam de unde să ştiu asta, nu-i aşa?

— Ce era să facem la cincisprezece ani?

— Au trecut cincisprezece ani, Gator. E mult timp. Rămase surprinsă de propriile ei cuvinte. El îi dădu drumul la păr şi-i puse mâna pe umăr.

— Mic, dacă aş fi crezut măcar o clipă că te-ar fi interesat să afli ceva despre mine… Nu termină propoziţia.

— Am crezut că măcar ai să-mi scrii.

— Am vrut, crede-mă.

— Dar n-ai făcut-o.

— Mi-a fost teamă.

— Ţie, teamă? Ea păru să se îndoiască.

— Nu pot să cred că lui Gator Landry i-ar putea fi teamă de ceva. Ochii lui îi susţinură privirea.

— Sunt îngrozit de moarte chiar şi acum, Mic. Văzându-i expresia de surpriză el continuă:

— Mi-e frică de toate aceste simţăminte care năvălesc la suprafaţă când mă uit la tine. Mi-e frică de ceea ce-aş vrea să-ţi spun, de lucrurile pe care aş vrea să ţi le fac. Cuvintele lui o făcură să-şi piardă respiraţia.

— Ce… lucruri?

— Ca de exemplu, ezită o clipă, că poate m-am îndrăgostit de tine în vara aceea, spuse el în sfârşit. Ştiu că eram foarte tânăr atunci dar cred că totuşi te-am iubit. Uneori, pur şi simplu îţi dai seama când simţi aşa ceva. Ştii când o persoană ţi-a pătruns în suflet, aşa cum nimeni altcineva nu a mai făcut-o până atunci.

Şi toate aceste sentimente nu dispar niciodată. Cresc şi se măresc de-a lungul anilor. Ridică un deget şi-i atinse gâtul, mângâindu-i pielea catifelată şi minunându-se de fineţea ei.

— Cred că am făcut dragoste cu tine de un milion de ori în visele mele, Mic, îi mărturisi el.

Michelle se înfioră la cele ce-i spunea, iar pielea i se făcu ca de găină, simţindu-i vârful degetelor pe ceafă şi apoi pe lobul urechii. Încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurară de efort.

— Şi… şi… ţi-a plăcut?

— Mai mult decât ai să ştii vreodată. O clipă rămaseră nemişcaţi, privindu-se în ochi. Michelle ştia că el o va săruta şi n-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Privirea lui o ţinea nemişcată pe loc. Îşi aplecă faţa încet către ea şi avu o scurtă ezitare care făcu să i se oprească inima pentru o clipă, înainte de a-i atinge buzele. Michelle îşi dădu seama că ea aşteptase ca el să o sărute. Îşi ridică buzele nerăbdătoare spre el şi când vârful limbii lui i se deschise, se bucură să i se supună. Îi întâmpină cu îndrăzneală limba, iar sărutul se adânci şi deveni mai erotic decât orice senzaţie pe care o experimentase până atunci. El îi gustă interiorul catifelat al gurii, mângâindu-i dinţii şi strecurându-se în cele mai ascunse colţişoare, de parcă ar fi căutat o comoară ascunsă.

Îi prinse buza de jos între dinţi şi i-o muşcă uşor, apoi îi cuprinse obrajii cu palmele lui bătătorite ridicându-i capul în aşa fel încât să aibă cale liberă către gura ei. Michelle nu mai fusese niciodată atât de complet sărutată în toată viaţa ei. Sărutul continuă, Gator oprindu-se doar foarte puţin din când în când, pentru a putea respira. Buzele lor se căutau flămânde, pline de dorinţă. Trupul lui Gator era înfierbântat, cu muşchii încordaţi la maximum, încercând să-şi menţină controlul.

Din dorinţa de a o avea era atât de încordat, încât îl durea tot trupul. Când, în cele din urmă îşi ridică capul, amândoi aveau respiraţia întretăiată.

Buzele ei erau umede şi umflate, iar el avu pentru o clipă imaginea acelor buze pe trupul lui.

Când vorbi, glasul îi era răguşit de dorinţă.

— Dacă ai de gând să mă opreşti, Mic, fă-o acum, pentru că, peste câteva secunde n-ai să mai poţi. Niciodată n-am posedat o femeie împotriva voinţei ei, dar chestia asta a scăpat de sub control. Lui Michelle aproape că i se făcu teamă de intensitatea privirii lui.

— Gator, nu mă pot gândi…

— Timpul de gândire s-a terminat, Mic, spuse el aspru. Ori mă doreşti, ori nu.

Se uită o clipă la ea, simţindu-se mai vulnerabil ca niciodată. Aproape că-i venea să înnebunească de dorinţa pe care o simţea faţă de ea, dar nu avea de gând să facă el prima mişcare.

Asta se întâmpla datorită celor cincisprezece ani în care visase la ea, se gândi el. Era cumplit să doreşti o femeie atât de tare. Michelle îşi puse braţele în jurul gâtului şi-l trase mai aproape, atât de aproape încât buzele lui le atinseră pe ale ei ca o aripă de fluture. Din trupul lui radia căldură.

— Sigur că te doresc, Gator, îi şopti ea lângă buze. Întotdeauna te-am dorit.

CAPITOLUL 6

Gator rămase cu ochii aţintiţi asupra ei câteva clipe, pe măsură ce îi înţelegea sensul adevărat al cuvintelor. Ochii ei blânzi îl invitau, iar zâmbetul uşor era înşelător şi sexy, în acelaşi timp. Îşi aplecă fruntea atingându-i nasul, în joacă, cu al său, iar ochii lui vorbeau mai mult decât o putea face el însuşi în acel moment.

Întinse mâna şi luă lumânarea mare,

ornamentală, pe care o adusese din baie şi i-o dădu ei, uimit că lui îi tremurau mâinile. Apoi, fără a mai pierde timpul, se ridică şi o luă în braţe.

Gator aproape că gemu când braţele lui atinseră coapsele şi şoldurile ei goale.

Doamne, dacă ar fi ştiut că ea n-avea nimic pe sub capotul acela vechi, şi-ar fi pierdut de mult stăpânirea. Dar apoi îşi aminti că ea întotdeauna îşi spăla slipul în chiuveta de la baie, iar noaptea şi-l ascundea sub prosopul de baie. N-ar fi ştiut asta dacă odată, din greşeală, n-ar fi luat prosopul ei într-o dimineaţă pentru a se şterge pe faţă şi nu s-ar fi trezit în mâini cu bucăţica aceea de mătase. Surâse larg acum, amintindu-şi cum i se încordase abdomenul la vederea acelui slip bleu cu danteluţă de culoarea fildeşului pe margini şi cum nu fusese în stare să-şi revină toată ziua.

— De ce zâmbeşti? întrebă Michelle întrerupându-i gândurile.

Zâmbetul lui deveni şi mai pronunţat.

— Ai vrea tu să ştii. Ea pocni din limbă.

— Băiat obraznic ce eşti. Când el se prefăcu ofensat ea râse.

— Cunosc zâmbetul ăsta drăcesc al tău, Gator Landry. Indiferent la ce te gândeşti trebuie să fie ceva rău. Gator o sărută uşor pe vârful nasului şi o duse sus, pe scări, către camera de oaspeţi, servindu-se de lumina lumânării. Michelle apăra flacăra cu palma pentru a nu se stinge. După ce intrară în cameră, Gator o puse uşor jos şi luă lumânarea. Încăperea era scăldată de o lumină aurie, ceea ce o făcea să pară plăcută şi intimă. Mobila veche a Rebei nu părea chiar atât de masivă în această lumină blândă; mai mult chiar,

părea să adauge un caracter special încăperii. Dar lui Gator nu-i păsa deloc de aşa ceva.

Ţinând lumânarea, privind-o pe Michelle de parcă ar fi fost o nălucă, ceea ce nu era prea departe de adevăr din punctul lui de vedere. Dacă cineva i-ar fi spus acum o săptămână că se va afla în pat cu ea, i-ar fi râs în nas.

Încă tot nu-i venea să creadă. Cu siguranţă că făcuse ceva bun la viaţa lui ca să merite aşa ceva.

— Scoate-ţi halatul, Mic, spuse el blând. Cincisprezece ani am aşteptat să te văd şi nu mai pot acum. Când o văzu că ezită, adăugă:

— Te rog. Michelle apucă de cordonul halatului şi desfăcu nodul, uitându-se fix la mărul lui Adam de pe gâtul lui Gator, în timp ce trăgea de fundă - oriunde în afară de ochii aceia negri. Orice nesiguranţă pe care o avusese până atunci dispăru ca prin farmec pentru că acum era prea târziu să se mai gândească la asta.

Încet, îşi desfăcu halatul şi şi-l scoase de pe umeri.

Îl ţinu o clipă în mâini, apoi îi dădu drumul jos cu o exclamaţie şoptită.

Gator îşi auzi propriul suspin când halatul căzu. Privirea lui flămândă devoră silueta femeii din faţa lui, umerii uşor lăsaţi, sânii mici în formă de pară cu sfârcurile de un roz-închis, un tablou minunat care îl făcu să-şi piardă raţiunea.

Talia se îngusta către buric, apoi se lărgea către șoldurile generoase dar bine proporţionate. Smocul de păr castaniu dintre pulpe îi înfiora tot trupul, simţind cum un val uriaş de plăcere îi umple pieptul.

Îşi ridică ochii către chipul ei. Ceva îi atrase

atenţia observând îndoiala şi nesiguranţa din privirea ei. Părea atât de vulnerabilă în clipa aceea, iar el nu prea ştia ce să facă în această privinţă. Puse lumânarea pe noptieră şi-i privi din nou goliciunea, strângându-şi mâinile în pumni pentru a se stăpâni să nu o atingă.

Nu voia s-o grăbească chiar dacă trupul lui îl implora s-o facă cu fiecare respiraţie pe care o trăgea în piept. Când vorbi, glasul lui Gator era grav, aproape de veneraţie.

— A meritat să aştept cincisprezece ani, Mic. Apoi o luă în braţe. Ea i se oferi încântată. Gura lui era caldă şi moale când o sărută încet şi gingaş, fără nicio grabă, spre marea ei satisfacţie. Michelle se lăsă îmbrăţişată sorbind putere din trupul lui mare şi încredere din fiecare mângâiere tandră. Îl simţea cum se abţine, având răbdare cu ea, iar Michelle se bucură. Îi simţea mâinile aspre în timp ce-i mângâiau spatele şi-i dezmierdau coapsele.

Curând sărutările deveniră mai fierbinţi şi mai înnebunitoare, iar limba lui Gator mai pătimaşă. El îşi desprinse gura de pe buzele ei şi-i sărută gâtul, acolo unde pulsul se zbătea năvalnic. Apoi îi muşcă uşor lobul urechii şi când îi mângâie cu vârful limbii scoica urechii, Michelle se scutură înfiorată.

Gator îşi propuse să nu se grăbească, dorind să savureze fiecare clipă, oferindu-i astfel şi ei timp să se relaxeze alături de el, dar nu se putea uita la ea fără să o atingă. Îşi ridică încet mâinile, cuprinzându-i fiecare sân cu palmele deschise.

Pielea ei părea de porţelan fin sub mâinile lui întunecate. Mugurii sânilor ei erau de culoarea

petalelor de trandafiri, de care mama lui era atât de mândră, observă el în timp ce-i mângâia. În cele din urmă, pentru că nu se mai putea abţine îşi aplecă capul şi luă unul din muguri în gură. Îl sărută, îl supse şi-l frământă între buze zâmbind când acesta se întări.

Michelle îşi ridică mâinile, trecându-şi degetele prin părul lui negru şi des, ţinându-i capul lipit de piept, în timp ce el îi venera fiecare sân în parte. Câteva clipe îl ţinu strâns, mângâindu-i creştetul în timp ce pieptul îi era cuprins de un sentiment puternic de tandreţe. Senzaţia îi era străină, aproape maternă şi se întrebă de ce. Dar apoi, încet, această senzaţie fu înlocuită de ceva mult mai puternic şi mai erotic, provocând o căldură puternică în partea de jos a trupului ei care se ridica în spirale în sus şi în jos, până când îşi simţi membrele pline de furnicături. Căldura plăcută din stomac se transformă într-o fierbinţeală care i se stabili între coapse, făcând-o să simtă o imensă plăcere şi anticipaţie în acelaşi timp. Apoi şi el îşi scoase halatul. Michelle îl privi pe Gator cu o apreciere pur feminină. Nu exista niciun dram de grăsime pe trupul lui numai muşchi şi piele bronzată. Îi atinse pieptul uşor, trecându-şi vârful degetelor prin părul creţ care i se încolăcea în jurul degetelor ca nişte bucle de mătase. Îşi lăsă mâna să-i alunece peste abdomen şi simţi cum i se încordează muşchii.

— Mângâie-mă, Mic, spuse el simplu. Michelle îl ascultă, coborându-şi mâna acolo unde părul negru devenea şi mai des. Gator închise strâns ochii când ea îi cuprinse cu blândeţe bărbăţia. De câte ori, oare, în visele lui nu şi-o închipuise

făcând aşa ceva? se întrebă el.

Îşi simţi sângele zvâcnindu-i în urechi când ea începu o mângâiere plăcută care în câteva secunde îl făcu să fie tare şi pregătit pentru ea.

— Nu încă, Mic, spuse el, oprindu-i mâna mică cu a lui. Îi ridică mâna şi o sărută în palmă. Luând-o din nou în braţe, Gator o aşeză uşor pe pat, pe spate, aplecându-se şi el odată cu ea, în timp ce salteaua se lăsa sub greutatea lor. Din nou îi atinse sânii cu buzele, apoi îşi croi încet drum către buric, făcând mici cerculeţe erotice cu limba în jurul lui. Apoi o sărută pe abdomen. Mâinile lui nu se opriră nicio clipă, mângâind-o şi trezindu-i mii de senzaţii de-a lungul trupului. În cele din urmă îi atinse buclele mătăsoase dintre pulpe, strecurându-şi vârful degetelor înăuntru. Zâmbi când găsi ce căuta. Era umedă.

— Oh, iubito, gemu el. Ochii negri îi scânteiau la flacăra blândă a lumânării.

Michelle scoase un suspin de plăcere când degetele lui Gator îi atinseră centrul feminităţii. Se arcui, desfăcându-şi picioarele când el îşi continuă mişcările ce-o fermecau. Şi când reţinerile încetară s-o mai facă să se stăpânească, Gator îi şopti cuvinte de încurajare, unele din ele dulci şi tandre, altele destul de erotice care o făcură să roşească şi să nu mai ştie ce face. Tremură când o senzaţie delicioasă îi scutură trupul. Gura lui urmă acelaşi drum, iar ea îi simţi respiraţia fierbinte pe coapse şi atingerea atât de uşoară a limbii încât pentru o clipă crezu că totul nu-i decât o închipuire. Îl trase mai aproape. Gator zâmbi şi-şi ridică capul, iar ea murmură exprimându-şi neplăcerea.

— Pune-ţi picioarele pe umerii mei, iubito, spuse el.

Michelle făcu ceea ce-i spuse el. Gura lui reveni, nerăbdătoare, iar limba i se mişcă iute şi adânc înăuntrul ei, atingându-i uşor mugurul sensibil al feminităţii.

Mâinile lui nu se opriră o clipă, mângâindu-i şi frământându-i trupul, ridicând-o în aşa fel ca să se poată bucura pe deplin de tot ceea ce ea îi oferea. Michelle era şocată şi încântată în acelaşi timp. Cu Gator Landry nu existau limite. Nu existau graniţe sau zone interzise. Totul îi aparţinea şi la naiba cu sentimentul de proprietate. Michelle se mişcă, agitându-se sub mângâierile lui măiestrite. Nu exista nicio scăpare. Gator respiră adânc aroma ei şi ştia că până la bătrâneţe nu va uita niciodată mirosul ei erotic. Îl va urmări până în eternitate la fel ca şi ochii ei verzi şi sunetul glasului.

În cele din urmă o cuprinse o căldură arzătoare ce i se răspândi în coapse şi în pântece, explodând ca un tunet urmat de o lumină puternică, albă, care o copleşi câteva secunde îngrozitor de plăcute. Gator îi întreţinu ritmul mişcărilor frenetice, întâmpinând cu bucurie tumultul care-i zgudui trupul şi o lăsă tremurând în braţele lui. Prin ochii întredeschişi, Michelle îl văzu pe Gator mişcându-se deasupra ei şi se gândi că niciodată nu arătase mai atrăgător şi mai sexy. Se opri o clipă la baza coapselor ei apoi o pătrunse cu o mişcare fluidă care-i ridică şoldurile. Câteva secunde Gator rămase nemişcat, sprijinindu-se în coate. Se uită la Michelle şi se gândi că ea nu arătase niciodată mai frumoasă, cu ochii ei blânzi

şi verzi şi cu zâmbetul acela tandru, întipărit pe chip. O sărută uşor pe buze şi foarte încet începu să se mişte în interiorul ei. Era fierbinte şi strâmtă, cuprinzându-l atât de senzual încât se pierdu cu totul. Nu exista niciun nerv în tot trupul lui care să nu fie sensibilizat de femeia aflată sub el şi se întrebă dacă un om care se simţea atât de bine mai putea trăi după aceea să povestească şi altora. O sărută din nou, adânc şi limba ei o întâmpină nerăbdătoare pe-a lui, aşa cum şoldurile ei răspundeau la fiecare mişcare a trupului lui. Se mişcară în acelaşi timp de parcă ar fi fost un ritm de dans în care liniile aspre ale trupului lui se completau cu cele delicate ale ei. O auzi cum respiră din ce în ce mai iute şi ştia că acum controlul său începea să dispară cu fiecare bătaie a inimii. Ea îi strigă numele şi se arcui către el, la fel ca în urmă cu câteva clipe, când el sorbise din trupul ei. Controlul dispăru. El se mai împinse o dată, pluti către-marginea abisului şi apoi fu scuturat de un tremur neîntrerupt. Când în cele din urmă Gator îşi ridică capul de pe umărul ei, zâmbea. De fapt, zâmbea cu gura până la urechi de parcă ar fi auzit o glumă bună. Michelle se înroşi când reveni la realitate, aducând o dată cu ea şi o doză serioasă de vină. Îl privi prudentă.

— Ce-i aşa de nostim? Gator nu-i răspunse imediat. Întâi se rostogoli pe o parte şi o cuprinse în braţe. Oftă şi sunetul era un suspin pur masculin de satisfacţie.

— Mă gândeam doar la cât de bine ne potrivim noi doi, spuse el.

După o clipă se încruntă.

— Păcat că am lăsat să treacă atâţia ani fără să

facem ceva în această privinţă.

Oftă din nou, de data asta cu nostalgie.

— Am pierdut atâtea plăceri din dragoste. Asta te face să te întristezi un pic, nu-i aşa? În timp ce vorbea îi mângâie uşor ceafa. Cuvintele lui o făcură să între în panică. Era foarte normal pentru Gator să se comporte aşa în legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase între ei, în timp ce pentru ea pământul efectiv se cutremurase. Şi tot pentru Gator era normal să facă dragoste cu ea mai intim decât o făcuse ea vreodată în toată viaţa şi să se comporte de parcă n-ar fi fost mare lucru. Se referise la asta ca la o „bună partidă de dragoste”.

Privirile ei se ridicară de pe pieptul lui către ochi. Încă se mai simţea puţin timidă faţă de el, după tot ce împărtăşiseră împreună, iar el o privea de parcă ar fi aşteptat din partea ei o replică.

— Eu cred că sexul este prea mult supraestimat într-o relaţie, Gator, spuse ea. Este important, nimic de zis, dar nu chiar atât de important. Uite aşa. Putea şi ea să fie la fel de nonşalantă în această privinţă cu oricine altcineva.

Gator avu o senzaţie de adâncă dezamăgire. Dar la ce se putea aştepta? se întrebă el. Doar pentru că ceea ce trăise în urmă cu câteva clipe era pentru el cel mai grozav lucru ce i se întâmplase vreodată, asta nu însemna că era la fel şi pentru ea.

— Ei bine, cu siguranţă că acum câteva clipe luaseşi totul în serios, murmură el.

Obrajii lui Michelle luară foc. Aşa era Gator întotdeauna, îşi bătea joc de ea. De ce crezuse oare că ceea ce se întâmplase între ei îl va schimba?

Vru să se ridice dar el n-o lăsă. În schimb, râse şi o lipi de el strâns.

— Te tachinez, doar, iubito, spuse el. Îmi place o femeie pătimaşă. De fapt chiar prefer aşa ceva. Asta nu era chiar adevărat, îşi zise el.Ar fi vrut ca ea să-i spună că în mod normal nu era chiar atât de pătimaşă, că el fusese motivul acelei pasiuni neaşteptate, că el o făcuse să simtă lucruri pe care niciodată un alt bărbat nu reuşise s-o facă să le simtă.

— Râzi de mine, Gator. Întotdeauna râzi de mine. El fu foarte surprins de izbucnirea ei.

— Nu râd de tine iubito. Te tachinam numai. Nu-i nimic rău să te distrezi puţin în pat, nu?

— Întotdeauna râzi de mine, repetă ea, cu zâmbetul acela al tău… zâmbetul ăla arogant… de parcă ai avea ceva împotriva mea. Chiar şi acum mă priveşti aşa,

Gator Landry, spuse ea îndreptând un deget acuzator către el.. Mă face să mă simt atât de stânjenită încât nu pot să mai gândesc ca lumea.Mă tot întreb dacă nu cumva mi-a rămas ceva între dinţi sau sunt murdară pe gât.

— Doamne, Mic, nu mi-am dat seama… Se opri şi privirea lui deveni serioasă.

— N-o fac în mod intenţionat. Recunosc că uneori îmi pierd capul când sunt cu tine şi că gândurile mele o iau aiurea. Uneori gândurile mele devin ca nişte raze X, cred. Poate că asta mă face să zâmbesc. Ridică din umeri.

— Nu încerc să te complexez. Numai că nu pot gândi ca lumea când sunt în preajma ta.Mă faci să mă simt nervos.

— Eu te fac pe tine să te simţi nervos? întrebă

ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor. El dădu din cap.

— La naiba, da, mă faci nervos. Uite, eu încerc să mă concentrez să-mi fac datoria faţă de oraşul ăsta şi tu te foieşti în jurul meu în pantalonii ăia scurţi şi cu bluza aia care-ţi arată buricul ăla drăgălaş ori de câte ori îţi ridici braţele. Cum naiba să mai pot face ceva, pentru Dumnezeu?

Preţ de-o clipă ea rămase cu ochii pironiţi asupra lui. Era plăcut să ştie că îl putea ispiti măcar puţin. Şi era măgulitor să ştie că îl putea face pe Gator Landry s-o dorească după toţi aceşti ani. Aceasta îi conferea un sentiment de încredere pe care nu-l mai avusese de multă vreme. Michelle zâmbi. Se simţea frumoasă şi seducătoare. Ridică mâna către pieptul superb al lui Gator.

— Deci eu reprezint un dezechilibru pentru tine, nu? îl tachină ea.

— Poţi să spui şi aşa. Şi e neplăcut ca naiba, uneori. E ca şi cum te-ar mânca undeva şi nu poţi ajunge să te scarpini. Îi aruncă un surâs drăcesc şi-i prinse mâna. I-o strânse, apoi o ridică la gură şi-i sărută palma. Ea credea că sexul era supraestimat într-o relaţie, nu-i aşa? Ei bine, el îi va arăta cât de important era sexul sănătos între o femeie şi un bărbat. O să facă dragoste cu ea până când o să i se onduleze călcâiele şi până o să i ridice părul măciucă în cap. Şi când o să termine cu ea o să ştie că Gator Landry este cel care a făcut dragoste cu ea şi nimeni altcineva.

Gator îi plimbă mâna pe piept. Dar cineva trebuie să suporte, aşa că pot să fiu şi eu acela foarte bine. Mişcările lor erau acum încete şi fără grabă, iar când Gator o trase pe Michelle

deasupra, o umplu complet, plăcându-i la nebunie cum ea se strânsese ca o mănuşă catifelată în jurul lui. Se mişcă încet, torturând-o, de fiecare dată când ea se apropia de orgasm el rămânea complet nemişcat. În cele din urmă ea strigă, implorându-l să nu se mai oprească. Şi, deşi vrusese să-i dea o lecţie, fusese impresionat de privirea vulnerabilă din ochii ei. Îi oferi ceea ce dorea, izbindu-se în ea cu o răzbunare surprinzătoare chiar şi pentru el. N-o să-l uite prea curând, îşi promise el în gând. Când se auzi geamătul lui de plăcere ea era deja total epuizată. După aceea, o sărută adânc, incapabil să-şi desprindă gura de buzele ei. Se gândi că asta era ceva ciudat, pentru că el niciodată nu sărutase o femeie prea mult, în afară de cele câteva sărutări obligatorii dinainte şi după sex. Dar pe Michelle dorea s-o sărute, îşi dădu el seama. De fapt, asta îi provoca o plăcere imensă. Vorbiră apoi până târziu în noapte şi adormiră unul în braţele celuilalt.

CAPITOLUL 7

Când Gator deschise ochii a doua zi dimineaţă o găsi pe Michelle uitându-se la el de pe pernă. El zâmbi, se întinse şi apoi o luă în braţe.

— Neaţa, frumoaso. Cum ai dormit?

— Trebuie să stăm de vorbă. Gator clipi nedumerit de sobrietatea din tonul ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, ceva foarte grav, spuse ea. Nu ne-am protejat astă-noapte când am făcut dragoste. El clipi din nou.

— Vrei să spui că s-ar putea să rămâi

însărcinată?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se ridică în capul oaselor.

— Bineînţeles că nu. Dar n-am făcut nimic ca să împiedicăm… ei bine… ştii tu.

El clătină din cap, brusc amuzat.

— Nu, nu ştiu. Spune-mi tu.

— Am fi putut lua ceva. O boală. Niciunul dintre noi nu a fost protejat.

Zâmbetul lui păli când se ridică.

— Oh, înţeleg. Ţi-e frică să nu-ţi fi dat ceva, nu? rămase surprins cât de mult îl supăra această idee. Coborî din pat şi se ridică în picioare, punându-şi o mână în şold, total inconştient de goliciunea lui. Michelle se gândi că el niciodată nu arătase mai superb în lumina blândă a dimineţii.

— Pun pariu că nu te-ai oprit să-l întrebi pe doctorul Kildare dacă nu cumva avea păduchi, înainte de a-l lăsa să facă dragoste cu tine.

— Te înşeli. El îi ignoră răspunsul.La naiba, bine se mai pricepea să-i taie cheful dis-de-dimineaţă. Se simţea de parcă ea i-ar fi turnat o găleată cu apă rece în cap.

— Dar eu nu sunt un doctor grozav, aşa că nu sunt destul de bun pentru tine, nu?

E bine, dacă fac curat pe proprietatea bunicii tale şi te duc cu camioneta prin tot oraşul, dar devin prea îndrăzneţ dacă am tupeul să intru şi în casă. Aşa-i Mic?

Pentru prima dată, Gator îşi dădu seama că ţipa şi-şi coborî glasul.

— N-ai de ce să-ţi faci probleme, prinţesă. Sunt sănătos. Îşi înşfacă halatul şi ieşi trântind uşa, zguduind pur şi simplu casa din temelii. Michelle

se luă după el, simţind cum o cuprinde furia. Deschise iute uşa de la dormitor şi alergă în capul scărilor.

— Gator Landry, să nu îndrăzneşti să pleci şi să-mi trânteşti mie uşa în nas. Cine te crezi? Gator se opri la mijlocul scărilor. Se întoarse încet şi urcă din nou, cu bărbia ridicată şi cu privirea ca de gheaţă.

— Dar tu cine te crezi?

— Eu sunt o femeie matură, spuse ea, care de obicei se gândeşte mai mult înainte de a se culca cu un bărbat. Dar noaptea trecută… Se opri o clipă.

— Nu ştiu ce m-a apucat. Nu gândeam, cred. El nu o mai înţelegea. Ea îşi dădea seama că îl jignise.

— Am călătorit prin tot statul cu alte colege, explicându-le tinerilor că trebuie să fie prudenţi când e vorba de sex. Întotdeauna am o provizie de prezervative în poşetă. El păru surprins.

— Îţi ţii prezervativele în poşetă?

— Sigur că da. E un obicei pe care-l recomand şi altor femei.

El îşi lăsă capul într-o parte şi o privi.

— Şi cât timp îţi ia să termini o cutie, să zicem de douăsprezece bucăţi?

Nu era sigur că-i convenea ideea că ea era întotdeauna pregătită pentru sex.

— Asta nu are importanţă. El ridică o sprânceană.

— Pentru mine are.

— Problema e că întotdeauna eu mă protejez. Poate că n-am să termin cutia până la bătrâneţe, dar cel puţin e acolo când am nevoie de ea. Nu-mi

pot permite să-mi asum riscuri şi la fel, nici tu. Puţin din furia lui dispăru când îşi dădu seama că ea nu-l ataca pe el ca persoană. Nu că ar fi învinuit-o, bineînţeles. Reputaţia lui nu era prea bună. Şi în zilele de astăzi ea avea tot dreptul să fie prudentă. El n-ar fi trebuit să sară în sus aşa de repede. Gator urcă încet scările şi se opri în faţa ei cu o treaptă mai jos. Ea îşi aruncase halatul în grabă, fără să-l lege în talie. El îşi lăsă privirile să-i alunece pe fâșia verticală de piele care apărea de dedesubt.

— De obicei şi eu mă protejez, Mic, spuse el în cele din urmă. Numai că n-am simţit nevoia s-o fac şi cu tine. Ochii lui o priviră ţintă.

— Eşti în siguranţă cu mine, iubito, îţi promit. Nu te-aş fi lăsat să-ţi asumi vreun risc, crede-mă. Indiferent cât de mult te-aş fi dorit. Dintr-un motiv anume ea îl crezu. Gator Landry s-ar putea să aibă defectele lui, dar nu şi-l putea imagina jucându-se cu sănătatea sau cu viaţa ei.

— Îmi pare rău că am spus aceste lucruri. El se jucă cu cordonul de la halatul ei.

— Ai avut dreptate, spuse el. Eu n-ar fi trebuit să mă înfurii aşa de tare. Tăcu şi zâmbi.

— Crezi că m-aş putea împrumuta din provizia ta? întrebă el cu ochii plini de şiretenie. În clipa de faţă duc lipsă de aşa ceva. Bineînţeles, numai dacă nu le-ai folosit pe toate. Ea îl lovi în joacă.

— E o cutie nou-nouţă, caraghiosule. N-am folosit niciunul.

— Te deranjează dacă te întreb de când ai cutia? Ea se uită în ochii lui.

— De ce?

— Pentru că sunt un ticălos egoist, care are

păreri diferite, de aceea.

Ea zâmbi blând. Trebuia să-i răspundă cinstit.

— O am de aproape şase luni. El fu încântat de răspunsul ei şi asta se şi văzu pe chipul lui.

— N-aveam niciun drept să te întreb.

— Ştiu.

— Şi atunci de ce m-ai întrebat? Ea ridică din umeri.

— Pentru că nu am nimic de ascuns. Dar m-aş fi aşteptat din partea ta să accepţi şi un răspuns invers. El încuviinţă.

— Îmi place să cred că l-aş fi acceptat. Mic, dar nu pot să jur că ar fi fost aşa. Sunt gelos şi egoist şi ştiu asta. Prefer să cred că în toţi aceşti ani ai stat şi m-ai aşteptat pe mine.

— Şi mie îmi place să cred acelaşi lucru despre tine, Gator, dar ştiu că nu-i aşa.

Gator întinse mâinile sub capot unde trupul ei era încă cald după somn. Părul el lung îl era zburlit, iar ochii, încă mici de somn.

— Vreau să fac din nou dragoste cu tine, Michelle Thurston, spuse el simplu.

Ea zâmbi blând.

— Şi eu vreau să faci dragoste cu mine, Matthieu Landry. El o privi o clipă, încântat de felul în care ea îi rostise numele. Suna răguşit şi sexy pe buzele lui Michelle. O urmă sus pe scări şi închise uşa dormitorului în urma lor.

Reba Kenner şi Fiona Landry stăteau pe veranda plină de ferigi şi-şi beau cafeaua, în timp ce Mae West se încălzea la soarele de dimineaţă. Reba goli ceaşca de cafea şi o puse pe măsuţa împletită de alături.

— Crezi că ar trebui să trimitem pe cineva după

ei? Fiona ridică din umeri.

— Nu-i nevoie să ne grăbim.

— Dar dacă îşi scot ochii? Se poartă precum pisica cu câinele, uneori. Fiona râse.

— Michelle doar e soră medicală, nu? Dacă vreunul din ei păţeşte ceva, ea ar trebui să fie în stare să se îngrijească de asta.

— Ce crezi că fac acum?

— Cine ştie? Un bărbat şi o femeie absolut singuri în baltă…

Se opri, iar pe chipul ei apăru o expresie visătoare.

— E atât de romantic. Reba îşi încrucişă braţele pe piept.

— N-o să mai fie atât de romantic dacă află că noi le-am pus apă în canistra de benzină. Fiona făcu un gest de neîncredere.

— Nu vor afla. Şi apoi, le-am făcut o favoare. Tinerii ăştia doi sunt nebuni unul după altul de ani de zile, dar sunt prea afurisit de încăpățânaţi ca să facă ceva în privinţa asta. Noi doar le-am dat un uşor impuls. Până la urmă ne vor mulţumi. Şi într-o bună zi, când o să ne aducem aminte, o să râdem cu toţii.

— Asta înseamnă că într-o bună zi o să le spui ce-am făcut?

— Nu. Acest secret o să meargă cu mine în mormânt.

— Deci, cam pe când crezi că ar trebui să trimitem pe cineva după ei?

— Oh, mai lasă-i vreo oră.

Gator luă carnea prăjită din tigaie şi o puse în farfuria pe care o ţinea Michelle.

— Micul dejun e servit, doamnă, anunţă el

zâmbitor. Apoi luă tigaia de pe focul făcut în curte şi puse în loc un ibric cu apă pentru ness.

Michelle privi fără poftă la carnea de conservă. Oh, ce n-ar fi dat pentru nişte prăjituri cu unt şi lapte, pline cu sirop şi un pahar mare cu lapte rece, se gândi ea.

— O să duc asta înăuntru, spuse ea încercând să arate puţin bucuroasă faţă de neînsemnatul lor mic dejun. Am găsit o jumătate de pâine în debara, şi e încă bună. Gator o urmă înăuntru, în bucătărie, unde Michelle aşezase pe măsuţă farfurii şi tacâmuri. O aşteptă să se aşeze, apoi luă loc pe scaunul de vizavi.

Ea puse carnea în farfurii şi-i dădu pâinea. El o luă, dar ochii nu-i părăsiră chipul.

Ea îşi pieptănase părul care-i cădea pe umeri ca un nor mătăsos. Încă îşi mai amintea senzaţia pe care o simţise în vârful degetelor când i-l clătise de şampon aseară, sau cum îl simţise pe umerii lui. După dragostea împărtăşită îi era imposibil să se uite la ea fără să o dorească. Michelle ridică ochii din farfurie şi-l văzu uitându-se la ea. Zâmbi.

— La ce te gândeşti? El ridică din umeri.

— Mă gândesc cât de mult mi-ar plăcea să te duc la un restaurant ca lumea, pentru o friptură.

— Friptură. Şopti cuvântul cu adoraţie în glas.

— Crezi că o să apucăm să mai mâncăm vreodată carne şi legume proaspete?

— Într-o zi, Mic. Ea oftă cu nostalgie.

— Crezi că viaţa se va mai reîntoarce vreodată la normal, după toate astea?

El îi susţinu privirea.

— Nu şi pentru mine. Ea ştia că el spune adevărul. Liniile de înaltă tensiune se puteau

repara, iar oraşul îşi va reveni la normal după furtună, dar viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi. În ultimele câteva zile, mai ales în ultimele douăsprezece ore, viaţa ei se schimbase dramatic. Nu, lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte. Michelle muşcă din sandviş şi mestecă, dar era conştientă de privirile lui Gator.

— Ce, ai de gând să faci după ce se termină toate astea? întrebă ea. Când lucrurile vor reveni cât de cât la normal? Gator reflectă asupra întrebării ei.

— Păi, mai întâi am să fac ordine în zona asta a oraşului unde avem necazuri. Deja am început, dar din cauza furtunii am lăsat-o baltă, deocamdată.

Sunt vreo doi puşti care fac necazuri şi... Se opri.

— Bineînţeles că un tânăr nu prea are ce face în oraşul ăsta. Ştii? N-avem decât un teatru şi uneori un film rulează săptămâni în şir. În locul ăsta nu prea există distracţii. Nu-i de mirare că tinerii se ţin de prostii.

— Nu aveţi o organizaţie pentru tineri?

— Ba da, dar nu-i cine ştie ce. Nu avem fonduri.

— Ar trebui să ceri voluntari. Şi mai mulţi bani ca să poţi începe un program pentru tineret, adăugă ea. Dacă rata criminalităţii a crescut atât de mult printre tinerii de aici, ai tot dreptul să mergi la primărie şi să ceri ajutor în această privinţă. Programul în care sunt şi eu implicată se bazează numai pe voluntari.

Călătorim prin diferite localităţi şi vorbim despre probleme legate de tineri. Nu numai despre boli, dacă vrei să ştii. Vorbim şi despre

alcool, şi despre droguri.

Avem oameni care vorbesc despre importanţa educaţiei. Am implementat un program similar cu cel al lui Jesse Jackson. Şi totul e făcut de voluntari.Aş putea să mă interesez dacă putem include şi orăşelul acesta în turneul nostru.

— E foarte frumos, Mic, dar eu nu vreau să-mi asum această responsabilitate.

Văzând expresia ei surprinsă el continuă:

— Nu că n-aş dori binele acestui oraş, dar nu vreau să fiu eu cel care o face. Am alte planuri pentru viaţa mea. Ea încuviinţă.

— Ştiu. Te-ai gândit la cineva care să-ţi ia locul?

— Am vreo doi adjuncţi buni care ar fi interesaţi. N-am prea avut ocazia să discut cu ei în detaliu pentru că a venit furtuna şi totul s-a dat peste cap. Înainte de asta, mă interesa să aflu cine a jefuit-o pe mama mea.

Vezi tu, plănuisem să mă folosesc de insigna mea ca să mă răzbun pe ei.

— E ceva omenesc.

— Da, dar ăsta nu-i un motiv pentru care să accepţi un asemenea post. Cred că în momentul acela eram mai mult interesat de răzbunare. Dar mama e tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta.

— Cum se face că nu te-ai însurat niciodată şi n-ai avut copii?

Ştia că e prea curioasă dar nu se putea abţine. Voia să ştie cât mai multe despre el, trebuia să ştie cât mai multe.Ar fi trebuit să-şi dea seama că făcând dragoste cu el asta îi va stârni interesul şi curiozitatea.

— Niciodată nu am avut ceva ce să-i ofer vreunei femei. Şi când am lucrat pe plantaţiile de

trestie de zahăr… ei bine, în viaţa mea nu mai era loc şi pentru altceva.

— Povesteşte-mi şi mie. El ridică din umeri.

— Călătoream prin ţară, când am dat de locul ăsta, în întregime distrus.

Bătrânul, care era proprietar, mi-a râs în nas când i-am cerut o slujbă. Mi-a spus că nu avusese o recoltă ca lumea de ani de zile. Amândoi eram într-o situaţie proastă. El nu-şi putea permite să angajeze un ajutor, iar eu nu-mi puteam găsi o slujbă din cauza problemelor pe care le avusesem în adolescenţă. Aşa că m-am oferit să-l ajut pentru masă şi casă. A durat mult timp până când am pus totul pe picioare.Aş fi plecat mai de mult dacă nu m-aş fi ataşat aşa de mult de bătrân. Îl consideram într-un fel, ca pe un părinte. În cele din urmă am devenit partenerul lui de afaceri şi plantaţia a început să aducă bani. Mulţi bani. După o vreme am vândut partea mea.

— Ai mai auzit de el?

— Mi-a trimis o vedere acum vreo două săptămâni. Nu i-am răspuns. Nu-mi prea place să scriu.

— Da, ştiu. Gator zâmbi.

— S-ar fi putut să fac o excepţie, dacă aş fi ştiut că vrei să ştii de mine.

Michelle îşi zise că era mai bine să discute despre altceva.

— Cu siguranţă că ai cunoscut pe cineva în tot acest timp, cu care să vrei să te căsătoreşti într-o bună zi, spuse ea. El o privi în ochi.

— Am avut multe femei, dacă asta vrei să ştii, Mic. Dar n-a fost cu niciuna ceva de durată. Cred că vreo două deveniseră chiar serioase şi m-au

invitat acasă la familiile lor. De obicei, atunci îmi pierdeam interesul şi găseam pe altcineva. Ştiu că pare nepăsător din partea mea dar nu voiam să dau iluzii false nimănui. Iar acum… Se opri şi ridică din umeri.

— Probabil că am îmbătrânit destul ca să fie nevoie să mă însor şi să am copii.

Întotdeauna am făcut exact ceea ce am vrut. Probabil că unei soţii nu i-ar plăcea asta. Ea încuviinţă.

— Probabil că ai dreptate în privinţa asta.

— Şi apoi, m-aş simţi ca un animal în cuşcă. Îmi place libertatea pe care o am. După cum ţi-am spus, nu m-am culcat cu mai mult de o femeie o dată. E mai puţin complicat astfel. Dar nu-mi place să cer permisiunea cuiva înainte de a face ceva.

— Ai putea face oricând o căsătorie modernă.

— Adică?

— Adică să cazi la o înţelegere cu soţia ta.Ai putea face ce vrei, iar ea la fel.

El se aplecă înainte şi zâmbi.

— Şi cine ar avea grijă de copii?

— Aţi face cu rândul. Trăim o viaţă modernă, Gator. El reflectă.

— Nu cred că m-aş simţi liniştit ştiindu-mi soţia noaptea singură. Niciodată nu poţi să ştii ce se poate întâmpla.

— Ar putea să iasă cu prietenii.

— Da, dar…

— N-ai avea încredere în ea?

— Bineînţeles că aş avea, nici nu m-aş însura dacă n-aş avea încredere în întregime în ea. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să am încredere şi în oamenii cu care se află. Michelle zâmbi.

— Ştii ce cred eu? Cred că eşti un caz grav de standarde duble. Vrei să şi mănânci prăjitura dar s-o şi păstrezi întreagă, Gator Landry. N-ai să găseşti prea multe femei care să accepte felul ăsta de filosofie.

El ridică dintr-o sprânceană, iar ochii lui licăriră amuzaţi.

— Vei fi surprinsă, Mic. Unele femei încă preferă tipul masculului adevărat.

— Oh, prostii! Trăieşti în preistorie, Gator. Ţi-aş propune să revii la realitate.

Gator zâmbi şi se sprijini de spătarul scaunului. Expresia de pe chipul lui era ironică. Îi plăcea s-o vadă când se enerva. Ochii ei scânteiau ca cioburile de sticlă.

— Ce s-a întâmplat, Mic? Unde trăieşti tu nu mai există niciun bărbat adevărat?

Ea împinse scaunul şi se ridică.

— Un bărbat adevărat nu trebuie să trăiască după nişte reguli perverse, Gator. Dacă are încredere în propria masculinitate, n-are de ce să simtă nevoia mereu să dovedească că el e cel mai tare. Își luă farfuria și o duse la chiuvetă. Din punctul el de vedere conversaţia luase sfârşit.

Scaunul lui Gator scârţâi când se ridică de la masă. Îşi luă farfuria şi se apropie de ea. Rămase o clipă în spatele ei la doar câțiva centimetri. Ştia că ea îl simte aproape. Îşi dădea seama după cum i se încordase spatele, de parcă l-ar fi provocat să se apropie şi mai mult. Mai făcu un pas şi se întinse lângă ea pentru a-şi pune farfuria în chiuvetă. Ea tresări la zgomot.

Michelle strânse din dinţi când Gator se apropie şi mai mult. Îi simţea căldura trupului şi felul în

care ei i se ridica părul pe ceafă. Închise ochii când se lipi de ea.

— Ce faci? îl întrebă ea abia respirând.

Auzi râsul din glasul lui şi-i simţi dorinţa când îşi lipi coapsele de şoldurile ei.

— Încerc să-ţi arăt cât de încrezător sunt în privinţa… ăă, masculinităţii mele, spuse el. Ea roşi.

— E mai mult decât atât, spuse ea. E un sentiment pe care-l ai în interiorul tău.

— Întoarce-te, Mic, spuse el încet.

Cum ea nu se mişcă, el îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog, adăugă el. Michelle se întoarse cu faţa la el, deşi îşi dori să n-o fi făcut. Era atât de aproape, atât de supărător de aproape încât îi putea vedea ţepii din barba nerasă. Încercă să facă un pas înapoi, dar şoldurile i se loviră de dulap.

Gator îşi puse mâinile de o parte şi de alta, aplecându-se uşor şi mângâindu-i obrajii cu respiraţia lui.

— Mă cam faci să-mi ies din minţi, Michelle Thurston, ştii asta? întotdeauna ai făcut aşa. El îşi lipi trupul de al ei în timp ce-i vorbea astfel că pelvisul îi simţea bărbăţia.

— De câte ori sunt lângă tine îmi vine să te arunc pe umăr şi să te duc în peştera mea. Da, am spus peşteră, adăugă el, râzând. Cred că tu scoţi la iveală bestia din mine, nu? Cum ea nu spunea nimic, el ridică un deget către buze şi i le atinse uşor.

— E chiar atât de rău, Mic? Să vrei să ai un pic de control asupra femeii de care eşti înnebunit?

— O relaţie ar trebui să fie egală de ambele

părţi spuse ea afectată. El zâmbi.

— Aşa se vorbeşte la cocktail-uri şi la petreceri în zilele noastre, iubito? Nu e nimic deosebit, doar că există momente când un bărbat vrea să domine, să stăpânească.

Spune-i orgoliu, nu-mi pasă, dar uneori unui bărbat îi place să simtă că e în stare să-i sucească minţile unei femei. Există şi momente de flori şi poezie sau alte nimicuri frumoase dar în pat un bărbat trebuie să fie în stare să-şi facă porţia de gemete şi de sudoare şi…

— Recitalul ăsta are vreun scop, îl întrerupse ea, sau pur şi simplu încerci să mă şochezi?

— Am senzaţia că în ultima vreme nu prea te-ai aflat în preajma prea multor bărbaţi care să te şocheze sau să-ţi provoace vreo surpriză. Poate că ţi-ar prinde bine şi puţină duritate, Mic. Poate că experienţa ţi-ar şterge liniile acelea de îngrijorare de pe frunte. Ridică mâna şi-i atinse liniile subţiri de deasupra sprâncenelor.

— Nu sunt o mironosiţă, Gator, spuse ea, şi sunt prima care să recunosc că a face dragoste e ceva sănătos, atât fizic cât şi emoţional. Dar cum rămâne cu celelalte lucruri pe care se bazează o relaţie? Cum rămâne cu dragostea, cu încrederea şi cu prietenia? Şi cum te poţi aştepta să te dorească o femeie în pat, dacă în afara lui se simte oprimată? Da, îmi place ca un bărbat să deţină controlul uneori, dar sunt şi momente când vreau să fiu şi eu egală cu el. El se încruntă.

— Vrei un papă-lapte?

— Nu vreau un papă-lapte. Dar n-aş sta acasă în timp ce bărbatul meu aleargă de colo-colo făcând numai Dumnezeu ştie ce. Asta e valabil şi

reciproc, Gator. Dacă ai să găseşti o femeie care să vrea să trăiască aşa, s-ar putea să nu merite deranjul. Zâmbetul lui era încet şi leneş.

— Crezi că te pricepi de minune la toate, nu? Ea îşi ridică privirea către el, iar zâmbetul îi era încrezut.

— Hai să spunem doar atât, Gator Landry. Bărbatul meu nu se va grăbi niciodată să plece de lângă mine. Zâmbetul lui se lăţi.

— Ei da, aşa ceva îmi place să aud. Se apropie şi o cuprinse de mijloc.

— Ştii, încep să cred că un bărbat ar trebui să fie nebun să te lase singură acasă.

S-ar putea să fii exact genul de femeie care să-l ţii legat de tine. Ea îi zâmbi modestă.

— Da, dar ce te face să crezi că ar putea exista un bărbat care să poată să mă ţină pe mine legată de el, Gator Landry?

CAPITOLUL 8

Gator văzu provocarea din ochii ei verzi şi-şi ridică bărbia în sus.

— Cred că la vârsta mea, ştiu cum să păstrez o femeie fericită, Mic.

— În dormitor, poate, răspunse ea calmă, dar oamenii nu pot sta în pat toată ziua.

Ce-i poţi oferi unei femei când coborî din aşternut, Gator? O femeie are multe pretenţii, ştiai? îi place să fie cucerită şi curtată. N-o înşfaci de păr şi o târăşti în dormitor.

— Sunt în stare să cuceresc şi o femelă de dihor de la nouă sute de metri, doamnă.

Era clar că el n-o lua în serios.

— Şi după ce termini „de a geme şi de a asuda”,

după cum ai spus tu, o femeie vrea să fie luată în braţe şi dezmierdată, şi…

— Pot să fac şi asta.

— O vreme, poate. Dar viaţa nu e făcută numai din cine romantice la lumina lumânărilor şi scăldate în lumina lunii sau din îmbrăţişări pe canapea. Există şi cealaltă parte, cumpărăturile, treaba în casă, în curte…

— Dar ştiu că eşti în stare să tai elanul unui bărbat, spuse el râzând.

— Este dificil să reprezinţi totul pentru o femeie, spuse ea. Sexul este important, dar ar trebui să fie ca un desert într-o relaţie. Absolut totul trebuie să fie bun între doi oameni ca şi sexul să fie bun.

— Vorbeşti de parcă ar fi vorba despre o slujbă, Mic. Aşa dispare tot farmecul. De ce doi oameni nu pot să se bucure, pur şi simplu, de ceea ce au atâta vreme cât durează?

— Pentru că, cu cât te străduieşti mai mult, cu atât devine mai plăcut şi durează mai mult. Poate chiar pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna? El păru sceptic.

— Asta înseamnă foarte multă vreme. Eu nu mă pot gândi mai departe de săptămâna viitoare, măcar. Nu vreau ca viaţa mea să fie atât de clar planificată,

Mic. Îmi plac surprizele. Îşi băgă mâinile în buzunare şi merse la fereastră privind golful. O ceaţă subţire acoperea copacii, făcând ca totul să pară şi mai verde parcă, iar vegetaţia mai bogată şi mai plină de viaţă.

— Presupun că doctorul Kildare se încadra perfect în criteriile tale, nu?

Michelle nu răspunse imediat.

— Era destul de aproape. El se întoarse.

— Şi desertul cum era? Chipul lui Michelle deveni roşu ca focul.

— Asta-i ceva personal.

— Toată conversaţia asta e ceva personal, Mic. Doar tu ai deschis-o şi nu-ţi pasă prea mult că-mi scoţi la iveală defectele. Cred că încerc doar să te înţeleg mai bine. Să-mi dau exact seama ce vrei tu de la un bărbat. El nu-şi dădea seama de ce se agita atât. Era limpede că nu se încadra în pretenţiile ei şi nu era nici prea sigur că ar fi vrut. Numai gândul că s-ar putea lega de o femeie pentru tot restul vieţii îl înfiora. Şi ce era cu toate acele probleme casnice pe care le amintise ea? De ce să faci cumpărături când puteai mânca la restaurant? Cumpărăturile lui constau doar din alimente strict necesare: bere, covrigei săraţi şi lapte cu ciocolată. Şi nu era nevoie să faci treabă în curte când locuiai pe o casă plutitoare. Michelle încă reflecta asupra întrebării. Oftă.

— Desertul cu Jeffrey era ca… plăcinta cu mere, cred. Gustos dar simplu.

— Simplu? El repetă cuvântul încet şi zâmbi. În minte i se ridicară un milion de întrebări dar nu puse niciuna. N-avea niciun drept. În loc de asta îşi puse o mână în şold şi-şi lăsă capul într-o parte.

— Atunci cu mine cum este, Mic? Desertul, vreau să spun.

Ea clătină din cap. El era într-adevăr un ticălos, al naibii de încrezut, îşi zise ea.

— Ştii foarte bine că e bun. Orgoliul lui masculin îl îmboldi să afle mai mult.

— Dar cu ce l-ai compara? Ea îşi dori acum să nu mai fi spus nimic. Dar ştia că Gator nu va

renunţa până când n-o să-i spună totul.

— Ei bine, cu tine seamănă mai mult cu… Se opri, zâmbi şi roşi din nou.

— O îngheţată cu cremă fierbinte de fondante având toate garniturile.

— E chiar atât de bun?

— Bineînţeles că e bun.Pe de o parte este crema fierbinte de fondante, bună, caldă şi dulce. Apoi e îngheţata rece, nucile care crănţăne între dinţi şi deasupra frişca dulce. Îţi încântă toate simţurile. Ce-ai putea cere mai mult de la un desert?

El râse încet şi se apropie de ea. Rămase în faţa ei privind-o şi gândindu-se la cât de frumoasă era dimineaţa, cu pielea ei albă ca frişca proaspătă.

— Niciodată nu m-am simţit excitat ascultând doar ingredientele unei îngheţate cu cremă de fondante, reflectă el cu voce tare. Îi luă o şuviţă de păr şi o frecă între degete.

— Ce-ai zice dacă am lua o cutie cu frişca şi am merge sus?

Michelle râse, dar îl îmbrăţişă binevoitoare. Când o privi ea îşi simţi stomacul de parcă ar fi fost căptuşit cu cremă de fondante. El îi sărută urechea, iar ea simţi un fior de plăcere şi-i înconjură mijlocul cu braţele. El se trase înapoi fără a mai zâmbi. Expresia de pe chipul lui era aproape tandră.

— Mic, nu pot face toate acele lucruri. Ştii tu, cumpărăturile şi spălatul. Ea încuviinţă.

— Ştiu asta.

— Dar nu înseamnă că nu sunt nebun după tine, totuşi.La naiba, cred că sunt îndrăgostit de tine de cincisprezece ani dar niciodată n-aş putea reprezenta un ideal pentru tine. Cred că voi

rămâne întotdeauna un ticălos egoist, nu?

Ea îl mângâie pe obraz.

— Dar cel puţin eşti cinstit. El clătină din cap.

— Doamne, vreau atât de mult să fac dragoste cu tine, că mă doare. Nu mă pot uita la tine fără să vreau să te ating. Şi nu te pot atinge fără să vreau să te gust. E ca un drog, Mic. El zâmbi trist.

— N-am niciun drept să fac totuşi dragoste cu tine. Nu-ţi pot oferi nimic din ceea ce este important pentru o femeie ca tine. El se opri şi se uită la ea. Apoi, pentru că nu se putea abţine îşi coborî gura peste buzele ei. O sărută adânc, iar limba lui pătrunse înfometată în centrul catifelat al gurii ei. O dorea.

Dorea să se scufunde în moliciunea ei şi să-şi îngroape capul în sânii ei.

Şi nu conta că doar abia câteva clipe în urmă se dăduseră jos din pat.

Când îşi ridică capul, ochii lui străluceau de dorinţă.

— Bineînţeles că niciodată nu las ca binele sau răul să stea în calea a ceea ce doresc să am. Cred că ăsta e un avantaj atunci când eşti egoist.

Michelle îşi puse braţele pe umerii lui şi-l luă de gât.

— Aşa cred şi eu, spuse ea încet, ştiind că şi ea dorea să facă dragoste cu el, la fel de mult ca şi el. Nici ea nu se sătura de el.

Nu era numai ceva sexual între ei; ea îşi dădea seama de acest lucru, deşi Gator Landry nu va recunoaşte niciodată asta. El îşi dădea complet drumul numai în pat, altfel avea dificultăţi în a se manifesta liber. În pat arăta ceea ce era cu adevărat, un om bun, iubitor şi foarte altruist. Dar

ea ştia că el era mai hotărât ca niciodată să-şi păstreze imaginea de bărbat dur şi sigur. Gator avea însă şi o delicateţe aparte care-i atingea corzile sensibile ale inimii. Şi, deşi el nu suporta ideea de a petrece prea mult timp cu aceeaşi femeie, ea ştia că în pat era numai al ei. În clipa în care se scutura înfiorat, tremurând lângă ea, el era complet al ei şi numai al ei. Iar ea nu avea nevoie de false promisiuni din partea lui. În clipa de faţă, omul însuşi era mai mult decât suficient pentru ea.

Gator o luă în braţe şi o duse sus, în dormitor. O puse încet pe pat, apoi începu să o dezbrace, sărutându-i fiecare parte a trupului pe care o descoperea.

Când rămase complet goală, ea se ridică în capul oaselor şi începu şi ea să-l dezbrace. Era ceva foarte senzual în actul acesta de a-i scoate hainele, se gândea ea, în timp ce-i scotea blugii, înşi înghiţi un nod din gât când văzu confirmarea dorinţei lui. Michelle îngenunche pe podea între coapsele lui şi-l sărută, primindu-i cu dragoste limba ce se strecurase nerăbdătoare printre buzele ei. Îi mângâie pulpele în timp ce adâncea sărutul. Şi apoi el gemu şi se trase înapoi, iar după o clipă erau amândoi cuprinşi brusc de o pasiune arzătoare care-i ţinea înlănţuiţi unul de celălalt, după aceea, cântându-şi numele unul altuia printre respiraţiile întretăiate. Gator o ţinu în braţe multă vreme, ascultându-şi bătăile inimii, întrerupte când şi când de ciripitul păsărelelor de la fereastră. Când vorbi glasul îi era răguşit.

— Vreau să ştii că astea au fost cele mai fericite zile din viaţa mea, îi mărturisi el.

O strânse la piept.

— Îţi mulţumesc, Mic. El reflectă o clipă asupra propriilor cuvinte. Niciodată nu mai mulţumise unei femei până acum că împărţise patul cu el. Le cumpărase cadouri, da. Dar ei îi datora mai mult decât o lovitură uşoară pe spate, după tot ceea ce împărtăşiseră împreună. Ea îi oferise mai mult decât o simplă plăcere. Simţea că şi ea dăduse o parte din sufletul ei.

Comparativ cu asta, un simplu mulţumesc nu părea suficient.

Michelle fu sincer mişcată de cuvintele lui, dar nu-i răspunse imediat. Nu avea încredere în glasul ei în acel moment. Gâtul o durea tot înghiţind nodurile care se formau acolo, iar inima şi-o simţea copleşită de tristeţe, ştiind că în scurt timp va trebui să plece din acest pat, singurul loc în care el se putea simţi în siguranţă, iubind-o. Iar ea simţea că el o iubeşte cu adevărat, că o iubise ani de zile, la fel cum îl iubise şi ea. Da îl iubea, îşi spuse ea. Era îndrăgostită de Gator Landry; simplu ca bună-ziua. Se ridică într-un cot şi zâmbi către el.

— Eu ar trebui să-ţi mulţumesc. Nu se întâmplă prea des ca o fată să fie tratată numai cu îngheţată cu cremă de fondante, ştii?

Şi nu prea des un bărbat era în stare să facă o femeie să se simtă aşa cum o făcea el. Gator o atingea în anumite feluri, cum alţi bărbaţi nu reuşiseră nici pe departe să o facă, atât fizic cât şi emoţional. Îşi pusese amprenta asupra ei de parcă ar fi însemnat-o cu fierul roşu şi şi-ar fi pus iniţialele lui acolo. Nimic şi nimeni nu va mai fi ca el în inima ei. Dar asta n-ar trebui s-o surprindă,

îşi zise ea.

Aşa-i făcuse de când avea cincisprezece ani. Deşi atunci nu se culcase cu ea, el fusese cel care-i trezise trupul la viaţă, deşteptându-i senzaţii dulci cu vorbe şoptite şi atingeri delicate, trimițându-i astfel în creier mesaje senzuale ce nu muriseră niciodată. Alunecaseră doar în subconştient unde aşteptaseră toţi aceşti ani să fie reaprinse la viaţă.

O încurcase rău de tot de data asta, îşi spuse ea. Reuşise să se îndrăgostească de Gator Landry. Dar bănuise de la bun început că aşa se va întâmpla dacă va petrece mult timp cu el, nu? Nu acesta era motivul real pentru care nu se mai întorsese în vara următoare, după cum promisese în urmă cu atâția ani, motivul pentru care îl evitase complet pe parcursul vizitelor făcute bunicii ei? De la cincisprezece ani îşi dăduse seama cât de capricioasă era atracţia dintre ei, cât de periculoasă, dar cel mai mult îşi dăduse seama că relaţia lor nu ducea nicăieri. Chiar şi la cincisprezece ani nevoia de independenţă a lui Gator fusese bine fixată în personalitatea lui.

Ar putea-o urmări în continuare fără odihnă dar el va rămâne întotdeauna imposibil de atins. Îşi va petrece întreaga viaţă regretând dragostea pe care o simţea faţă de acest bărbat, îşi zise ea. Semăna probabil cu senzaţia pe care o aveai iubind un bărbat însurat, se gândi ea. El nu era în stare să-i ofere decât atât şi nimic mai mult. Gator îi spusese foarte clar ce-i putea şi ce nu-i putea el oferi.

Un zgomot ca un bâzâit pătrunse în încăpere şi Michelle tresări. Gator se ridică din pat deloc

deranjat de goliciunea lui.

— O barcă, spuse el. Cineva, în sfârşit, s-a gândit să vină după noi.

Michelle fu puţin recunoscătoare.

— Ei bine, nu prea par să arate diferit, îi spuse Reba Fionei când Gator şi Michelle coborâră din camionetă îndreptându-se către casă. Fiona Landry roşi.

— Şşt, or să te audă! Reba îşi puse mâinile subţiri în şolduri şi-i privi amuzată.

— E mai mare ruşinea să fie nevoie să trimiţi pe cineva în ajutor după nişte oameni, numai pentru că ei n-au destul bun-simţ să se întoarcă când trebuie.

Gator îşi îmbrăţişă mama.

— Sper că nu ţi-ai făcut griji, mamă, spuse el. A fost o problemă cu barca.

Fiona făcu un gest de înţelegere.

— Oh, n-am fost îngrijorată, cred că nu mai există nimeni altcineva ca tine să cunoască atât de bine balta asta. Acum vino aici pe verandă să bei ceva rece. Şi tu, Michelle. Sper că fiul meu s-a purtat frumos. Michelle roşi fără să vrea. Dac-ar şti ea. Prin mintea ei trecu scurt imaginea lor întinşi în pat.

— Da, a fost un gentleman perfect, doamnă Landry. Nu văzu privirea dezamăgită pe care o schimbară cele două bătrâne şi nici amuzamentul din ochii lui Gator.

— Ce-i cu prostia asta, de doamnă Landry? întrebă femeia. Să-mi spui Fiona, ai auzit? O conduse pe Michelle pe verandă şi o pofti să se aşeze.

— Ce-ai spune de un pahar de ceai cu gheaţă?

întrebă ea.

— Şi câțiva din biscuiţii mei cu zahăr. Am făcut biscuiţii ăştia chiar în dimineaţa furtunii, în caz că se întrerupea curentul şi nu mai puteam băga nimic la cuptor, adăugă ea, întinzând o farfurie.

— Poftim, fiule, stai şi tu jos lângă Michelle şi povestiți-ne mie și lui Reba despre toate aventurile voastre din ultimele două zile.

— Păi, nu prea e mult de povestit, spuse Gator punându-şi balansoarul lângă cel al lui Michelle şi simţindu-se ca un elev chemat în biroul directorului.

Nu observă expresiile decepţionate de pe chipurile bătrânelor.

— Am omorât un şarpe. Cred că ăsta-i cel mai important lucru ce s-a întâmplat.

Se întoarse către Michelle pentru confirmare.

— Nu-i aşa? Ea se înroşi din nou şi aproape se înecă cu biscuitul.

— Ăă, da. Zâmbi forţat.

— Un şarpe veninos, adăugă ea pentru a-şi acoperi stinghereala.

Dumnezeule, nu se simţise în viaţa ei atât de vinovată. Ea şi Gator arătau probabil de parcă ar fi sosit direct dintr-o orgie romană, îşi zise Michelle. Şi când te gândeşti că bietele bătrâne îşi făcuseră atâtea griji din pricina lor. Probabil că nu dormiseră toată noaptea.

— Părea să fi avut peste un metru lungime, spuse ea.

Fiona o bătu afectuos pe mână pe Michelle.

— Cred că te-ai speriat îngrozitor, draga mea, spuse ea. Dar acum totul s-a terminat, iar eu şi Reba am cărat apă în baie, două ceasuri întregi ca

să poţi face baia aceea cu spumant pe care ţi-am promis-o de ieri. Nimic nu te bine dispune mai mult ca o baie bună, fierbinte.

— Gator mi-a pregătit o baie cu spumă, aseară, spuse Michelle fără să se gândească.

Cele două bătrâne schimbară priviri pline de speranţă.

— Chiar m-a ajutat să mă spăl pe cap la chiuvetă.

Femeile râseră cu gura aproape până la urechi auzind această destăinuire.

Gator îşi drese glasul încurcat şi se ridică, nesimţindu-se în largul lui în liniştea care se lăsă după spusele lui Michelle.

— Cred că e mai bine să merg în oraş, să văd ce se întâmplă, spuse el.

— Vii la cină, nu-i aşa? întrebă Fiona. Reba şi cu mine am tăiat două găini grase…

— Nu cred, mamă. Trebuie să dau o mână de ajutor în oraş.

Gator ştia că doar îşi caută scuze, dar deja petrecuse mult prea mult timp alături de Michelle. Nici măcar nu se mai putea uita la ea fără să aibă o senzaţie de gol în stomac, ceva foarte nou pentru el şi era prea matur ca să se învârtă de colo până colo, cu o expresie visătoare, aproape bolnăvicioasă, întipărită pe chip. Şi apoi, ea urma să plece acasă peste o zi sau două, iar el refuza să se facă de râs între timp.

— Dar fiule, trebuie să vii, spuse Fiona. Ştii foarte bine că nu mă pricep deloc să fac puiul la grătar.

— Are dreptate, spuse şi Reba. Şi după tot efortul pe care l-am făcut eu şi cu mama ta ca să

prindem şi să pregătim puii ăia, măcar atât ai putea şi tu să faci pentru noi. Gator simţi cum se înmoaie.

— Cred că am să pot veni pentru puţin timp, spuse el ezitând şi întrebându-se în acelaşi timp dacă mama lui îşi dădea seama că îl punea într-o situaţie ingrată.

Simţea privirea lui Michelle aţintită asupra lui.La naiba, te pomeneşti că ea îşi închipuia probabil că el era dator acum să se învârtă în jurul ei cât timp se afla în oraş. Încă nu întâlnise până acum o femeie care să nu devină posesivă odată ce lucrurile deveneau intime.

— Dar nu pot să stau mult, adăugă el repede. Poate că se va opri pe la „Night Life Lounge” să vadă dacă prietenul lui nu avea nevoie de ajutor pentru a-şi repara stricăciunile produse de furtună. Aruncă o privire către Michelle. Da, se uita la el, cu capul lăsat într-o parte, privindu-l cum se uită o găină la o râmă.

— Pe curând, spuse el şi coborî de pe verandă, îndreptându-se către camionetă.

Dispăru pe drum într-un nor de praf roşu.

Michelle îl privi plecând, simţind un gol în stomac când văzu maşina pornind.

Dintr-un motiv anume, el părea foarte grăbit să plece şi asta o irita. Dar nu era o surpriză. Era doar dezamăgită că el nu fusese mai subtil în nevoia de a scăpa de acolo. Nu vorbise mai nimic cu ea de când plecaseră de acasă de la Reba.La naiba, nici măcar n-o putuse privi în ochi. Toată nesiguranţa ei ameninţa să izbucnească la suprafaţă şi ştia că dacă nu se va stăpâni va deveni curând un pachet de nervi. Nu era nimic în

neregulă cu ea, îşi zise Michelle. Gator Landry fugise pur şi simplu de frică.

— Şi acum, draga mea, ce-ai spune de baia aia? întrebă Fiona, cuprinzând-o pe Michelle de umeri. Ştii, am senzaţia că te cunosc de-o viaţă. Reba mi-a povestit atât de multe despre tine. Flecărind cu uşurinţă vrute şi nevrute, Michelle o urmă în casă, către baie, unde cada o aştepta plină cu apă parfumată. În mintea ei apărură imediat imagini ale căzii de baie pe care i-o pregătise Gator cu o seară în urmă, în care pusese detergent de vase, apoi din nou Gator aşezat pe canapea lângă ea, purtând doar un halat de baie care-i lăsa descoperite coapsele şi pulpele puternice, Gator aplecându-se peste ea, acoperindu-i trupul cu pieptul lui aspru şi acoperit. De păr.

— N-ar fi trebuit să-ţi dai atâta osteneală, îi spuse Michelle femeii, încercând să oprească imaginile senzuale care-i reînviau în minte.

— Gator mi-a amenajat un loc în spate, unde să pot găti până vine curentul, spuse Fiona. E destul de îndemânatic, ştii?

— Da, ştiu, spuse mohorâtă Michelle. Văzând expresia de pe chipul Fionei adăugă grăbită.

— La fel a făcut şi la Reba. Dacă vrei să ştii părerea mea, cred că el munceşte prea mult. Fiona dădu din cap.

— Păi, trebuie să facem tot ce putem ca să trecem şi de asta, draga mea.

Scoase dintr-un dulap un prosop pluşat şi un burete, iar Michelle îşi dădu seama că erau noi sau aproape noi. Probabil că femeia le păstra pentru musafiri.

— Mulţumesc, doamnă Landry, vreau să zic, Fiona. Fiona zâmbi.

— Acum bucură-te de baie. Sunt reviste sub chiuvetă dacă vrei să citeşti. Oh, şi o să merg să văd dacă găsesc ceva să te îmbraci. Cred că ne potrivim la mărime. O să ţi le las la uşă când găsesc ceva. Michelle ieşi din baie după mai mult de o oră, purtând una dintre rochiile Fionei, dintr-un material simplu de bumbac care era foarte răcoroasă. Îi venea destul de bine dar sandalele îi erau prea mari. Michelle le scoase şi se hotărî să rămână în picioarele goale. Îşi ridică părul strângându-l într-o coadă aşa cum purta adesea la serviciu şi când intră în bucătărie primi aplauze din partea Fionei şi a Rebei pentru eforturile făcute.

— Acum, dac-aş avea şi trusa de machiaj, spuse râzând Michelle.Mă simt prost fără nimic.

— Ai spus cumva machiaj? întrebă Fiona, ridicând sprâncenele.

Se ridică şi-i făcu semn lui Michelle s-o urmeze în dormitor. Deschise un sertar şi-i oferi lui Michelle o tabacheră veche.

— Nu mă machiez prea des, aşa că nu ştiu dacă mai sunt bune. Dar poţi să le foloseşti. Michelle se uită înăuntru şi găsi câteva articole pe care le putea folosi.

— Mulţumesc, spuse ea. Am să pun cutia înapoi după ce termin.

De data aceasta, când Michelle ieşi, chipul ei strălucea luminos. Folosise puţin machiaj dar suficient cât să-şi sublinieze ochii verzi şi să aducă puţină culoare în obraji. Fiona zâmbi.

— Aşa, draga mea. Te simţi mai bine?

— Mult mai bine, mulţumesc. Michelle îşi frecă mâinile bucuroasă.

— Acum cu ce vă pot ajuta?

— Poţi să stai aici, la masă şi să-mi spui ce stricăciuni s-au produs la casa mea, de exemplu, spuse Reba. Ce spui de încă un pahar de ceai cu gheaţă? Trebuie să folosim toată gheaţa înainte de a se topi. Să ştii că nu mai căpătăm alta până mâine. În timp ce Michelle îşi bea ceaiul, le povesti bătrânelor ce reuşiseră ea şi Gator să facă acasă.

— Bunico, Gator a promis să aibă grijă de pisici, adăugă Michelle, dar nu cred că ar trebui să te grăbeşti să te întorci prea curând. Cel puţin aşteaptă până se restabileşte curentul electric.

— Reba şi cu mine am discutat în această privinţă şi ea a fost de acord să rămână la mine, spuse Fiona. N-are ce căuta acuma în sălbăticia aia fără curent electric şi fără telefon.

— De ani de zile mă rog de ea să-şi pună telefon, spuse Michelle. Poate că de data asta o să fie de acord.

— Am spus că da, nu-i aşa? răspunse Reba clar plictisită de acest subiect. Şi pe urmă, cred că am stat acolo prea mult timp singură. Fiona mi-a dovedit cât de mult îmi lipseşte sporovăială cu prietenii. Pur şi simplu n-am avut chef să fiu între oameni, o vreme, după ce a murit bunicul tău. Mai vorbiră o vreme, apoi Fiona o luă pe Michelle să-i arate casa. Totul era vesel ca şi în bucătărie, decorat în nuanţe de galben şi alb.La ferestre se aflau perdele scrobite şi pe fiecare raft şi măsuţă se aflau plante decorative. Fiona deschise uşa vechiului dormitor al lui Gator şi Michelle intră

înăuntru. Ceea ce o surprinse cel mai mult era numărul mare de cărţi.Pe un perete întreg se aflau rafturi de bibliotecă pe care se afla o varietate de cărţi, începând cu romane de aventuri şi poliţiste până la povestiri de groază. Printre ele se aflau şi alte cărţi despre reptile şi peşti, despre percepţia extrasenzorială sau despre management.

— Lui Matthieu îi plăcea să citească când era mic, spuse Fiona. Nu se prea omora după manualele şcolare, dar cred că nu-i scăpa niciun roman de aventuri. Era puţin cam singuratic, cred. Niciodată n-a avut prieteni apropiaţi.

Michelle dădu din cap, privind la vechiul picup şi la discurile aflate pe un alt raft. Se uită printre ele şi găsi muzică country, hard rock şi câteva cu muzică bisericească. Se simţea ca o intrusă dar spera ca aceste lucruri personale să-i dezvăluie câte ceva din interiorul lui. Dar nu se întâmpla aşa. Adevăratul Gator Landry se afla bine ascuns în interiorul bărbatului pe care-l cunoştea şi se îndoia că el va permite cuiva, vreodată, să-l cunoască aşa cum era în realitate.

Ridică ochii spre patul dublu cu cuvertura sa de modă veche pe care ştia că o făcuse Fiona. Deasupra patului era atârnat un crucifix simplu, din lemn, cu suprafaţa sa lucioasă strălucind în soarele după-amiezei.

— Matthieu era un copil tare ordonat, spuse Fiona absentă, îndreptând tabloul de pe perete. Tatăl lui era foarte pretenţios. Totul trebuia să se afle la locul lui. Râse încet.

— Mă tem că de când a murit, eu le-am cam mai lăsat.

— Mie casa mi se pare grozavă, spuse Michelle.

— Eu prefer să lucrez în grădină sau la straturile cu flori, mărturisi femeia.

Zâmbi brusc.

— Vino afară să-mi vezi florile. Sau poate ar fi mai bine să spun ce-a mai rămas din ele după furtună. În următorul ceas, în timp ce Reba se odihnea pe verandă,

Michelle o urmă pe Fiona prin grădină, care-i arătă diferite straturi de flori şi arbuşti pe care îi plantase şi îi îngrijise de-a lungul anilor. Michelle se amuză ascultând-o pe Fiona în timp ce-i povestea istoria fiecărei plante, de parcă ar fi fost un membru al familiei. Până la urmă îşi petrecură cea mai mare parte a după-amiezei lucrând la straturile de flori, îngrijind şi tăind trandafirii Fionei şi aranjându-i pe cei ce suferiseră de pe urma furtunii.

— Te pricepi destul de bine la asta, spuse Fiona după ce terminară cu trandafirii.

Michelle zâmbi.

— Când eram copil o ajutam pe bunica în grădină. Întotdeauna mi-au plăcut florile.

Cred că am acasă vreo zece. Fiona încuviinţă.

— Te grăbeşti să te întorci acasă?

— Serviciul meu e foarte important pentru mine.

— Toată lumea simte să aibă ceva însemnat în viaţă, spuse Fiona.

Eu, una, nu ştiu ce m-aş face fără flori şi fără biserică. Se opri câteva clipe.

— Dar cred că şi o familie este la fel de importantă, nu? Lui Michelle i se păru ciudat că ea adusese vorba despre asta, însă drept răspuns dădu doar din umeri.

— Cu un bărbat potrivit, cred că da. Dar eu încă

n-am întâlnit pe nimeni alături de care să doresc să-mi petrec restul vieţii.

— Poate că nu cauţi destul. Michelle râse văzând expresia serioasă de pe chipul Fionei.

— Nu-mi fac reclamă la rubrica de matrimoniale, dacă asta vrei să spui. Dar majoritatea bărbaţilor nu par să aibă un interes sincer faţă de căsătorie şi de familie în zilele noastre. Fiona zâmbi şi culese un boboc de trandafir superb care supravieţuise în mod miraculos furtunii. I-l dădu lui Michelle.

— Bărbaţii seamănă mult cu trandafirii, draga mea. Fiecare are spini, ceea ce te împiedică să ajungi prea uşor la ei. Iar inimile lor sunt la fel de delicate şi de fragile ca o petală de trandafir, fie că mă crezi sau nu. Dar, cu o doză potrivită de dragoste, respect şi înţelegere şi ei pot înflori, de asemenea, în ceva minunat.

Michelle privi gânditoare bobocul de trandafir.

— Ce comparaţie frumoasă, Fiona.Ar trebui să scrii poezie. Femeia râse şi dădu neglijent din mână.

— Pari obosită, draga mea, îi spuse ea lui Michelle, după o vreme. Ce-ar fi să te odihneşti puţin? Lui Michelle ideea i se păru grozavă.

— Cred că o să mă întind puţin pe şezlongul acela la umbră, spuse ea. Dacă nu mai ai nevoie de mine, bineînţeles.

— Du-te, spuse Fiona, împingând-o uşor către umbrar.Ai muncit destul.

Michelle nu mai avu nevoie de altă invitaţie. Strângând încă trandafirul între degete, traversă curtea din spate către şezlongul aflat sub un stejar uriaş. Îl lăsă puţin mai pe spate şi se aşeză,

încrucișându-şi picioarele lungi.

Atâta linişte şi pace, îşi zise ea, auzind scârţâitul uşii când Fiona intră în casă. O adiere uşoară mişcă frunzele copacului şi-i mângâie obrajii. Închise ochii. Nu fu deloc surprinsă când chipul lui Gator îi apăru înaintea ochilor şi se întrebă dacă va mai putea vreodată să-i închidă fără i vedea chipul aspru.

După o oră, Gator traversă curtea din spate către garaj, unde ştia că mama lui ţine grătarul. Se opri brusc când o zări pe Michelle dormind în şezlong. Se apropie de ea. Părea curată şi proaspătă într-o rochie de vară albastru cu alb, iar faţa îi era la fel de delicată ca şi trandafirul pe care-l ţinea în poală. Părul îi fusese strâns la spate, doar câteva şuviţe scăpaseră şi fire de păr blond i se mişcau pe faţă împinse de vânt. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Privirea lui alunecă în jos către picioarele lungi şi zâmbi când văzu că era desculţă. Genele ei fluturară şi când deschise ochii păru surprinsă să-l vadă acolo.

— Am adormit? El dădu din cap.

— Aşa se pare.

— Oh. Îşi ridică o mână şi-şi aranjă părul cu timiditate.

— Cred că am fost mai obosită decât credeam. Vorbele ei părură să-l amuze.

— După câte îmi amintesc, n-ai prea dormit azi-noapte. Ea roşi. Niciun bărbat n-o făcuse să roşească atât de mult în toată viaţa ei de până acum. Se întrebă de câtă vreme o privea el oare.

— Când ai venit?

— În clipa asta. Mama m-a trimis să caut grătarul cu instrucţiuni precise să nu cumva să te

trezesc. Michelle observă că se schimbase de haine. Arăta bine în cămaşa de bumbac înflorată cu mânecă scurtă şi cu obişnuiţii blugi.

— Te-aş putea ajuta cu ceva? El nu răspunse imediat.

— Ai putea face ceva, Mic, spuse el în cele din urmă.Ai putea să încetezi să mă mai ispiteşti în halul ăsta.Ai putea înceta să-mi bântui noaptea visele. Asta m-ar ajuta tare mult. Spunând acestea se îndepărtă.

CAPITOLUL 9

Michelle nu-şi amintea să fi mâncat vreodată un pui atât de gustos. Când Gator luă carnea friptă de pe grătar deja gura îi lăsase apă. După ce în ultimele câteva zile mâncaseră numai sandvişuri şi conserve, puiul fript era un adevărat regal.

Fiona culesese câteva dintre ultimele ei legume din grădină şi, bineînţeles existau şi garniturile clasice din conserve de carne de porc şi fasole. Michelle luă o înghiţitură din politeţe, dar îşi zise că mâncase destule conserve de carne de porc şi fasole cât să-i ajungă toată viaţa. Gator adusese o pungă cu gheaţă din oraş aşa încât băură ceai cu gheaţă după masă şi se simţiră cu toţii nişte adevăraţi privilegiaţi ai sorţii.

Gator fu destul de tăcut de-a lungul cinei, deşi le povesti pe scurt despre ceea ce se mai întâmplase în oraş. În după-amiaza aceea sosiseră membrii unei asociaţii religioase cu câteva camioane încărcate cu cherestea şi se oferiseră să muncească atât timp cât va fi necesar pentru a repara casele oamenilor. Deja începuseră să curgă şi donaţiile, atât prin Crucea Roşie cât şi de la

persoane particulare ce încercau să-i ajute pe cei lipsiţi de adăpost. Un donator anonim oferise o rulotă complet mobilată pentru o familie de şase persoane care-şi pierduse casa odată cu distrugerea parţială a parcului de rulote şi deşi va dura vreo două săptămâni până când va sosi trailerul, Gator şi ceilalţi de la primărie sperau că aceasta va atrage după sine şi alte donaţii. Când terminară de mâncat deja se întunecase şi în timp ce Michelle le ajuta pe femei să strângă, Gator aprinse lămpile cu gaz. Michelle simţi schimbarea din el. Se retrăsese în el, era limpede, mai ales prin modul în care îi evita privirea, cum se ferea să stea prea aproape de ea sau cum ocolea masa să nu fie nevoit să se atingă de ea. Şi asta o irita cumplit. Toată nesiguranţa ei ameninţa să năvălească la suprafaţă dar se forţă să rămână calmă. N-avea de gând să permită ca modul în care se comporta Gator s-o necăjească, îşi zise ea hotărâtă. Nu merita aşa ceva. Ea îi oferise tot ce avusese mai bun în ea. Îl cunoscuse mai intim decât pe oricare alt bărbat până acum şi dacă el dorea să renunţe, n-avea decât, asta era treaba lui.

Ceea ce se întâmplase fusese frumos, chiar minunat, de fapt. Poate că tocmai asta era problema. Poate că Gator îşi dăduse seama că aşa ceva nu se întâmpla prea des. Între ei se declanşase ceva nu numai fizic ci şi emoţional. Şi Gator ştia asta, era convinsă. O văzuse în ochii lui şi o simţise în sărutul lui tandru şi în suspinele de plăcere. Gator putea să nege până în pânzele albe, dar undeva adânc, în interiorul lui trebuia să recunoască că era vorba despre dragoste. Dar ea

mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să încerce să-l convingă de aşa ceva.

Niciodată nu va insista să obţină promisiuni din partea lui. Dumnezeu îi era martor că se săturase de aşa ceva din partea părinţilor ei, căutând în permanenţă să le atragă atenţia, trăind de pe urma unor false promisiuni şi fiind mereu vioara a doua în viaţa lor socială şi în munca lor.

Nu fusese mult mai bine nici cu Jeffrey. Şi la el medicina şi pacienţii se aflau pe primul plan. Toată energia lui era devotată acestei cauze, iar atunci când în sfârşit reuşea să-şi programeze o seară împreună cu ea era secat emoţional.La început nu-i pasase, atât de impresionată fusese de sacrificiul lui faţă de alţii. Dar acum îşi dădea seama că el, de fapt, i se plângea în cea mai mare parte a timpului din acest motiv sau, pur şi simplu, renunţa să se mai întâlnească cu ea pentru că era prea epuizat să mai facă şi altceva. Şi ea fusese la fel de extenuată pentru că lucra alături de el. Şi totuşi, într-un fel acest lucru lui îi scăpase. Ea fusese cea înşelată în această relaţie.La fel cum. Fusese înşelată şi în relaţiile cu părinţii ei. Nu mai simţea nevoia să-şi plângă de milă, slavă Domnului, dar era hotărâtă să nu mai lase ca acest lucru să i se întâmple din nou. De acum înainte va face tot ce-i va sta în puteri să primească şi ea ceea ce îi oferea şi ea unui bărbat. Ori va deveni pentru el cel mai important lucru, ori va renunţa.

— Ce-ar fi să stăm puţin pe verandă? sugeră Fiona, întrerupând gândurile lui Michelle. Bătrâna îşi scoase şorţul şi îl strânse.

— E mult mai răcoare acolo.

Gator se pregătea să refuze invitaţia, dar tăcu.

Nu putea să dispară atât de repede fără să pară nepoliticos. Va sta zece-cincisprezece minute, apoi se va scuza, spunând că trebuie să se întoarcă în oraş. Ştia că e o nebunie să rămână. Nu fusese în stare să-şi ia ochii de la Michelle toată seara şi de fiecare dată când ea îl surprinsese privind-o el îşi îndreptase ochii în altă parte. Se simţea din nou ca un adolescent, încercând să-i simtă mirosul când trecea pe lângă el.

Până când ea va pleca acasă, jumătate din oraş o să ajungă să râdă de el în spate.

Reba şi Fiona întreţinură o vreme conversaţia; apoi, de parcă s-ar fi sincronizat perfect, amândouă se ridicară, cerându-şi scuze şi spunând că erau gata de culcare. Uşa se închise în spatele lor iar Gator se trezi brusc, singur cu Michelle.

O privi o clipă, studiindu-i silueta la lumina lunii. Gâtul ei părea lung şi delicat cu părul strâns la spate. O clipă fu tentat să-i desprindă părul ca să-l poată privi cum îi cade pe umeri. Simţi cum se încordează gândindu-se cum arăta ea în pat cu părul răsfirat pe pernă. Se gândi că ar trebui să-i spună ceea ce simte. Să-i spună de ce trebuie să se îndepărteze de ea. Nu era cinstit să se poarte cu ea ca şi cu celelalte femei de până acum. Ea nu era o femeie oarecare, era Michelle, fata la care visase cincisprezece ani. Îi era dator să-i spună adevărul. Dar înainte ca el să apuce să-i spună ceva, ea se ridică şi se întinse.

— Cred că am să plec şi eu acum, spuse ea, zâmbindu-i uşor. Trebuie să mă scol devreme mâine dimineaţă ca să merg în oraş. Vreau să văd dacă pot să fac ceva cu maşina. Îl bătu pe Gator uşurel pe umăr când trecu pe lângă el, aşa cum ar

fi făcut-o cu un frate sau cu un coleg de şcoală. Nu văzu surpriza de pe chipul lui.

— Noapte bună, Gator. Apoi plecă.

O clipă, Gator rămase pe loc, uitându-se fix la scaunul pe care şezuse ea în urmă cu câteva clipe. Îşi planificase retragerea cu atâta grijă şi repetase exact ce să spună dacă ea ar fi încercat să insiste sau să-l oprească. Destul de ciudat, ea nu-l întrebase nimic despre viitor şi nici nu făcuse vreo referire la timpul pe care-l petrecuseră împreună, acasă la Reba. El nu trebuise să mintă sau să-şi ceară scuze cum se întâmpla de obicei. Şi nici nu prea ştia ce să facă în continuare.

Gator se ridică din balansoar şi se îndreptă încruntat către camionetă. Conduse până în oraş, trecând pe lângă „Night Life Lounge" unde se aflau parcate mai mult de zece maşini. Cunoscându-l pe proprietar, Gator îşi închipui că acesta pusese la gheaţă câteva lăzi de bere şi servea la lumina lumânărilor.

Frână, gândindu-se să se oprească pentru o bere rece şi puţină conversaţie.

Opri în parcare şi rămase în maşină mai mult de cinci minute, încercând să se hotărască ce să facă. Ei bine, de ce n-ar intra şi el să bea o cutie de bere, îşi zise Gator în gând. Ieşise din tură şi avusese o zi grea. Merita şi el să se odihnească un pic. Bineînţeles că toată lumea se va aştepta ca el să flirteze cu femeile din jur, aşa cum o făcea întotdeauna pentru că nu lăsase ca insigna de şerif să-i schimbe obiceiurile în această privinţă. Dar se schimbase în alte privinţe, era conştient de asta. Se îndrăgostise de Michelle Thurston din nou şi-i era puţin teamă că cineva şi-ar putea da

seama, fie după figură, fie după modul în care vorbea.

Şi cum Dumnezeu să fie el în stare să mai poarte o conversaţie inteligentă? Nu era în stare să gândească deloc ca lumea de câteva zile şi nu mai dormise bine în niciuna dintre nopţii de când Michelle venise în oraş. Doamne, rău mai era pentru un bărbat să se îndrăgostească, îşi zise el.

Din nou se gândi că ar trebui s-o ducă din oraş. Până atunci va trebui să renunţe la distracţie. N-avea nevoie de o bere când era atât de ameţit. Şi n-avea nevoie nici de muzică sau de conversaţie când gândurile lui erau atât de amestecate, încât nu era în stare nici să-şi vadă propriile degete dacă şi le băga în ochi. Gator acceleră şi plecă din parcare, lăsând în urmă localul, blestemând în gând femeia cu ochii verzi care-l adusese într-o asemenea stare.

Când Gator sosi acasă, a doua zi după-amiază, aducând o pungă cu gheaţă, află că Michelle plecase de dimineaţă în oraş cu maşina Fionei. Se întorsese tocmai când el dădea să plece, având pe chip o expresie nenorocită.

— Ai găsit pe cineva să te ajute cu maşina? întrebă el când o văzu coborând din vechea camionetă a mamei lui.

— Nu se poate ajunge acolo decât săptămâna viitoare, spuse ea. Va mai dura câteva zile până va fi reparat podul şi nu e nevoie să mai spun că nu se poate ajunge la maşina mea până când podul nu va fi pus în circulaţie. Şi pe urmă, va trebui să-mi aştept rândul. Maşina mea nu e singura care a avut de suferit de pe urma furtunii, adăugă ea oftând. Gator îşi încrucişa braţele şi se sprijini de

maşină, îi era puţin milă de ea. Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie albă cu dungi albastre pe care o purtase şi ieri, având părul prins într-o coadă de cal ce o făcea să pară mult mai tânără. Îşi dădu seama cât de dezamăgit fusese când venise acasă şi o găsise plecată. Nu dormise aproape deloc noaptea trecută, foindu-se pe toate părţile în pat, până în zori, cu gândurile îndreptate, ca întotdeauna, către Michelle. Se întreba dacă ea bănuia cumva prin ce trecea el, pustiul pe care-l simţea în suflet când ea nu se afla în preajmă, teama şi frustrarea de a o vedea şi de a şti că nu putea ieşi nimic din relaţia lor. Se întreba dacă şi ea trecea prin aşa ceva şi-şi zise că probabil că nu. Se grăbea atât de mult să se întoarcă acasă încât probabil că nici nu realiza cât de mult suferea el.Pe de o parte o dorea atât de mult încât abia mai putea suporta. Dorea s-o simtă sub el, deschizându-se către soare precum petalele bobocilor de trandafiri din grădina mamei sale. Dorea s-o încălzească cu arşiţa lui. Voia să-şi strecoare limba printre buzele acelea umede ale ei şi să-i audă suspinul de plăcere la ureche, să-i simtă trupul tremurând de atingerea lui şi să-i asculte micile oftaturi de plăcere de fiecare dată când ajungea în piscul plăcerii pe care el i-o oferea. Voia să întindă mâna în somn şi s-o găsească alături, moale şi caldă, mirosind precum grădinile paradisului. Din nou se certă pentru că avea asemenea gânduri periculoase.

Îl irita la culme faptul că el trăia o asemenea îndoială ciudată în timp ce ea abia aştepta să se întoarcă la viaţa ei din Baton Rouge, la doctorul acela în halat scrobit şi la stilul de viaţă mult

superior lui. Atunci de ce i-ar păsa lui? spusese clar că ei îi plăcea mai mult consistenţa unei relaţii de tip plăcintă cu mere decât ceea ce-i putea oferi el, o capricioasă şi nesigură cură de îngheţată cu fructe.

Noaptea trecută se hotărâse să-şi înainteze demisia la sfârşitul săptămânii. Asta îi va lua o mare greutate de pe umeri şi până atunci problemele grave ale oraşului vor fi rezolvate. Deşi va mai dura vreo două săptămâni până când vor fi reparate liniile de înaltă tensiune, cel puţin oamenii din Lizard Thicket vor avea strictul necesar.La ce s-ar fi putut aştepta mai mult din partea lui? se întrebă el.La nimic, fir-ar să fie, îşi zise în gând.

Dar mai era problema în legătură cu Michelle. Îi distrăgea în mod constant atenţia. Dacă ea ar pleca, viaţa lui s-ar putea reîntoarce la normal.Ar putea din nou să-şi îndrepte gândurile în direcţia dorită. Nu-şi petrecuse zece ani din viaţă asudând din greu pe plantaţiile de trestie de zahăr, doar ca să facă ceea ce făcuse tatăl său o viaţă întreagă, să urmărească hoţi de buzunare prin baltă, punând capăt bătăilor din baruri şi riscându-şi gâtul ori de câte ori un soţ şi o soţie se certau la cuţite. Pentru prima dată în viaţa lui avea bani cu care putea călători, cu care putea investi în ceva profitabil.Ar putea merge oriunde şi să facă lucruri pe care nici nu le visase înainte.Ar putea fi cineva, în ciuda faptului că trăise mare parte din viaţă alături de un om care îl dispreţuise. Dar mai întâi trebuia s-o scoată pe Michelle din viaţa lui, de data asta pentru totdeauna.

— O să te duc eu acasă, Mic, spuse el în cele din

urmă, uimind-o pe ea dar şi pe el cu propriile cuvinte. Dar deja îi promisese că o va ajuta. Măcar atât putea să facă pentru ea.

— Tu? El încuviinţă.

— S-ar putea să dureze vreo două săptămâni până când va putea cineva ajunge la maşina ta. Ştia că ea niciodată nu fusese în stare să aştepte.

— Te-ai putea descurca fără ea o vreme? Ea ridică din umeri.

— Cred că aş putea merge la lucru cu maşina vreunei colege.

— Sunt sigur că vei găsi pe cineva să te ajute, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva prietenul ei doctor va fi cel ce se va oferi..

— Va trebui să te întorci după maşină mai târziu. Michelle se gândi la oferta lui. Era clar că abia aştepta să scape de ea din moment ce era dispus să o ducă atâta drum până la Baton Rouge, chiar el însuşi.

— Când poţi să mă duci? întrebă ea. Gator îşi băgă mâinile în buzunare. Ea acceptase imediat oferta, după cum bănuise dinainte.

— Am puţină treabă în oraş, azi după-amiază, dar te pot duce diseară, dacă vrei. Va trebui oricum să pui lucrurile la punct în privinţa maşinii înainte de a pleca.

Michelle se încordă. Individul nu pierdea nicio clipă ca s-o scoată mai repede din oraş. O durea văzând cât de nerăbdător era s-o vadă plecată, mai ales după tot ceea ce se petrecuse între ei, dar afurisită să fie dacă o să-l lase să-şi dea seama de asta. Zâmbi veselă.

— Mulţumesc, Gator. O să fiu gata.

Gator o luă pe Michelle cu puţin timp înainte de

şase, în acea seară. Ea îl aştepta pe verandă, îmbrăcată într-o pereche de blugi ce păreau noi şi o bluză albă, scrobită, de bumbac ce o făcea să arate proaspătă ca un răsărit de soare. Blugii îi veneau bine, strânşi pe şolduri şi scoțându-i în evidenţă talia subţire şi picioarele lungi. Simţi cum se încordează când ea se aplecă să le sărute pe Reba şi pe mama lui de rămas bun, după ce le promise că se va întoarce după maşină peste vreo săptămână. Gator plănuia să fie de mult plecat atunci.

— Gata? o întrebă când ea se întoarse către el.

Michelle dădu din cap, luându-şi poşeta şi trimițând sărutări cu vârful degetelor bătrânelor aflate pe verandă. Gator o îmbrăţişă scurt pe mama sa şi o urmă pe Michelle către camionetă. O clipă mai târziu se aflau pe drumul acoperit de praf.

Reba şi Fiona rămaseră tăcute o vreme. În cele din urmă, Reba se întoarse către cealaltă femeie.

— Ce crezi, Fi? Nepoata mea cu siguranţă e foarte grăbită să se întoarcă. Asta nu poate fi un semn bun.

— Nu ştiu ce să mai cred, spuse Fiona clătinând din cap cu tristeţe. Tot ceea ce ştiu e că fiul meu e îndrăgostit până peste cap de fata asta. E atât de îndrăgostit încât nici nu vede bine.

— Păi asta-i bine, nu? întrebă Reba.

— Poate. Dar s-au mai despărţit o dată, ai uitat? Reba dădu neglijent din mână.

— Aveau doar cincisprezece ani atunci. Erau prea tineri ca să poată face ceva.

Fiona oftă părând obosită şi tristă.

— Am senzaţia că dacă se despart şi de data asta, va fi pentru totdeauna. Iar fiul meu e destul de încăpățânat și de îndărătnic pentru a face altfel.

Gator aruncă o privire către Michelle în timp ce conducea, întrebându-se de ce era atât de tăcută. Cu siguranţă că era foarte diferită faţă de femeile pe care le cunoscuse până atunci şi care ar fi vorbit tot timpul despre lucruri care pe el nu l-ar fi interesat deloc.

— Astea sunt haine noi de pe tine? o întrebă el.

— Da, mama ta a sunat la o prietenă de-a ei care are un magazin în oraş şi a deschis ca să-mi cumpăr ceva. Râse.

— E plăcut să porţi haine care ţi se potrivesc. El ar fi vrut să-i spună că ea ar fi arătat bine şi într-o pânză de sac, dar tăcu.

— Mă bucur că te-a putut ajuta, spuse el.

— Mama ta e foarte drăguţă. Îmi place foarte mult de ea.

Gator strânse volanul maşinii. Nu aşa făceau toate femeile? Mai întâi se făceau plăcute de mamele bărbaţilor ca apoi să-i cucerească şi pe ei definitiv.

— Mă bucur că mama ta şi bunica mea se înţeleg atât de bine, spuse ea.Mă îngrijorează că bunica stă singură în baltă. Cel puţin acum va avea o prietenă cu care să ia legătura din când în când. Şi mama ta a reuşit s-o convingă, în sfârşit, să-şi pună telefon. Nu pot să-ţi spun ce uşurare e asta pentru mine.

Gator se încruntă.Pe moment părea că relaţia lui Michelle cu mama lui n-avea absolut nimic de-a

face cu el. Călătoriră în tăcere mai mult de o oră. Michelle aţipi şi tresări când capul îi căzu într-o parte.

— Obosită? întrebă el. Ea zâmbi ameţită de somn.

— Când merg cu maşina întotdeauna mi se face somn. Cu excepţia momentului în care conduc eu, bineînţeles. Căscă puternic.

— Poţi să-ţi pui capul în braţe la mine şi să te întinzi pe scaun, dacă vrei.

— Nu-i nimic, lasă. Căscă din nou.

— Ce-i aşa mare lucru? Cred că ţi-ar prinde bine un somn. N-am să te muşc.

Ea roşi.

— Ştiu. Numai că… Se opri.

— Numai că ce?

— Nu vreau să interpretezi greşit. Ea dădea înapoi, îşi zise el surprins de această atitudine. Majoritatea femeilor s-ar fi folosit de şansa de a se culcuşi lângă el, punându-şi la bătaie tot farmecul feminin, pentru a obţine de la el tot ceea ce doreau. Dar Michelle nu era ca restul femeilor, aflase asta în ultimele câteva zile.

Sau poate că o ştiuse de acum cincisprezece ani. Chiar şi atunci ea era deosebită de restul. Totuşi el nu putea suporta s-o vadă că se chinuie, scăpându-şi capul când într-o parte, când într-alta, ori de câte ori aţipea. Nu-i plăcea deloc situaţia în care se aflau. Merseseră prea departe pentru a rămâne doar prieteni.

— Uite ce e, Mic, spuse el privind-o scurt cu ochii lui negri. Am văzut şi am gustat fiecare părticică din trupul tău. Nu cred că ar fi ceva necuviincios să-ţi pui capul la mine în braţe.

Michelle se înroşi la faţă ca macul. El se pricepea de minune să aşeze lucrurile în perspectivă şi s-o facă să-şi simtă pielea de găină cu remarcile lui îndrăzneţe. N-avea niciun rost să-l contrazică şi faptul că nu se putea opri din căscat nu va dovedi decât că-i era foarte somn şi îl va face să creadă că ei îi este teamă să-l atingă. Cum ar fi putut să pară rece şi indiferentă dacă se purta ca şi cum i-ar fi fost teamă de apropierea lui.

— Ei bine, dacă eşti sigur, spuse ea în cele din urmă. Nu vreau să te deranjez la condus, asta-i tot. Ea se aşează mai confortabil pe scaun şi Gator îşi ridică cotul pentru ca ea să-şi poată pune capul în braţele lui.

Aceasta a fost prima greşeală, îşi dădu seama Gator, în clipa când capul ei veni în contact cu coapsa lui. Tresări violent când urechea ei îi atinse fermoarul pantalonilor, în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă. El strânse de volan până i se albiră degetele.

Michelle încercă să-şi găsească locul pe coapsa tare a lui Gator, dar devenise mult prea conştientă de centura lui pe care o simţea în vârful capului şi de fermoarul din păr. Gândurile ei o luară razna. Închise ochii încercând să oprească imaginile senzuale care-i năvăleau în minte. Din fericire zgomotul motorului şi mişcările uşoare ale maşinii o făcură somnoroasă.

El făcu eforturi să-şi menţină privirea asupra drumului şi să nu se uite la femeia care dormea cu capul în braţele lui. Încercă să numere semnele de circulaţie, să citească reclamele, jucă în gând jocul cu vacile ori de câte ori zări vreo turmă de vite păscând pe marginea drumului. Nimic nu-l

ajută. Maşina îi mişca capul din braţe din când în când, creând o senzaţie suficientă de frecare pentru a-l menţine complet excitat. Mintea lui o luă razna. Şi-o imagină trezindu-se, desfăcându-i centura, deschizându-i fermoarul… ah, la naiba!

Michelle se trezi brusc, se lovi cu capul de volan şi camioneta se opri dintr-o dată. Îl apucă pe Gator de genunchi temându-se să nu cadă de pe scaun şi-l auzi gemând.

— Ce faci? întrebă ea, ridicându-se din braţele lui şi frecându-se somnoroasă la ochi. Gator nu se putea uita în ochii ei.

— Ne oprim pentru masă. E un restaurant foarte bun aici, spuse el.

Ţi-am promis o friptură, ai uitat?

— Friptură? spuse cuvântul de parcă ar fi fost ceva străin pentru ea.

— Îhî. Viră şi se opri la semafor.

— Cu cartofi copţi stropiţi cu unt şi cu smântână, alături de ceapă verde şi bucăţele de şuncă? Gator fu atât de bucuros că ea îşi ridicase capul din poală încât îi zâmbi.

— Da. Poţi mânca tot ce vrei.

— Şi pâine caldă cu usturoi? adăugă ea plină de speranţă. Şi prăjitură cu căpşuni ca desert? Gator ieşi pe şosea şi se îndreptă în direcţia restaurantului.

— Credeam că preferi îngheţata cu cremă de fondante, o tachină el.

Ea îl lovi în joacă pe braţ.

— Obraznicule. Nu poţi să te gândeşti la nimic altceva în afară de dormitor?

El nu răspunse dar nu pentru că nu ştia răspunsul la întrebarea ei. Atât timp cât ea se afla

lângă el, gândurile lui erau în permanenţă la dormitor şi la toate lucrurile încântătoare pe care ea i le putea face. Şi nu se putea împotrivi cu nimic.

Împărţirea cinei cu Michelle era aproape la fel de senzuală ca şi împărţirea patului, îşi zise Gator, de îndată ce le sosi mâncarea. O privi, uşor amuzat cum îşi punea destulă smântână peste cartofi cât să hrănească o familie de patru persoane. Era deosebit de încântată să-şi pună sos, amestecând cartofii cu unt, şuncă şi ceapă, precum şi cu brânză rasă. Când îşi duse la gură prima înghiţitură, se lăsă pe scaun, închizând ochii de plăcere. Îşi atacă apoi cotletul parcă răzbunătoare. Gator râse încet.

— Întotdeauna mănânci aşa de parcă ai şti că nu mai apuci ziua de mâine?

Ea zâmbi.

— Doar când sunt nevoită să trăiesc o vreme cu conserve. Sfârşi mâncând tot din farfurie şi puţin şi dintr-a lui, apoi îşi încheie festinul cu desertul ei preferat, prăjitură cu căpşuni.

— O să trebuiască să te car în braţe până la maşină, spuse Gator râzând după ce plăti nota.

— Oh, Doamne, mă clatin ca o raţă, exclamă ea, ieşind după el în parcare. O să trebuiască să trec numai pe salate şi să sar peste deserturi săptămâni întregi pentru că nu mi-am respectat regimul alimentar.

— Poţi să treci oricând pe conserve de peşte, spuse el. E bun pentru cura de slăbire.

Michelle se opri brusc în mijlocul parcării şi-şi duse mâna la gură.

— Ai spus cumva conserve de peşte? întrebă ea

înfundat. Ajunseră la apartamentul ei puţin după ora nouă, când se lăsase deja înserarea. Gator opri motorul şi rămase cu ochii aţintiţi înainte, fără a se uita la ceva anume. Asta era, spuse el în gând. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a o aduce acasă iar acum nu mai ştia ce să facă. Nu era pregătit s-o lase să plece.

— Te rog să intri puţin să bem o cafea, spuse ea. Nu te pot lăsa să te întorci din nou atâta drum fără să intri măcar pentru câteva clipe.

El se gândi la oferta ei.Ar trebui să se întoarcă, îşi zise în gând. Mai erau multe de făcut înainte de a-şi preda insigna peste câteva zile. Dar nu-şi putea lua rămas bun atât de uşor de la femeia care însemnase atât de mult pentru el, de la femeia de care se îndrăgostise. Nu numai atât, dar mai era şi curios. Voia să vadă cum arată apartamentul ei, să vadă unde trăia.

— Poate pentru câteva minute, spuse el în cele din urmă. Dar după aceea chiar trebuie să mă întorc.

CAPITOLUL 10

Lui Gator îi plăcu apartamentul, deşi era puţin cam pretenţios pentru gustul lui, cu canapeaua tapisată într-un imprimeu galben cu flori şi cu scaunele în aceeaşi nuanţă gălbuie.Pe măsuţa de cafea se afla o vază în care florile se veştejiseră de mult. Asta îl făcu să zâmbească. Ea părea genul de femeie căreia îi plăceau florile proaspete. Bucătăria era intimă şi veselă, la fel ca cea a mamei lui, cu coşuri de răchită nostime pictate pe un perete iar pe celălalt vase din alamă care străluceau de curăţenie. Michelle aruncă florile

ofilite şi începu să facă o cafea.

— De ce nu stai în sufragerie? îi sugeră ea. În câteva minute cafeaua e gata.

Gator se aşeză pe canapeaua comodă şi se sprijini de spătar, apoi îşi scoase ghetele şi-şi spuse picioarele pe măsuţa de cafea. După o clipă se răzgândi şi-şi dădu jos picioarele.

— Poţi să-ţi pui picioarele sus, spuse Michelle privindu-l zâmbind din uşa bucătăriei.

— Mulţumesc. Mi-au amorţit picioarele de atâta drum. Îşi întinse din nou picioarele lungi pe măsuţă, atent să nu deranjeze teancul ordonat de reviste şi ornamentele de alamă.

— E cu siguranţă plăcut să ai din nou curent electric şi apă curentă, spuse Michelle după câteva minute, aducând două ceşti de cafea fierbinte.Ar fi trebuit să-i propun bunicii să vină cu mine. Gator râse.

— N-ar fi fost de acord să plece din baltă. E obişnuită acolo.

— Dar nu şi tu, nu? întrebă ea, oferindu-i o ceaşcă fină de porţelan, ce părea mult prea mică în mâinile lui mari.Ar fi vrut acum să-l fi servit într-una din cănile pe care le folosea de obicei. Se aşeză pe un scaun vizavi de el.

— Ai dreptate. Amuzându-se copios, Gator studie ceaşca pe care i-o oferise ea. Îi era aproape teamă să nu se spargă în mâinile lui. Se gândi la cănile în care-i servise el cafeaua, acasă ia el, şi se simţi stingherit. Probabil că ar fi trebuit să aibă şi el mai multă grijă de vesela lui, îşi zise în gând, dar pe urmă îşi dădu seama cât de inutil ar fi fost acest lucru pentru un om căruia îi plăcea să călătorească.

— Deci, te-ai hotărât unde ai să mergi după ce pleci din Lizard Thicket? îl întrebă ea. El ridică din umeri.

— Cine ştie? Cred că am să călătoresc doar pentru o vreme.

— Şi eu am vrut să călătoresc întotdeauna. Mi-ar plăcea să văd Europa într-o zi.

— Ai putea oricând să vii cu mine. Ea nu-şi dădu seama dacă el vorbea serios sau nu şi râse pentru a-şi ascunde nesiguranţa.

— N-am decât două săptămâni de concediu, Gator. Din nou el ridică din umeri.

— Lasă-te de serviciu. Ea rămase foarte surprinsă de remarcă.

— Şi cum o să-mi plătesc facturile, mă rog?

— Ţi le plătesc eu. Privirile lor se întâlniră, dar niciunul nu spuse nimic câteva clipe.

— N-aş putea să te las să faci asta, spuse ea. Şi pe urmă, niciodată n-aş putea să plec, pur şi simplu, de la spital şi să-i las pe toţi baltă. Am petrecut mulţi ani din viaţă aici. Mi-aş pierde vechimea dacă aş renunţa la serviciu. Făcu o pauză.

— Oricum, nu sunt chiar aşa de ahtiată după călătorii. Îmi place când sunt în concediu, dar la fel de mult îmi place şi să mă trezesc în fiecare dimineaţă la aceeaşi oră. Îmi place când vin acasă la sfârşitul unei zile de muncă. Ţie probabil că asta ţi se pare plictisitor.

— Cred că niciodată n-am simţit că aparţin unui loc anume, spuse el. Întotdeauna am fost un singuratic, cred, dar prefer să fiu aşa. De aceea locuiesc într-o casă plutitoare: ca să n-am de-a face cu vecini indiscreţi. Sau cu munca pe care

trebuie s-o faci într-o curte, adăugă el râzând.

— Gator? Michelle lăsă ceaşca jos.

— Da?

— Sper să găseşti ceea ce cauţi. El puse ceaşca pe măsuţă, îşi dădu picioarele jos şi-şi puse ghetele făcând eforturi să nu se uite la ea.

— Sper că şi tu la fel, Mic, spuse el, în cele din urmă. Se ridică şi-şi băgă mâinile în buzunare neştiind ce să spună sau ce să facă.

— Acum trebuie să plec, spuse el într-un sfârşit. Michelle se ridică de pe scaun şi veni lângă el. Ezită o clipă apoi întinse mâna şi apucându-l de braţ îi strânse degetele, apoi îi ridică mâna încet spre buze şi-i sărută palma deschisă.

— Mulţumesc pentru tot, Gator.

Ştia că lista era prea lungă pentru a-i adresa mulţumiri pentru fiecare lucru în parte. Gestul simplu îl luă pe nepregătite dar îl şi mişcă profund. O apucă de mână şi o cuprinse în braţe.

— Ah, Mic, spuse el. Apoi buzele lui îi acoperiră gura. Sărutul fu lung, adânc şi pătimaş iar Gator îşi dădu seama că de fapt asta aşteptase să facă toată ziua. O cuprinse în braţe şi o strânse la piept, bucurându-se de căldura trupului ei moale, îi simţi mireasma în nări şi-i gustă interiorul catifelat al gurii, simţind că se pierde.

— Te doresc, Mic, şopti el lângă buzele ei când o întrerupse din sărutat. Şi oricât de tare am încercat, nu mă pot stăpâni să nu te doresc. Ea încuviinţă.

— Ştiu. Fără niciun avertisment, o ridică în braţe şi o duse printr-un hol scurt către o uşă deschisă ce bănuia că dă în dormitor. Zări un pat acoperit cu o cuvertură în culori pastelate şi cu

perne de satin şi dantelă, dar era mult mai preocupat de femeia pe care acum o ţinea în braţe. Căzură amândoi pe pat îmbrăţişaţi, fiecare trăgând de hainele celuilalt. Curând erau amândoi goi, Gator dădu cuvertura deoparte cu un singur gest, apoi cuprinse obrajii lui Michelle şi o sărută adânc.

Îmbrăţişarea lor fu rapidă şi frenetică. De fiecare dată când ajungeau aproape de punctul maximei plăceri, el se oprea sărutându-i mugurii sânilor până când aceştia deveniră umezi şi umflaţi. Amândoi ajunseră la orgasm în aceeaşi clipă, strigându-şi reciproc numele de parcă s-ar fi pierdut într-o ceaţă adâncă. Gator îşi împinse şoldurile spre trupul ei încă o dată tremurând din tot corpul, apoi căzu peste ea vlăguit. O sărută apoi tandru, mângâindu-i buza de jos cu vârful limbii iar respiraţia lor caldă se amestecă pentru o clipă la fel ca şi trupurile, cu câteva momente mai devreme. Erau sătui, înfruptându-se cu atâta plăcere din dragostea lor. Michelle nu-şi dădu seama că plânge până când nu simţi o lacrimă alunecându-i tăcut pe obraz iar clipele acelea erau atât de minunate încât simţea că îi va exploda inima de atâta iubire.

Fără un cuvânt, Gator se aşeză alături, o luă în braţe şi o strânse la piept. Rămase cu ochii aţintiţi multă vreme în tavan de parcă stucatura plafonului ar fi conţinut răspunsuri universal-valabile la întrebările care-i copleşeau mintea. Când şi când o mângâia pe păr, pe umeri, aşteptând ca lacrimile tăcute să se oprească. Se ura pentru ceea ce îi făcea, ura faptul că vieţile lor erau atât de diferite. Nu şi-o putea imagina pe

Michelle alături de el, trăind într-o casă plutitoare, lângă o mlaştină plină de ţânţari mai mult decât şi-o putea imagina trăind zi de zi lângă el, o viaţă nomadă, gata să plece dintr-un loc într-altul ori de câte ori apărea această dorinţă.

Ei îi trebuia o casă frumoasă, cu pajişte bine întreţinută şi un soţ care să vină acasă în fiecare seară. Ei îi trebuiau copii, flori proaspete şi un loc unde să-şi păstreze comorile nepreţuite şi delicate. Merita un bărbat mai bun decât ar fi putut fi el vreodată. Mult timp rămaseră nemişcaţi, fiecare cu gândurile lui. În cele din urmă, Michelle adormi. Îşi dădu vag seama când Gator se dădu încet jos din pat şi se îmbrăcă. Se prefăcu că doarme când el o sărută tandru pe frunte şi nu se mişcă auzind uşa de la intrare închizându-se în urma lui. Inima îi era grea, ca un balon umplut cu apă şi ştia că un capitol foarte important din viaţa ei se încheiase pentru totdeauna. Oftă şi întinse mâna după ceasul deşteptător de pe noptieră. Mâine o să meargă înapoi la muncă şi într-un fel, poate, va reuşi să treacă şi peste asta. Ea şi Gator trăiseră un vis ce începuse cu atâta vreme în urmă. Acum era momentul să-şi continue fiecare viaţa proprie.

Starea de spirit a lui Gator era posomorâtă când sosi a doua zi dimineaţă la birou, după ce dormise doar vreo două ore în noaptea precedentă. Sosise acasă puţin după miezul nopţii, băuse două beri reci şi se culcase, sperând să adoarmă.

Dar se dovedise a fi totul în zadar. De fiecare dată când închidea ochii, o vedea pe Michelle cu chipul ud de lacrimi. Era într-adevăr un ticălos

egoist, îşi zise el supărat. Biroul lui era o gaură în perete, cu două celule şi vreo două mese vechi, metalice. Când intră fu surprins să găsească câțiva adolescenţi aşteptând pe scaunele de plastic, niciunul mai mare de treisprezece-paisprezece ani.

Ajutorul său se ridică când îl văzu venind.

— Aveţi vizitatori, domnule şerif, spuse el.

— Văd. Gator privi grupul de băieţi cu o evidentă lipsă de interes. Erau refugiaţii de la sala de jocuri pe care o închisese chiar el.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, mergând către birou şi aşezându-se pe scaun.

Îşi ridică picioarele şi aşteptă când cei trei băieţi se apropiară de el.

— Sunteţi şeriful Landry, nu-i aşa? întrebă unul dintre ei.

— Da, eu sunt.

— Numele meu este Billy Wilcox. Ei sunt Ted şi Bart Johnston.

— Ştiu cine sunteţi, spuse scurt Gator. Ce vreţi?

— Aţi închis sala de jocuri.

— Da. Billy îşi încrucişă braţele pe piept.

— Vă deranjează să ne spuneţi şi nouă de ce?

— Pentru că nu-i altceva decât o speluncă infestată de gândaci. Şi pentru că am găsit acolo alcool şi droguri. Nu-mi plac cei care fac necazuri şi nici punkiștii care se îmbată şi-i hărţuiesc pe cei vârstnici. Îşi îngustă privirile.

— Şi mai ales nu-mi place când cineva se ia de propria mea mamă. Mai aveţi întrebări?

— Da. Ne-aţi putea spune unde am putea merge, acum, când sala e închisă?

El ridică din umeri dar şi-ar fi dat şi ultimul

bănuţ din buzunar să afle care dintre ei o jefuise pe mama sa. Chipul lui Billy Wilcox se înroşi.

— Uite ce e, nu noi ne-am legat de mama dumitale. Individul care se lua de bătrâni a plecat de mult de aici, s-a mutat undeva, în nord. Nu e cinstit să ne pedepseşti pe toţi pentru ceea ce a făcut el. Gator nu ştia dacă să-l creadă sau nu şi aproape că-i părea rău să afle că cel ce o atacase pe mama lui dispăruse din oraş, înainte ca el să apuce să-l prindă. Dar asta ar explica de ce în ultima vreme nu mai apăruseră cazuri de jaf printre cei vârstnici.

— Bine, deci ce vreţi să fac eu?

— Vrem să redeschideţi sala.

— Nu.

— O să facem curat şi o să scăpăm de gândaci. Gator rămase surprins. O clipă se uită atent la băiat, gândindu-se cât era de curajos că venise să vorbească cu el.

Aproape că se putea vedea pe el în adolescenţă cu ochii aceia sfidători şi bărbia încăpățânată, ridicată în sus.

— Şi pe urmă? Din nou vânzare de droguri? Băiatul reflectă la întrebarea lui Gator.

— Aţi putea pune pe cineva să supravegheze localul şi să aibă grijă ca nimeni să nu aducă nimic interzis acolo. Gator pufni pe nări, dispreţuitor. Şi ce-ar trebui să fac, să vin personal şi s-o fac pe doica în fiecare zi acolo? N-am timp de aşa ceva. Şi pe urmă… Se opri o clipă.

— O să plec din oraş la sfârşitul acestei săptămâni. Va trebui să aşteptaţi şi să discutaţi cu noul şerif.Pe buzele băiatului apăru un zâmbet dispreţuitor.

— Da, oamenii au spus de la început că n-o să rămâi. Cine o să-ţi ia locul, vreun ticălos ca cel pe care l-am avut înainte şi care era mai interesat să-şi umple buzunarele de bani decât să se ocupe de problemele care existau în realitate?

Nu-i dădu timp lui Gator să răspundă.

— Nimănui nu-i pasă de ceea ce se întâmplă în oraşul ăsta, spuse el. Cred că dumneata ai acceptat postul doar ca să pui mâna pe cel care a jefuit-o pe mama dumitale.Ai închis sala fără să te gândeşti unde ne-am putea duce să ne distrăm şi noi în orăşelul ăsta. Nu eşti cu nimic mai bun decât şeriful pe care l-am avut înainte şi n-o să fii niciodată la fel de bun ca tatăl dumitale. Băiatul se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi aruncă o privire către prietenii săi.

— Hai să plecăm de aici. Nu ne poate ajuta cu nimic. După o secundă ieşiră trântind uşa. Ajutorul lui Gator clătină din cap.

— Cam şmecher puştiul. Cineva ar trebui să ia o nuia şi să-l înveţe câte ceva despre buna-cuviinţă.

— Nu ştiu, spuse Gator privind către uşa prin care ieşiseră băieţii.

Se simţea de parcă cineva l-ar fi pocnit în stomac pe nepregătite.

— Poate că puştiul ştie ce vorbeşte.

În după-amiaza aceea, Michelle îl privi pe Jeffrey pe deasupra ceștii de cafea, în timp ce se afla vizavi de el, la bufetul spitalului. De când se așezaseră, el nu făcuse altceva decât să se plângă într-una.Pe ea o durea capul. De dimineață avusese loc un accident de autobuz şi multe victime fuseseră aduse la spital. Abia terminaseră

treaba la ultimul pacient. Se simţea prea obosită ca să mănânce aşa că îşi luase doar o ceaşcă de cafea, sperând să-şi recapete tonusul.

— … pur şi simplu nu mai pot suporta, Michelle, spuse Jeffrey, acoperindu-şi ochii cu o mână. Nu ştiu ce am văzut la femeia asta de la bun început. Nu face altceva decât să plângă şi să se vaite. Gleznele îi sunt umflate, nu poate să doarmă noaptea şi mereu are indigestii. Îmi vine să mă urc pe pereţi.

— Femeile însărcinate sunt foarte sensibile, Jeffrey, spuse ea. Va trebui doar să ai răbdare.

— Tu nu te-ai fi comportat astfel, Michelle. Întotdeauna eşti atât de stăpânită şi calmă. Pur şi simplu ai fi acceptat situaţia şi ai fi încercat să o suporţi cât mai decent posibil. Ea îi zâmbi trist.

— Nu fi prea sigur de asta. Sunt sigură că şi eu am să mă vait când va sosi timpul.

Jeffrey nu părea să o asculte.

— Am crezut că înnebunesc cât ai fost plecată, continuă el. Dacă mă mai laşi vreodată aşa, să ştii că n-am să ţi-o iert niciodată.

— N-ar trebui să-mi spui lucrurile asta, Jeffrey.Ar trebui să i le spui soției tale.

— Da, ai dreptate. Tonul lui era sarcastic.

— Tu ai hotărât să te însori cu ea.

— N-am avut de ales.

— Toată lumea are de ales. Ea fu surprinsă de propriile cuvinte. Ei poftim, unde mai auzise asta înainte? zâmbi blând când el o privi îndurerat.

— N-am să mă aflu mereu în preajma ta, să ştii. De fapt… Se opri din nou.

— Am vorbit cu directorul când am venit azi-dimineaţă şi mi-a spus că sunt câteva posturi

libere la chirurgie.

— Şi ce trebuie să faci?

— Să urmez un curs de şase luni pentru specializare. Cred că mi-ar prinde bine o schimbare.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— N-am avut când, pentru că au sosit victimele acelui accident de autobuz.

— Vrei să spui că ai fost de acord, fără să vorbeşti mai întâi cu mine?

— N-am văzut niciun motiv ca să discut asta mai întâi cu tine. El se aplecă înainte.

— Dar Michelle, am nevoie de tine aici, la urgenţă. Eşti cea mai bună asistentă pe care o am.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? Părea disperat.

Michelle rămase evident surprinsă de reacţia lui. Omul se purta de parcă hotărârea ei era un atac personal la adresa lui când, de fapt, n-avea nimic de-a face cu el. Era limpede că el n-o ascultase niciodată de câte ori ea îi spusese că avea nevoie de o schimbare, de câte ori îi împărtăşise idealurile ei. Dar, de fapt, el fusese atât de prins de propriile lui probleme, încât ar fi fost imposibil să le mai asculte şi pe ale ei.

— Îmi pare rău, Jeffrey, dar nu pot să renunţ la propria mea viaţă doar pentru că tu ai nevoie din când în când de un umăr pe care să plângi. Spera că nu e crudă cu el, dar trebuia, în sfârşit, să-i spună ceea ce gândea de luni de zile, să scape de greutatea pe care o purta în inimă. Jeffrey, uluit de-a binelea, rămase cu ochii holbaţi. Ea se ridică de la masă.

— Acum, scuză-mă, dar cred că o să-mi iau un

sandviş, înainte de a mă întoarce. Vrei şi tu ceva? El arăta ca un copil căruia cineva i-ar fi smuls din mâini jucăria preferată.

— Nu mulţumesc. Mi-a dispărut pofta de mâncare. Ea zâmbi şi-l bătu uşurel pe umăr.

— O să-ţi revină. Iar mâine vei avea alte probleme la care să te gândeşti.

Se depărta grăbită către bufet, lăsându-l prăbuşit în scaun.

Gator trânti receptorul atât de tare încât ambii săi adjuncţi îşi ridicară ochii din hârtii, uimiţi. Unul dintre ei zâmbi.

— Ce s-a întâmplat, tot nu poţi s-o prinzi? Gator îi aruncă o privire întunecată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Adjunctul râse încet şi-şi trecu o mână dolofană peste chelie.

— Nu păcăleşti pe nimeni, şerifule. Cu toţii ştim că te ţii după o femeie din Baton Rouge. Care-i problema? Gator îşi încrucişă braţele pe piept. Se făcu de râs din cauza lui Michelle, după cum bănuise dinainte. Cum de reuşise ea să-i provoace starea asta, transformându-l într-un adolescent îndrăgostit şi plângăreţ? Era plecată de o săptămână iar el simţea că înnebuneşte.

Era sigur că tot oraşul râdea pe capete de el, mai ales clienţii de la „Night Life Lounge”, din moment ce nu mai călcase pe acolo. De două ori ocolise şase blocuri doar ca să nu mai treacă pe lângă local. Dacă prietenii săi ar fi aflat că în fiecare seară se ducea acasă ca să tânjească după o femeie, n-ar mai fi avut trai cu ei.

— Nu e niciodată acasă, spuse Gator în cele din urmă. Asta e problema.

— Oh, înseamnă că are o viaţă agitată, nu? Gator ridică din umeri.

— Cred că lucrează. Ştii cum sunt surorile medicale, dedicate meseriei.

Adjunctul chicoti dar îşi înghiţi râsul când Gator se uită încruntat la el.

— Da, probabil că ai dreptate, şerifule, spuse el.

— Şi se mai ocupă şi de un program pentru tineret, acolo. Asta îi răpeşte foarte mult timp. Gator nu ştia pe cine încearcă să convingă, pe colegul lui sau pe el însuşi.

Îşi împinse scaunul de la birou şi se ridică. N-avea idee de ce încerca s-o sune pe Michelle. Ce să-i spună? Repetase de zeci de ori în minte dar nu reuşise să treacă dincolo de dorinţa de a-i auzi glasul. Avea nevoie de ceva, o ocupaţie care să-i abată gândurile de la ea, până când va putea lua nişte hotărâri. Hotărâri, pe care ar fi trebuit să le fi luat în urmă cu o săptămână. Faptul că o condusese acasă nu-l ajutase cu nimic. Acum nu făcea nimic altceva, după ce ieşea din tură, decât să stea pe puntea din faţă, acasă, şi să privească fix în spaţiu. Mama lui îl întrebase de două ori dacă nu e cumva bolnav. De fiecare dată când închidea ochii o vedea pe Michelle stând în pat şi prefăcându-se că doarme aşa cum arătase ea în dimineaţa aceea, când se despărţiseră.

Simţea un gol imens în stomac când îşi amintea de lacrimile ei şi de felul în care se prefăcuse că doarme în loc să aibă o discuţie cu el. O altă femeie nu ar fi pierdut ocazia să-i spună cât de ticălos este că pleacă şi ar fi încercat să-l convingă să rămână. Îşi dădea seama acum că Michelle era prea mândră ca să facă aşa ceva. Ea niciodată nu

s-ar fi agăţat de cineva, încercând să-l reţină împotriva voinţei lui, niciodată nu l-ar fi făcut să se simtă obligat.

Era mult mai subtilă. Făcea omul să se simtă atât de bine încât nu mai putea să stea departe de ea. A naibii femeie! Cine credea ea că este? N-avea niciun drept să între în viaţa lui după cincisprezece ani şi să i-o întoarcă cu susul în jos, stricându-i toate planurile. N-avea dreptul să-l facă să se îndrăgostească până peste cap de ea din nou.

— Îmi iau liber astăzi, spuse el, ieşind din spatele biroului, şi nu vreau să vină nimeni să mă caute. Gator ieşi trântind uşa, lăsându-i pe cei doi adjuncţi zâmbind cu gura. Merse cu maşina aproape o oră prin oraş, urmărind progresul făcut.

Muncise din răsputeri, săptămâna trecută, amânând din nou să-şi dea demisia când văzuse câte mai rămăseseră de făcut, într-un fel se simţea bine că dăduse şi el o mână de ajutor la refacerea localităţii. Gator opri lângă o clădire de cărămidă ce adăpostea sala de jocuri de la periferia oraşului. O clădire jalnică, se gândi el. Nimeni nu încercase să aibă grijă de ea. Uşa din spate era complet ieşită din balamale, ca urmare a furtunii, fără îndoială. Gator intră şi-şi îngustă ochii din cauza întunericului. Era o sală mare dar dărăpănată, ca vai de lume. Mesele de jocuri erau ca vai de capul lor, cu vopseaua cojită. Cineva ar trebui să facă ceva aici, în locul ăsta, se gândi el.

— Ce faci aici, domnule şerif? Gator tresări puternic, auzind glasul din întuneric. Se întoarse rapid şi zări pe cineva în umbră. Văzu o mişcare şi apăru un băiat în lumina provenită de la o

fereastră spartă. Gator îl recunoscu pe băiatul care venise în biroul lui, în urmă cu o săptămână, pe Billy Wilcox. El oftă uşurat.

— Dacă te mai furişezi o dată aşa, în spatele meu, s-ar putea să-ţi sparg capul cu lanterna, zise el. Băiatul râse.

— Ei, nu eşti chiar atât de dur, domnule şerif. Nu ca bătrânul meu. Ăla te pocneşte cât ai clipi. Gator se uită la băiatul din faţa lui.

— Aşa te-ai ales cu ochiul ăla vânăt? Când băiatul nu răspunse, continuă:

— De aceea te ascunzi aici, cu gândacii? Băiatul păru pe de o parte jenat, pe de alta speriat.

— Nu, am căzut.

— Sigur că da. Gator se opri şi privi în jur, apoi din nou la băiat.

— Cred că-l cunosc pe tatăl tău. Îşi face veacul la „Night Life Lounge”. Şi-i place să bea câteodată, nu? Băiatul râse în hohote.

— Bătrânul meu n-a băut niciodată puţin în viaţa lui. Redeveni serios.

— Nu-i place nimic din ceea ce fac. Spune că nu-s bun de nimic. Îşi atinse uşor vânătaia şi se strâmbă.

— Uneori, îmi vine să cred că vrea să scape de mine.

— Da, ei bine, asta se întâmplă câteodată între taţi şi fii. Dar nu înseamnă că tu eşti un copil rău. Înseamnă doar că tatăl tău nu ştie cum să-ţi ofere ceea ce tu ai avea nevoie. Eu cred că eşti un băiat destul de bun, deşi mie nu-mi plac în mod deosebit puştii, aşa că poţi să iei asta ca pe un compliment.

— Şi de ce mi-ar păsa mie că-ţi place de mine? Gator îşi ascunse un zâmbet. Băiatul era destul de

dur pentru vârsta lui.

— Pentru că tu şi cu mine avem multe în comun, şi pentru că te-aş putea ajuta să scapi de bătrân. Dacă aşa consider eu, adăugă el.

— Iar eu ce trebuie să fac în schimb? Gator îşi încrucişa braţele pe piept şi se legănă uşor pe călcâie.

— Câteva lucruri, spuse el.Ai putea avea grijă de mama mea cât sunt plecat din oraş. Să ai grijă să nu-i lipsească nimic. Şi când mă întorc, te pun să te ocupi de refacerea acestei clădiri.Pe chipul băiatului se aşternu neîncrederea.

— Eu între timp mă ocup să fac rost de bani. Băiatul rămase tăcut o vreme. De fapt, era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Chiar poţi să mă scapi de bătrân? Cum? Gator zâmbi.

— Am eu mijloacele mele. Facem târgul? întinse mâna. Se întrebă o clipă dacă băiatul i-o va strânge. Când văzu că nu face nicio mişcare, Gator ridică din umeri şi dădu să şi-o retragă. Fără niciun avertisment, băiatul îi strânse mâna cu putere şi i-o scutură cu mai mult entuziasm decât se aştepta Gator.

— În regulă, domnule şerif, spuse el. Sunt de acord. Spune-mi numai unde locuieşte mama dumitale şi mâine dimineaţă, la prima oră, sunt acolo.

Şi atunci, Gator îşi dădu seama că nu băiatul fusese cel care o jefuise pe mama sa şi că, probabil, spusese adevărul în legătură cu derbedeul care plecase din oraş.

Gator reuşise astfel să rezolve mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Treaba pe care Gator o avea de făcut la „Night Life Lounge” dură mai puţin de cinci minute. Îl chemă pe tatăl lui Billy Wilcox afară şi-l izbi cu spatele de camionetă. Bărbatul, evident beat, îşi acoperi faţa înspăimântat.

— Ce-ai păţit, Wilcox? Ţi-e frică să te baţi cu un bărbat? întrebă Gator printre dinţi. Simţi cum îl cuprinde furia când îl scutură din toate încheieturile. Trebuia să rămână calm. Îi dădu drumul şi omul se prăbuşi la pământ.

— N-am făcut nimic! ţipă Wilcox. De ce te iei de mine?

— Pentru că nu-mi place când bărbaţi în toată firea îşi bat copiii, de-aia.

Gator se aplecă şi-l ridică de guler în picioare. Omul tresări înspăimântat când Gator îl apucă strâns.

— Te avertizez o singură dată, spuse el. Dacă te mai atingi vreodată de băiat am să am grijă să-ţi putrezească oasele în puşcărie.Ai înţeles?

— Dar, domnule şerif… Omul începu să se văicărească.

— Şi încă ceva. O să te urmăresc, Wilcox. Şi ar fi bine să nu te prind la volanul camionetei când eşti beat criţă.Ai priceput? Gator îi dădu drumul cu atâta putere, încât îl trimise jos, la pământ, dintr-o singură mişcare.

— Te sfătuiesc să-ţi găseşti un loc de muncă şi să te laşi de băut, omule, pentru că altfel n-am să te las în pace până când n-ai s-o faci. Gator nu mai aşteptă un răspuns din partea lui. Merse către camionetă, urcă şi porni la drum.

Sâmbătă dimineaţă, Michelle se trezi auzind

bătăi puternice în uşă. O căuta cineva. Mormăi şi se ridică din pat, apoi traversă sufrageria în picioarele goale. Deschise uşa şi se trezi nas în nas cu Gator Landry. O clipă rămase mută de uimire.

— La naiba, Mic, nici măcar nu întrebi cine-i la uşă înainte de a deschide? întrebă el, păşind înăuntru. Închise uşa cu piciorul în spatele lui.

— Ai idee câte femei sunt violate şi jefuite şi Dumnezeu mai ştie ce, pentru că fac exact ca tine? Nu aşteptă ca ea să-i răspundă.

— Cum vrei să te apere legea dacă tu deschizi uşa oricui?

Ea clipi de câteva ori încă pe jumătate adormită.

— Gator, ce faci aici? Ştiu că n-ai venit atâta, drum doar ca să-mi ţii o prelegere despre siguranţă. Mi-ai adus maşina?

— Maşina ta îşi aşteaptă încă rândul la atelierul de reparaţii. Ţi-am spus că nimeni nu dă în brânci la Lizard Thicket. Pot să stau jos?

Se aşează pe canapea fără să mai aştepte permisiunea ei. Câteva clipe rămase cu ochii pironiţi la ea, cum arăta în pijamaua roz cu pantaloni scurţi făcând-o să roşească. Părul îi era zburlit în toate părţile iar ochii mici şi somnoroşi. Picioarele ei lungi îl fascinau.

— M-am săturat să te tot sun de zece ori săptămâna trecută, Mic, iar tu să nu fii acasă. Fusese mai mult de zece ori dar el n-avea de gând să facă caz din asta şi să piardă avantajul elementului surpriză. Îşi repetase discursul pe drum, dar acum se simţea nesigur.

— Am fost ocupată.

— Zău? Ai făcut ture duble la spital?

— Nu. Deci ea n-avea de gând să se lase chiar aşa de uşor. O să-l facă să transpire până când va afla ce dorea.

— Asta însemnă că n-ai de gând să-mi spui ce-ai făcut?

Michelle îşi puse mâinile în şolduri. Oh, ce tupeu avea omul ăsta! Poftim, acum venise s-o interogheze după ce o părăsise.

— Ţi-am spus odată, Gator Landry, începu ea enervată, că nu stau acasă să aştept niciun bărbat. El nu putu decât să zâmbească la explozia ei temperamentală.

Doamne, ce drăgălaşă era. Şi sexy. Şi tot ce-şi dorea el la o femeie. Oare de ce crezuse vreodată că-i mai trebuie şi altceva?

— Nici chiar pe mine, Mic?

— Nici chiar pe tine, spuse ea fermă. El se ridică încet de pe canapea şi se apropie de ea. Se opri la câțiva centimetri, uitându-se în ochii ei verzi.

— Eu am stat nopţi întregi cu gândul la tine, iubito. Michelle se înfioră auzind tonul răguşit din glasul lui, ce părea să o mângâie şi simţind cum căldura din ochii lui îi încălzeşte abdomenul.

— Nu cred că te aştepţi ca eu să cred aşa ceva, nu?

Ce s-a întâmplat, a luat foc localul „Night Life Lounge” şi a ars până în temelii, după ce-am plecat eu? El râse şi îi întinse mâinile, dar Michelle se dădu un pas înapoi.

— Îţi datorez scuze, spuse el.

— Bineînţeles că îmi datorezi.

— Îmi pare rău. Ea rămase surprinsă de privirea cinstită din ochii lui.

— Aşa ar şi trebui.

— Mi-a fost teamă, Mic. Groază, de fapt. El întinse mâinile de parcă ar fi capitulat în faţa ei.

— A trebuit să plec ca să-mi limpezesc gândurile. Ea simţi cum i se înmoaie inima în ciuda voinţei ei.

— De ce naiba ar fi putut să-ţi fie teamă, Gator Landry?

— De a mă îndrăgosti de tine, iubito, spuse el simplu. Dar acum e prea târziu, pentru că s-a întâmplat şi nu există absolut nimic de făcut în această privinţă, fir-ar să fie. Vreau doar să continui să te iubesc. Genunchii ei se înmuiară brusc.

— Şi cum rămâne cu planurile acelea măreţe de a cutreiera lumea? Cum rămâne cu investiţiile alea despre care vorbeai? Gator îi aruncă o privire amuzată.

— Ai de gând să mă faci să mă târăsc în genunchi, nu? Cum ea nu răspunse, el continuă:

— Ţi-aminteşti când ţi-am spus că n-am simţit niciodată că aparţii unui loc anume? Ea încuviinţă.

— Asta a fost înainte de a-mi da seama că locul meu era lângă tine. Unde merg sau ce fac, nu mai are acum niciun fel de importanţă, atâta vreme cât tu ai să te afli lângă mine.

— Poate că acum da, dar săptămâna viitoare? Privirea lui deveni serioasă.

— Nu iau hotărâri prea uşor, Mic. N-aş fi venit aici dacă nu m-aş fi gândit la asta foarte bine.La naiba, asta-i tot ce-am făcut săptămâna trecută.

Ea continuă să rămână neîncrezătoare, iar el vorbi din nou:

— Tu eşti singura persoană care m-a iubit vreodată pentru ceea ce sunt. În afară de mama,

adăugă el râzând încet, dar asta era datoria ei. Şi ştiu că tu mă iubeşti, Mic.

Îi zâmbi cu tandreţe, cu ochii lui negri, plini de căldură.

— Înainte de a apărea tu, nu credeam că merit să fiu iubit. Credeam că sunt un nimeni şi eram speriat că tu vei afla cât de neînsemnat sunt ca persoană, dacă am să te las să te apropii prea mult de mine.

— Oh, Gator. Ea simți cum i se umple inima de iubire, știind cât de greu îi venea să-i spună asemenea lucruri despre el însuşi.

— Niciodată n-am avut o părere prea bună despre mine.

Nu contează de ce, dar niciodată nu m-am simţit la înălţime. Acesta e motivul adevărat pentru care n-am vrut să fiu şerif. Am fost flatat când mi s-a cerut acest lucru deşi mi-era teamă că îi voi dezamăgi. Mi-era teamă că nu voi putea fi la fel de bun ca tatăl meu. Acum îmi dau seama că trebuie să fiu doar eu însumi.

Ridică din umeri şi-i zâmbi cu colţul gurii.

— Cred că dacă tu mă iubeşti nu se poate să fiu un om chiar atât de rău.

Michelle era clar mişcată de mărturisirea lui.

— Asta înseamnă că ai să-ţi păstrezi funcţia?

— Încep cursurile de pregătire de luni. Ea clătină din cap, uluită de veste.

— Sunt foarte mândră de tine, Gator. El se întrebă dacă ea realiza cât de mult însemnau aceste cuvinte simple pentru el.

— Vreau ca tu să fii alături de mine, Mic, spuse el cu blândeţe. Am venit să-ţi ofer un serviciu şi o cerere în căsătorie. Michelle nu se aştepta la aşa

ceva.

— Zău? Gator încă se simţea nesigur. Poate că ai vrea să afli mai întâi de serviciu.E

Vorba să lucrezi cu un grup de tineri, pe care îl voi organiza de îndată ce voi putea stoarce ceva bani de la zgârciţii ăia de la primărie. Ea dădu din mână în semn de protest.

— Cred că aş vrea mai întâi să aud ceva despre cererea în căsătorie, dacă nu te superi. El zâmbi, aproape cu timiditate.

— Vreau să fii soţia mea, Mic, spuse el, abia ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului, înţeleg că-ţi trebuie timp să te gândeşti.

Ea continuă să-l privească stupefiată, aşa încât el continuă:

— Nu-mi pasă unde vom locui, atâta timp cât vei fi de acord să ne petrecem weekend-urile în casa plutitoare. Dar poţi să ai casa ta şi straturile tale de flori şi toate lucrurile astea care plac femeilor. Te iubesc, Michelle. Din toată inima, adăugă el solemn. Dintr-o dată Michelle se află în braţele lui, cu umerii scuturaţi de râs. Gator zâmbi, apoi îi acoperi râsul cu buzele lui.

— Asta înseamnă da? întrebă el când îşi ridică capul.

— Da! strigă ea, încântată.

— Şi ai să mă aştepţi cât fac cursul? înainte ca ea să poată răspunde el adăugă:

— O să te pot vedea la sfârşit de săptămână şi durează doar şase săptămâni. Asta o să-ţi dea timp să te gândeşti dacă vrei să lucrezi cu copiii ăia sau dacă vrei să faci ceva la spitalul de lângă Lizard Thicket. Ridică din umeri.

— Sau poate că vrei să te odihneşti doar o

vreme, zăcând goală în casa mea plutitoare şi făcând copii. Avem mult timp de recuperat, iubito. Ea dădu din cap, incapabilă să-şi desprindă ochii de pe chipul lui. Părea la fel de radios ca oricare alt bărbat aflat în situaţia lui.

— Cincisprezece ani, mai exact, spuse ea. Abia aştept să începem.

El o sărută tandru, strângând-o la piept.

— Următorii cincisprezece ani vor fi cei mai fericiţi ani din viaţa ta, Mic. Am să fiu un soţ bun.

— Ştiu asta, Gator. Să ştii că deja eşti un om bun.

— Să-mi spui mereu asta, iubito. Şi să-mi spui mereu cât de mult mă iubeşti şi cât de mult ai nevoie de mine. Nu cred că am să mă plictisesc vreodată să aud aşa ceva. O sărută din nou. Şi apoi iarăşi, până când răsuflarea lor deveni fierbinte şi întrebătoare. Suspinele de plăcere li se amestecară în liniştea încăperii.

Michelle se desprinse de buzele lui.

— N-ar trebui să le spunem mamei tale şi bunicii mele?

El reflectă o clipă la întrebarea ei.

— Poate că ar trebui să aşteptăm şi să le spunem personal. Ele nu se aşteaptă la aşa ceva. Nici nu cred că au bănuit vreo clipă că noi eram atraşi unul de celălalt.

— Va fi un şoc pentru ele, sunt sigură. El dădu din cap.

— O să le luăm uşor, să încercăm mai întâi să le obişnuim cu ideea.

Michelle îşi împleti mâinile după gâtul lui.

— Şi să le facem să vadă singure mai întâi, nu? Gator zâmbi şi o ridică în braţe cu uşurinţă.

— Avem destul timp să le spunem. Dar acum trebuie să ne gândim la recuperarea timpului pierdut. Poate dacă ne străduim suficient…

Michelle se cuibări la pieptul lui în timp ce Gator o duse în dormitor.

SFÂRȘIT